

ஸ்ரீ :

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.
ஆழ்வார் எம்பெருமானர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரநான ஸ்ரீபராசரபட்டர்
அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (பூர்வ சதகம்)

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸனாதிபதி
பத்மவிபூஷண மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீமதுபயவே
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகளின்

தத்வார்த்த சிந்தாமணி

Released by Maran's Dog Toronto, Canada

பதிப்பு :

1976 ஆம் ஆண்டு

மறுஅச்சு மற்றும் கிடைக்குமிடம் :

Released by Maran's Dog Toronto, Canada

ஸ்ரீ ரங்கநாச்சியார் அச்சகம், 214, கீழை உத்தரவீதி, ஸ்ரீரங்கம் - 6.

Ph : 0431 - 2434398. E-Mail: akchari@vsnl.com

ஸ்வபானு, பங்குனி (15.03.2004)

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பட்டர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திற்கு

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தத்வார்த்த சிந்தாமனியென்னும் வ்யாக்யானத்தின்

அவதாரிகை

ஹதாவத்யா ஹ்ருத்யா குணகண ஸம்ருத்தா ஸுமதுரா
கபீரா ஸௌஹார்த்தம் மநஸிவிததாநா விஜயதே |
யதீயா ஸ்ரீ ஸூக்தி: ஸ கலு பகவாந் பத்ரசரிதோ
குரு: ஸ்ரீபட்டர்யோ நிவஸது மதீயே ஹ்ருதிஸதா ||
ஸ்ரீகோஷ்டீநகராந் நிவ்ருத்திஸமயே ஸந்தோஷ வைவச்யத:
ஸ்ரீபட்டார்ய குருத்தமோ குணநிதி: ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் |
திவ்யம் யம் ரசயாம்பபூவ விதுஷாம் போக்யஸ் ஸஏஷ ஸ்தவோ
ஜிஹ்வாக்ரே மம தோஷகந்தவிதுரோ நித்யம் ஸமுஜ்ரும்பதாம் ||
ஸ்ரீகாஞ்சீ பரவாதிபீகரகுரு ஸ்ரீவம்சலப்தோதய:
தாஸ: ஸ்ரீயுதவைஷ்ணவாங்கீநலிநேஷ்வண்ணங்கார்யாஹ்மய: |
வ்யாசஷ்டே ஸகலாத்ம ஹ்ருத்யஸரணௌ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்
தோஷே த்ருஷ்டிமிஹ த்யஜந்து ஸுதியோ நிர்மதஸரா வத்ஸலா: ||
ப்ரதிபதமர்த்தநிருபணமாதௌ விரசய்ய ததநு தாத்பர்யம் |
விசதீகரவாணி ததா யதா நுஜிஜ்ஞாஸுஹ்ருதய மபிநந்தேத் ||

மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து நித்ய ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போருகின்ற நாம் அந்தமில்
பேரின்பம் பெற வேண்டில் அதற்கு எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்தியை ஸம்பாதித்துக்
கொள்வது தவிர வேறொருபாயமில்லை. திருவுள்ளம் உவந்தாலல்லது திருமுகம் மலராதாகை
யால், அத்திருவுள்ளவுகப்புக்கு இன்றியமையாதவுபாயம் அவனை ஸ்தோத்ரஞ்செய்வதேயாம்,
க்ருத்யுகத்தில் தியானிப்பது சிறந்ததென்றும், த்ரேதாயுகத்தில் யஞ்ஞயாகங்கள் செய்வது சிறந்த
தென்றும், த்வாபரயுகத்தில் அர்ச்சனைகள் செய்வது சிறந்ததென்றும், இக்கலியுகத்தில் ஸ்துதிப்
பது சிறந்ததென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றமையாலும், எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்கு
இன்னார் உரியார் இன்னார் உரியரல்லர் என்னும் நிபந்தனையில்லாமைபற்றி இது ஸர்வாதிகார
மாகையாலும், எம்பெருமானை வசப்படுத்திக் கொள்ள மற்றும் பல உபாயங்கள் இருந்தாலும்
துதிப்பதென்னுமிதுவே மிகச்சிறந்ததென்று ஸகல சாஸ்த்ர ஸம்மதமாயிருத்தலாலும் முமுகுக்
களனைவரும் இவ்வுபாயத்தையே கைப்பற்றுதல் ப்ராப்தமாயிரா நின்றது.

அறிவிலாமனிசரான நாம் நயமாகச் சில சொற்களைத் தொடுத்து ஸ்துதிசெய்வதிற் காட்டிலும் அறிவிற்கிறந்த ஆரியர்கள் அருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டு ஸ்துதி செய்வது நன்றாதலால் இந்த நன்மையை நாம் பெற்று எளிதில் உய்வதற்காகவே ஆளவந்தார் முதலிய நம் பூருவாசாரியர்கள் பேரருள் கொண்டு அமுதிலும் ஆற்றவினிய பலபல ஸ்தோத்ரங்களை அருளிச் செய்தருளினார்.

அப்படிப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற ஸ்தோத்ரங்களுள் வானிட்ட கீர்த்தி வளர்கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் என்னுமிந்த ஸ்தோத்ரம் எப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சினரையும் நீர்ப்பண்டமாயுருக்குவதிலும் அரிய பெரிய சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அவல்லையாகவே எடுத்துரைப்பதிலும் ஒப்பற்றதென்பதை உரைப்பதற்கு நாமோ அதிகாரிகள்!

கவித்வ ஸாமர்த்த்யத்தைக் காட்டுவதற்கென்றே சிலர் ஸ்தோத்ரங்கள் இயற்றுவது போலல்லாமல், ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்துள்ள பக்திப் பெருங்காதல் புறவெள்ளமிட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளையை என்பது சொற்போக்கில் ஸ்பஷ்டமேயாம். இந்த ஸ்தோத்ரம் திருவவதரிக்க வேண்டிய காரணம் யாதெனில்; கேண்மின்:-

பட்டர் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எம்பெருமானாருடைய ஸ்தானத்திலே வீற்றிருந்து தர்சன நிர்வாஹகராயிருக்கும் நாளிலே, அவ்விடத்து ஸப்தப்ராகாரங்களுள் ஆறாவது பிராகாரமான திரிவிக்கிரமன் திருவீதித் திருமதிள் மிகவும் ஜீர்ணமாய்ச் சரிந்து விழ அதனைச் சீர்படுத்திக் கட்டுவிக்கத் தொடங்கிய வீரஸூந்தரப்ரஹ்மராயன் அந்த மதிலின் நேர்மைக்கு மாறாகப் * பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுடைய திருமாளிகை குறுக்கிட்டிருப்பது கண்டு முன்போல மதிவை ஒதுக்கிக்காட்டாமல் அவர் திருமாளிகையை இடித்து நேரொழுங்காகத் திருமதிள் கட்டுவிக்க முயன்றான். அதனையறிந்த பட்டர் அவ்வரசனை நோக்கி, **நீ கட்டுவிக்கிற திருமதினோ பெருமாளுக்கு ரணகம்?** பாகவத சிகாமணியான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் மஹாநுபாவராதலால் அவருடைய மங்களாசாஸநமன்றோ நம்பெருமாளுக்குப் பாதுகாப்பு; முன்பு திருமங்கையாழ்வார் நான்காவது பிராகாரங் கட்டுவிக்கிறபோது தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை சேர்க்கிற இடமாகிய அடந்தை நடந்தை என்னும் பூஞ்சோலை நேர்ப்பட அவற்றை அழித்துக் குறுக்கி மதில் கட்ட மனங்கொள்ளாமல் ஒதுக்கி மதில் கட்டவில்லையா? அது போலவே இப்போழுதும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுடைய திருமாளிகையை விட்டு ஒதுங்கத் திருமதிள் கட்டுவிப்பதே தகுதி என்ற நல்லறிவு கூறினார். அது கூறவுங் கேளாமல் வீரசந்தரன் மஹானான இவ்வாசிரியர் இங்ஙனம் நியமிக்கிறாரே என்று கௌரவங் கொள்ளாமல், தான் ஆழ்வான் திருவடிகளை ஆசிரயித்தவனாயிருந்தும் ஆசார்ய புத்ரருடைய நியமநமன்றோ வென்றும் கணிசியாமல், பட்டர் வார்த்தையை உபேக்ஷித்து, பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகையை இடித்துத் தள்ளி நேர்ப்படத் திருமதிள் கட்டுவித்தான். இது காரணமாக பட்டர்க்கும் அவ்வரசனுக்கும் உண்டான மனஸ்தாபம் நாளடைவிலே மேலிட, வீரசந்தரன் பட்டரை ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்வொட்டாது மிகவும் உபத்ரவிக்க, பட்டர் யாரோடுஞ் செல்லாது கோயிலினின்று புறப்பட்டுத் திருக்கோட்டியுருக்கு எழுந்தருளலானார்.

இங்ஙனே திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் போது, திருவரங்கத்தையும் நம்பெருமானையும் விட்டுப்பிரிய நேர்ந்ததைக் குறித்து மிகவும் நொந்து *திபர் விளங்கு கரைப்பொன்னி நடுவுபாட்டுத் திருவரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளுங் கடல்விளங்கு கருமேனியம்மான் தன்னைக் கண்ணாரக்கண்டுக்குங் காதல் கிளர்ந்து முன்பு குலசேகராழ்வார் திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரைக்கையாலடிவருடப் பள்ளிகொள்ளுங், கருமணியைக்

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானென்பவர் கூரத்தாழ்வானுடைய ப்ரிய சிஷ்யர்களில் ஒருவர்

கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டு என் கண்ணிணைகள் என்று கொலோ களிக்குநாளே! என்றும், களிமலர்சேர்பொழிலரங்கத்து உரக்கேறிக் கண்வளருங் கடல்வண்ணர் கமலக் கண்ணும் ஒளிமதிசேர் திருமுகமுங்கண்டு கொண்டு என்னுள்ள மிக என்று கொலோ உருகு நாளே என்றும், அணியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளி கொள்ளும் நிறந்திகழு மாயோனைக் கண்டென் கண்கள் நீர்மல்க என்று கொலோ நிற்குநாளே என்றும் அரற்றினாப்போல, இவர் தாமும் 1 கதாவும் காவேர்தபரிஸே ரங்கநகரே என்றாதியான சில ச்லோகங்களைச் சொல்லி அரற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனமிருக்கையில் கடலைக்கலக்கினாற்போலே பட்டர் திருவுள்ளத்தைக் கலக்கிப் பாகவத விரோதஞ் செய்தவனான அந்த வீரசுந்தரன் இறந்து போக, அச்செய்தியைப் பட்டர்க்கு அறிவிக்க விரும்பிய பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் உடனே கோயிலினின்று திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருள நடந்த செய்தியைச் சொல்ல, இது கேட்டவளவிலே பட்டர் பாகவத விரோதி தொலைந்தானென்று மகிழ்ச்சியுறக் கடவராயினும் அது செய்யாது, பிராட்டிபக்கல் பேர பராதத்தைச் செய்த இராவணன் இறந்த பின்பு பெருமாள் பேராற்றலையுடையனான இவ்வரக் கன் தம்பியான விபீஷணன் போன்று தன்னைச் சரணமடைந்து உய்ந்தானில்லையே என் பதைக்குறித்தத் திருவுள்ளமிரங்கினாப்போல வீரசுந்தரன் பின்னை அபராதக்ஷாமணஞ் செய்து கொண்டு நற்கதிபெறாது போயினானே என்று சிந்தித்து திருக்கோட்டியூரில் நின்றுப் புறப்பட்டு ஸ்ரீரங்கத்துக்கு எழுந்தருளங்காலத்துத் திருக்காவேரியாற்றினருகே வந்தவாறே, இத்திருப்பதியைச் சிலகாலம் பிரிந்திருக்க நேர்ந்த வருத்தமும் இப்போது வந்து கூட நேர்ந்த மகிழ்ச்சியும் விரவி ச்லோகரூபமாக வெளிப்படத்தொடங்கவே, அத்திருக்காவேரியிற் படிந்தது முதலாகவே தம்முடைய அநுபவங்களை வெளியிடும் முறைமையிலே இந்த அற்புதமான ஸ்தோத்ரம் திருவவதரித்தாயிற்று.

இவர் தம்முடைய திருத்தமப்பனாரான ஆழ்வான் திருவாக்கில் நின்று மிகச் சிறந்த பஞ்சஸ்தவங்கள் திருவவதரிப்பதற்கு மஹாத்ரோஹியான சோழனுடைய உபத்ரவமே மூல காரணமானது போலே, இவருடைய திருவாக்கில் நின்று இந்த த்வயஸ்தவம் திருவவதரிப்பதற்கும் ஒரு பாபியினுடைய உபத்ரவமே மூலகாரணமாக நின்றமையால் அப்பாவிகளும் ஒருவகையாலே நமக்கு உத்தேசயர்களாவர் போலும்.

இந்த ஸ்தவம் - பூர்வசதகமென்றும் உத்தரசதகமென்றும் இரண்டு பகுதிகளையுடையது. பூர்வசதகம் நூற்றிருபத்தேழு ச்லோகங்கள் கொண்டது; உத்தரசதகம் நூற்றைந்து ச்லோகங்கள் கொண்டது. நம் பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்தோத்ர நூல்களெல்லாம் ரஹஸ்யார்த்த விவரணங்களாக அவதரித்தனவாதலால், மந்த்ரரத்த மென்னும் த்வயத்திற்கு விவரணமாகப் பிறந்த இந்த ஸ்தவமும் பூர்வசதகத்தாலே த்வயத்தின் பூர்வவாக்கியப் பொருளையும் உத்தரசதகத்தாலே அந்த த்வயத்தின் உத்தரவாக்கியப் பொருளையும் விவரிப்பதாகப் பெரியோர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள்.

இவற்றுள் பூர்வசதகத்தில் ஆசார்ய பரம்பராஸ்துதி முன்னாக விழிந்து மங்களாசரணம் செய்து, அவையடக்கம் கூறி, திருக்காவேரியாற்றில் நீராடினமையைப் பேசி, அங்குள்ள சோலைகளின் வாய்ப்பை வருணித்து, திருவரங்கமாநகரின் சிறப்பைப்பாடி, நகர பரிபாலகர்களை வணங்கி அவர்களிடத்து அநுமதிபெற்று உள்ளே புகுந்து, அங்குள்ள ஸகல சராசரங்களையும் நித்ய முக்தர்களின் திருவுருமாகப் பாவித்து வணங்கி, கோபுர ப்ராகாரங்களோடு கூடின பெரியகோயிலின் நிலைமையை வருணித்து, திருமங்கையாழ்வார் ஏறியருளப்பண்ணின

1 இது முதலிய ஐந்தாறு ச்லோகங்கள் பட்டருடைய விடுதி ஸ்ரீஸூக்திகளென்று அநுஸந்திக்கப் பட்டு வரும் ஸந்தப்பாக்காய்த்யே என்ற தொடக்க ச்லோகத்துடன் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிற ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்தோத்ரத்தில் இந்த ச்லோகங்கள் காணத்தக்கன.

திருமண்டபங்களையும் திருமதிள்களையுந் தொழுது, ஸந்திதி த்வாரபாலகர்களை ஸேவித்து, ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை மங்களாசாஸனம் செய்து, சந்திர புஷ்கரிணியிற் குடைந்தாடினமை கூறி, ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் இறைஞ்சி, ப்ரணவாகார விமானத்தைக் கைதொழுது, மேட்டழகு சிங்கரை மேவிவணங்கி, திருப்புண்ணைமரத்தைத் தாழ்ந்து தொழுது, ஸேனை முதலியாரையும் பெரிய திருவடியையும் பரிவாரங்களுடன் ஸேவித்து, பஞ்சாயுதாழ்வார்கள், சிறிய திருவடி, விபீஷணாழ்வான் என்னுமிவர்களையும் வாழ்த்தி, திருப்பிரம்பையும் திருமணத் தூணையும் வழிபட்டு கர்ப்பக்ருஹத்தை அநுபவித்து, திருவடி வருடும் பிராட்டிமார்களையும் சாமரம் பணிமாறும் மங்கைமார்களையும் துதித்து, ஆக இவ்வளவு அநுபவங்களையும் அறு பத்திரண்டு ச்லோகங்களாலே வரிசைக் கிரமமாக வகுத்துரைத்து, இவ்வளவாலே த்வயத்தி லுள்ள நாராயணபதத்தின் அவயவமான நாரபதத்தின் பொருளை விரித்துரைத்தநுபவித்து, இப்படிப் பட்ட நாரங்களுக்கு அயநமாகவுள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருவடிகளைச் சரணம் புகுகின்றேனென்பதாக மேலுள்ள பதங்களை விவரிக்கும் முகமாக அறுபத்துமூன்றாம் ச்லோ கந்தொடங்கி அழகிய மணவாளனை அநுபவிப்பராய்ப் பூர்வசதகத்தைத் தலைக்கட்டிப் பூர்வ வாக்யார்த்த விவரணமும் செய்தருளினாராகிறார்.

தேனே யாலே கன்னலே யமுதே என்னும் படியாக அமைந்துள்ள இந்த திவ்ய ஸ்தோத்தரத்தை அர்த்தஜ்ஞானமின்றி வெறும் மூலமாத்திரம் உச்சரித்தாலும், உச்சரிப்பவர்களின் நெஞ்சு ஆநந்த முறுவதிலும் எம்பெருமான் திருவுள்ள முவப்பதிலும் தடையிலல்லையாயினும் அர்த்த ஜ்ஞானமுமிருந்து அநுஸந்திப்பதில் விலக்ஷணமான ஆநந்தம் விளையுமாதலால் ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இதன் பொருளையும் கருத்தையும் நக்கு அறியுமாறு பதவுரை, கருத்துரை, விசேஷார்த்தங்கள் அமைந்த இவ்வுரை எழுதப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ தனியன்

(பட்டர் விஷயமாக நஞ்சீயருளிச் செய்தது)

ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கசே புரோஹித: |

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸூத: ஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே மேஸ்து ந்யஸே ||

ஸ்ரீரங்கசே { நம்பெருமாளுக்குப் புராணம்
புரோஹித: { வாசிக்கும் கைங்கர்யமுடை
யவரும்
ஸ்ரீவத்ஸாங்க { கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்
ஸூத: { குமாரரும்
ஸ்ரீமாந் { ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி எப்போ
தும் பொருந்தப் பெற்ற
வருமான

ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய: ஸ்ரீபராசரபட்டர்

மே அடியேனுக்கு

ந்யஸே மிகவும் அதிகமான

ச்ரேயஸே நன்மையின்பொருட்டு

அஸ்து ஆகுக

(பட்டர் எனக்கு மிகவும் நன்மையளிக்க வேணு
மென்க)

இந்த ஸ்தவமருளிச் செய்த பட்டரைப் போற்றும் தனியனாமிது, முன்பு தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் புத்ர காமேஷ்டியிற் கிடைத்த பாயஸத்தின் கூறுகளே ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணபரத சத்ருக்நர்களின் திருவவதாரத்திற்குக் காரணமானது போல, ஒரு நாள் அழகிய மணவாளன்

ஆழ்வானுக்கு அனுப்பியருளின அக்காரவடிசிலில் ஆழ்வானும் அவரது திருத்தேவியாரும் ஏற்றுக்கொண்ட இரண்டு திரளைகளே ஸ்ரீ பராசரபட்டர், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டர் என்ற இரண்டு திருக்குமாரர்கள் திருவவதரிப்பதற்கு ஹே துவாயின வென்பது ப்ரஸித்தம்.

ஆசார்யபரதந்த்ரரான ஆழ்வான், எம்பெருமான் திருவருளாலே தமக்குப் பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் நாமகரணம் முதலியன செய்விப்பதற்கு உடையவர் தாம் கடவு ரென்று எண்ணித் தாம் ஒன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அக்குழந்தைகள் பிறந்த பதினொராம் நாளிலே சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளித் தமது பிர தானசிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி 'அக்குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வாரும்' என்ன, அவர் அங்ஙனமே பிரபந்தகுலக் கொழுந்தான அக்குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்தனவிலே, எம்பெருமானார் அக்குழந்தைகளுக்குத் தம் திருக்கையாற் பஞ்சாயுதத்திருவா பரணம் சாத்தி, நாமகரண ஸமயத்திலே, பராசரபகவானது திருவவதாரமான முத்த குழந் தைக்கு 'பராசரபட்டர்' என்றும் வேதவ்யாஸரது திருவவதாரமான இளையகுழந்தைக்கு 'வேத வ்யாஸபட்டர்' என்றும் திருநாமஞ்சாத்தியருளினர் என்ற இதிஹாஸமும், வேதாந்த சாஸ்த்ரத் துக்கு உபகாரக்களான வ்யாஸபராசரர்கன்பக்கல் நன்றியறிவு காட்ட வேண்டுமென்று ஆளவந்தார்க்கு இருந்ததொரு நினைவு இதனை பூர்த்தி செய்யப்பட்டதென்பதும் உணரத் தக்கன.

இவ்வாசிரியர், பெரிய பட்டரென்றும் வழங்கப்படுவர். 'பட்ட:' என்னும் வடசொல் வேதசாஸ்த்ரங்களை நன்கு கற்றுணர்ந்த வித்வானையும், ஸ்தோத்ரஞ்செய்யுந் தொழிலுடைய வனையும் சொல்லும்: 'பட்டாரக:' என்னுஞ் சொல்லும் இத்திறத்ததே. 'வினையும் பயிர் முனை யிலே தெரியும்' என்னுமபோலே சிசுவாயிருக்குந் தன்மையிலேயே இவருடைய திறமையை நன்குணர்ந்த எம்பெருமானார் இவர்க்குப் பொருத்தமாக பட்டர் என்று திருநாமஞ் சாத்தினதும், அத்திருநாமத்திற்கு மிகப் பொருத்தமாகவே இவரும் ஸர்வஜ்ஞராய் விளங்கிப் புகழ்பெற்றதும் எம்பெருமானுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்தவத்தை ஸத்யமாக்கின போலும்.

[ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:] ஒருநாள் நடுப்பகலில் உச்சிவெய்யிலிலே எம்பெருமானார் தாமொருவராகத் திருவரங்கத்தமுதனார்க்குறவத்துக் கெழுந்தருள, அமுதனாரும் 'இதுவென் இப்போது!' என்று விஸ்மயத்துடனே ஸேவித்துக்கேட்க, உடையவரும் 'உம்முடைய *பௌரோஹித்யக்காணியை நமக்குத் தரவேணும்' என்ன, மஹாப்ரஸாதமென்று உகந்து ஹிரண்யோதக தாராபூர்வகமாக ஆழ்வானை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தாரென்றும், அன்று தொடங்கி ஆழ்வானைப் பௌரோஹித்யத்துக்குக் கட்டினாயிட்டு நித்யம் நம்பெருமாள்ஸந்நிதி யிலே புராணம் விண்ணப்பஞ்செய்யுமாறு நியமித்தருளினாரென்றும், இக்கைங்கர்யம் இவரது திருக்குமாரரான பட்டர் பரம்பரையாக இன்றளவும் ஸந்ததியார்க்கு ப்ரார்ப்தமாயிருக்கிறதென் றும் உணர்க. இது பற்றியே 'ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:' என்றது.

[ஸ்ரீவத்ஸாங்க ஸுத:] 'ஸ்ரீவத்ஸாங்க:' என்பது எம்பெருமானது திருநாமம்; திருமறு மார்பனென்றபடி. அதுவே ஆழ்வானுக்குத் திருநாமமாயிற்று; ஆகவே, எம்பெருமானுடைய திருக்குமாரரென்றும் ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரென்றும் இரண்டு பொருள்களும் இதில் அடங்கும். பட்டரை இளங்குழந்தைப் பருவத்திலேயே ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது புத்திராக அங்கீகரித்துத் தன்னுடைய ஸந்நிதியிலே திருமணத் தூணினருகே தொடட்டிலிடுவித்து ஸ்ரீரங்க நாச்சியாரும் தானுமாகச் சீராட்டி வளர்க்க, அங்ஙனம் வளர்ந்த அக்குழந்தை தவழ்ந்து சென்று, பெருமாள் அமுது செய்வதற்குத் திருமுன்பே கொணர்ந்து ஸமர்ப்பிக்கப்படுகிற

(*பௌரோஹித்யமாவது-நம்பெருமாள்ஸந்நிதியில் புராணம்வாசித்தலாதிற கைங்கரியம். வேதவிண்ணப்பம், திருமஞ்சனக்கட்டியம் ஸேவித்தல் முதலியனவும் இதில் அடக்கம்.)

அடிசிலைக் கைகளால் அள்ளியனைந்து துழாவ, பெருமாள் அதுகண்டு உகந்தருளி ***“அமிழ் தினுமாற்றவினிதே தம்மக்கள், சிறுகையளாவிய கூழ்”** என்றபடி அந்த இன்னடிசிலை மிகவும் ப்ரியமாக அங்கீகரித்தருள்வாராம். இப்படி ஸ்ரீரங்கநாதன் தம்மை அபிமானித்துப் புத்ர ஸ்வீகாரஞ் செய்தருளப்பெற்ற பாக்கிய முடைமையால் பட்டர் **“ஸ்ரீரங்கநாத புத்ரர்”** எனப்படு வர்; *****“வானிறட கீர்த்திவளர் கூரத்தாழ்வான் மகிழ்வந்த, தேனிட்டதார் நம்பெருமாள் குமாரர்.....பட்டர்”** என்று இவரது சிஷ்யரான பிள்ளைப் பெருமானாயங்கார் கூறியிருத்தலுங் காண்க. பட்டர்தாமும் இத்தஸ்தவத்திலேயே பதினேழாம் ச்லோகத்தில் **“ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத னாகித்யம்”** என்ற பதத்தினால் இதனை ஸ்பஷ்டமாக்கியருளினதும் உணர்க.

[ஸ்ரீமாத்] செவ்வழகையவர் என்றபடி. இங்குச்செல்வமாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி டம். இவர்கைச்செவ்வண்ணத்தையும் விட்டிட்டுப் புகலற்று வானத்திலே வந்து நின்ற விபீஷணாழ்வான் **“அந்தரிக்ஷத: ஸ்ரீமாத்”** என்று வான்மீசி முனிவர்; அப்போது அவ் விபீஷணகரிடத்து இருந்த ஸ்ரீயாவது இராமபிரானைப் பணித்துய்ய வேணுமென்று கொண்ட ஆசையாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இராமபிரான்பின்னே மண்வெட்டியுங் கூடையு மாய்க் காட்டுக்குப் புறப்பட்ட இளையபெருமாள் **“லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மி ஸம்பந்த:”** எனப்பட்டார்; அப்போது லக்ஷ்மணனுக்கிருந்த லக்ஷ்மியாவது ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டுமென்று கொண்ட பாரிப்பாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியேயாம். முதலே யின் வாயிலே அகப்பட்டுத் துடியாநின்ற கஜேந்திராழ்வான் **“ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாத்”** எனப் பட்டான்; அப்போது கஜேந்திராழ்வானுக்கிருந்த ஸ்ரீயாவது கையிற்பறித்த பூ செவ்வியழி யாமே எம்பெருமான் திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணுமென்று கொண்ட அபீஷேசமாகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீயேயாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மியால் குறைவற்றவர் பட்டர் என்கிறது.

திரிபுவன வீரதேவராயனென்ற அரசன் பட்டர்வைபவத்தைக் கண்டும் கேட்டும் அவரிடத்து மதிப்புக்கொண்டு ஒருநாள் **“பட்டரே! நமது அரண்மனைக்கு ஒருகால் வந்து போம்”** என்று சொல்ல, அதற்குப் பட்டர் சிறிதும் இணங்காமல் **“நம்பெருமாள் அஞ்சலென்ற கைமறித்தாலும் அவர் வாசலொழிய வேறொரு போக்கிடமுண்டோ எமக்கு?”** என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டனர் என்பது ப்ரஸித்தம். சரணமடைந்தவர்கட்கு ஆவனவெல்லாஞ்செய்து அவர்களைப் பாதுகாத்தலையே வீரதமாகக்கொண்டு அவர்களுக்குப் பயனளிப்பவனான பரம புருஷனுக்கு அடிமைப்பட்ட நாம் சில சிற்றரசரின் வாசலிலே கிடந்து துவளக்கடவோமல் லோம் என்கிற அத்தயவஸாயத்தைச் சிக்கனக் கொண்டிருந்ததனால் இவ்வுறுதியுடைமை கொண்டே ஸ்ரீமாத் என்கிறது.

இப்படிப்பட்ட ஆசார்யரே நமக்கு வேண்டிய எல்லா நன்மைகளையும் அளிக்கக் கடவ ரென்று முடிக்கிறது **“ச்ரேயஸே மே2ஸ்து பூயஸே”** என்று.

தனியன்உரை முற்றிற்று.

*திருக்குறள்—புதல்வரைப் பெறுதல் 4.

**திருவரங்கக்கலம்பகம்—காப்பு— 4.

ஸ்ரீ :
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பட்டர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவம் பூர்வசதகம்.

பரிவத்ஸசிஹ்நமிச்ரேப்யோ நமஉக்தி மதீமஹே,
யதுக்தயஸ் த்ரயிகண்ட்டே யாந்தி மங்களஸுத்ரதாம்.

யத் உக்தய:	{ யாவரொரு ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளானவை	யாந்தி	— அடைகின்றனவோ
த்ரயிகண்ட்டே	{ வேதமாகிற ஒரு மாதின் கழுத் திலே	(தேப்ய:) ஸ்ரீவ த்ஸ சிஹ்ந மிச்ரேப்ய:	{ (அந்த) பரமபூஜ்யரான ஆழ் வான் பொருட்டு
மங்கல ஸுத்ர தம்	{ திருமங்கலியமாயிருக்குந் தன் மையை	நம உக்திம் அதீமஹே	— நம: என்ற சொல்லை — ஓதுகின்றோம்.

“வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு விண்ணோர் பெருமான் திருப்பாதம் பணிந்து” என்கிற படியே ஆசார்யர்களை முன்னிட்டே எம்பெருமானைப் பணிதல் சாஸ்த்ரார்த்த மாகையாலும் முதலில் ஐந்தாறு ச்லோகங்களாலே ஆசார்ய வந்தநம் செய்தருள்கிறார்.

பட்டர் திருவவதரித்த பதினோராநாளிலே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சிஷ்யவர்க்கத்துடன் ஆழ்வான் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளித் தமது பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான எம்பாரை நோக்கி ‘குமந்தையை எடுத்துக்கொண்டுவாரும்’ என்ன, அவர் அங்ஙனமே எடுத்து வரும் போது திருஷ்டி தோஷாதிகள் தாங்காதுபடி ரகசியாக த்வயத்தை அநுஸந்தித்து வாழ்த்திக் கொண்டே வந்து குமந்தையை எம்பெருமானருக்குக் காட்ட, அவர் மிக்க களிப்புடனே ஆநந்தக் கண்ணீர் துளிக்கத் தம் திருக்கண்களால் ஐனிரக் கடாஷிக்கும்போது குமந்தையின் தேஜோவிசேஷத்தைக்கண்டு வியப்புக்கொண்டு ‘எம்பாரே! குமந்தையினிடம் த்வயம் பரிமளிக்கின்றதே. இங்ஙனமாகுமாறு என்செய்தீர்?’ என்று வினவ, எம்பார் ‘குமந்தைக்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்து கொண்டு வந்தேன்’ என்று சொல்ல, உடையவர் அப்படி எம்பார் காப்பிட்டதற்கு உகந்து அவரைப் பார்த்து ‘இக்குமந்தை உய்யும் வகையை நாடிச் செய்வதற்கு நீர் முற்பட்டிராதலால் இக்குமந்தைக்கு நீரே ஆசார்யராகக் கடவீர்’ என்று நியமித்தது காரணமாக பட்டர் எம்பாருடைய சிஷ்யரேயாகிலும், ஆழ்வானுடைய சிஷ்யருமாவர். எங்ஙனே யென்னில்; ஆழ்வான் திருக்குமாரர்கட்குத் திருவாய்மொழிப்பொருள் கற்பித்து வரும்போது “எண் பெருக்கநல்லத்தொன்பொருளில, வண்புகழ் நாரணன் திண்குழல் சேரே” என்கிற பாசுரத்தளவிலே வந்தவாறே அது திருமந்த்ரார்த்தத்தை விவரிக்கிற பாசுரமாகையாலும் மந்த்ரார்த்தம் ஆசார்யரிடத்திலேயே கேட்டறிய வேண்டியதாதலாலும் அதனை அவர் கட்டுச் சொல்லாது நிறுத்தி ‘இதனை உங்கள் ஆசாரியர்பக்கலிலே கேட்டுக்கொள்ளுங்கள்’ என்று நியமிக்க, அதனை விரைவில் அறிந்து கொள்ள வேணும் என்னும் அவாவினால் உடனே அவர்கள் எழுந்து தம் ஆசார்யரான எம்பார் எழுந்தருளியிருக்குமிடத்தைக் குறித்துப் போகப் புக்கவளவில் ஆழ்வான் “மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்” என்கிறபடியே யாக்கை நிலையாமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு அவர்களையழைத்து ‘இன்னபோது இன்னாரிடுப்

பார் இன்னார் போவாரென்று தெரியாது. ஆதலால் இருந்து கேளுங்கள்' என்று திருமந்திரத் தைச்சொல்லி அப்பா...ன் பொருளையும் விவரித்து 'இப்பாசரத்தைத் திருமந்திரத்தின் அர்த்தமாக நினைத்திருங்கள்' என்று பணித்தருளினமையால் திருக்குமார்க்கு ஆழ்வானும் ஒரு ஆசார்யராக அமைந்தருளினரென்று ஸம்பந்தராயம். பட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்ய மருளிச் செய்யும்போது ஆசார்யவந்தம் செய்கிற முதல் ச்லோகத்தில் "வந்தே கோவிந்ததாதேன—எம்பாரையும் திருத்தம்பப்பனாரையும் தொழுகின்றேன்" என்றருளிச் செய்ததும் உபய ஸம்பந்தமும் தமக்கு உண்டானது பற்றியேயாம்.

ஜம்மத்தாலும் வித்யையாலும் தமக்குக் குருவானதுபற்றி ஆழ்வாளை முந்துற முன்னம் துதிக்கிறார். வேதத்திற்குத் தாலி போன்ற திவ்யஸூக்திகளை அருளிச் செய்த ஆழ்வாளையே நாமெப்போதும் வணங்குவோமென்பது இதன் கருத்து.

இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதமாதின் கழுத்தில் தாலி போன்றிருந்தலாவது என்னென்னில் :-உலகத்தில் பெண்களுக்குக் கணவனுக்கிறு நென்பதை நாம் எதுகொண்டு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? பெண்களுக்குத் தாலி யில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு; கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று; நூலிழந்து விதவையாயிருக்கும் நிலைமை மற்றொன்று. இவற்றுள் கன்னிகைப் பருவத்தில் அப்பெண் பல நாயகர்களை யுடையளாயிருப்பாள். ஏனெனில்; அவள்கழுத்தில் ஒரு கைப்பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரம்மச்சாரிகளும் ஆவர்த்தப்பேர்களும் ஒவ்வொருவரும் அவளைத் தம்மனைவியாகப் பாவீத்திருக்கக் கூடும்; 'இப்பெண்ணுக்கு நானே கணவன்' என்று ஒவ்வொருவனும் நினைத்திருக்கக் கூடும். மற்றுள்ள வீரத்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக்கன்னியைக்கண்டால் 'இவளுக்கு இன்னம் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை' என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். அப்பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு, முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமானித்திருந்த பிரமச்சாரிகள் இனி, இவள் அந்நயார்க்கை' என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆசையற்றொழிவர். ஸாதாரணமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் வீரத்தர்களும் 'அவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்துவிட்டான்' என்று நினைத்துப் போவார்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்ய நிலைமையில் ஸ்த்ரீயைப் பார்க்குமவர்கள் 'இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான், இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப்போகிறதில்லை' என்று நிச்சயித்து விடுவார்கள்.

ஆகவே, மாதர்கள் மங்கல நூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக்களையுடையவர்களாயும் ஒருபர்த்தாவையு முடையராகாதவர்களாயும் இருப்பவர்களென்றதாயிற்று. அது போல, ஆழ்வான்ஸ்ரீஸூக்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கல நூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவாயிருந்தன. வேதத்துக்கு நுத்ரனைப் பதியாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பார்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதைப் சிலர் பேணுவார்கள். இங்ஙனம் பாசபதர் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்களால் பதியாக அபிமானிக்கப்பட்டும் நிர்ச்வரமீமாம்ஸர்களால் 'நாயகனே கிடையாது' என்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தது. ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலிய திவ்யஸூக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே 'தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புண்டவனும் மற்றுமெவரும் வேதத்துக்கு நாயகர் அல்லர்; நாயகனே கிடையாதிதன்றதும் தப்பு; நாயகனுண்டு; அவன் ஒருவனே; அவனாகிறான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே' என்று கல்வெட்டாக லிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்டபடியால் இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் வேதமாதுக்கு மங்கல நூல்போன்றன. இதனால் ஸகல துர்மதங்களையும் நிரஸித்துப் பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணவல்லவாக் வைபவத்தையுடையவர் ஆழ்வான் என்றதாகிறது. இன்னும் பலவகையாகவும் இதற்குக் கருத்துரைக்கலாம்.

[ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நமிச்ச்ரேய்ய:] 'திருமறுமார்பன்' என்பது தமிழ்த்திருநாமம். ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானுடைய திருவவதார மென்பர். 'மிச்ர' என்பது பூஜ்யவாசகம். [நம உக்திம்] மாநஸிகமும் காயிகமுமான நமஸ்காரம் இல்லாவிடினும் வாசிகமாத்ரம் உண்டானாலும் போதுமென்பது தொனிக்கும். [அதீமஹே] வாயாற்சொல்லுகின்றோம் என்றபடி.

[தர்யிகண்டே.] வேதத்தை ஒரு கன்னிகையாக ரூபணம் பண்ணுகிறபடி தோற்ற 'தர்யீ' என்று ஸ்திரீலிங்க விரித்தேசம் பண்ணிற்று. கண்டே—வேதத்தினுடைய மேல்பாகமாகிய வேதாந்தத்திலே என்னலாம்.

ராமாநுஜ பதச்சாயா கோவிந்தாஹ்வாநபாயிநீ,
ததாயத்தஸ்வரூபா ஸா ஜீயாநமத்விச்ரமஸ்ததலீ.

(2)

அநபாயிநீ	{ ஒருபோதும் விட்டு நீங்குத லில்லாத	கோவிந்த ஆஹ்வா	{ 'கோவிந்த பட்டர்' என்ற திருநாம முடைத்தாயு மிருக்கிற;
ராமாநுஜ பதச் சாயா	{ எம்பெருமானுடைய திரு வடி நிழலாயும்	ஸா	— அப்படியப்பட்ட
தத் ஆயத்த ஸ்வ ரூபா	{ அத்திருவடிகளுக்கு வசப்பட்ட ஸ்வரூபத்தையுடைத்தாயும்	மத் விச்ரமஸ்த தலீ ஜீயாத்	{ (தாபத்யதத்தன) எனக்கு { இளைப்பாறுமிடமான எம்பார் — பொலிக பொலிக.

நேரே ஸ்வாசார்யரான கோவிந்தப்பட்டரென்னும் எம்பாரைத் துதிக்கிறார். 'எம்பெருமானார்' என்னுந்திருநாமத்தின் சிதைவாக 'எம்பார்' என்று திருநாமம். சாத்தப்பட்டிருந்தாலும் இத்திருநாமச்சொல்லை 'எம், பார்' என்று பிரித்துப் பொருள்கொண்ட அழகு காண்மின். எம்—எம்முடைய, பார்—இடம் என்பது பொருள். நாம் தங்குமிடம் என்றபடி. நிழலானது வ்யத்தியை விட்டு நீங்காதிருப்பதுபோலே அவர் இராமாநுசன் தன்னிணையடியை விட்டு நீங்கா திருந்தமைபற்றி 'ராமாநுஜபதச்சாயா' என்னப்பெற்றிருந்தார். தாபாதூரர்களுக்கு கீழில் இளைப்பாறுமிடமாயிருப்பதுபோல ஸம்ஸார தாபத்தரான தமக்கு இவ்வாசிரியர் இளைப்பாறுமிடமாக அமைந்ததனால் 'எம், பார்' என்று பிரித்துத் தாம்கொண்ட பொருள் நன்கு பொருந்திற்று.

சுழலக் குடங்கள் தலைமீதெடுத்துக்கொண்டாடி அன்றத்தடங்கடலை மேயார்தமக்கு—நிழலும் அடிதாறுமாளோம்' என்று (பெரிய திருவந்தாதியில்) எம்பெருமான்விஷயத்தில் ஆழ்வார் அநுஸந்தித்த நிலைமையை கோவிந்தப்பட்டர் எம்பெருமானார்திறத்திலே அநுஷ்டான பர்யந்தமாக்கிப் போந்ததனால் 'ராமாநுஜபதச்சாயா' என்ற குணநாமம் அவர்க்கு அஸாதாரணமாக விளங்கிற்று.

ராமாநுஜமுநிர் ஜீயாத் யோ ஹரேர் பக்தியந்தரத்,
கலிகோலாஹல க்ரீடா முதாக்ரஹமபாஹரத்.

(3)

ய:	— யாவரொரு எம்பெருமானார்	கலிகோலா ஹலக்ரீடா முதாக்ரஹம்	{ கலிபுருஷனுடைய கோலா ஹல விளையாட்டாகிற பாழும் பிசாசை
ஹரே: பக்தி யந்தரத்:	{ எம்பெருமானிடத்து உண் டான பக்தியாகிற யந்தரத் தினால்	அபாஹரத் (ஸ:) ராமாநுஜ முநி: ஜீயாத்	— துரத்தினாரோ { அந்த எம்பெருமானார் பல் லாண்டு பல்லாண்டு.

இதனால் ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானாரை வாழ்த்துகிறார். "கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்டின்" என்று மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் ஸூசிப்பித்தபடியே இவ்வலகில் திருவவதரித்துக் கலியின் கொடுமைகளைத் தொலைத்தருளின எம்பெருமானார் வாழ்க என்கை. "இராமாநுசன் மறை தேர்துலகில் புரியும் நன்னானம் பொருந்தாதவரைப் பொருங் கலியே" என்கிறபடியே இராமாநுசன் திருவடி ஸம்பந்திகளைக் கலிபுருஷன் அணுகவும் மாட்டானென்பது அறியத்தக்கது, "இராமாநுசனித்தலத்துதித்து—ஆனது செம்மை யறநெறி, பொய்ம்மை யறுசமயம் போனதுபோன்றி, இறந்ததுவெங்கலி" என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசுரமுமிங்கே

அதுஸந்திப்பது. கலியின் கோலாஹலம் நிரம்பிய விளையாட்டைப் பேயாடலாகப் பேசினதற் கேற்ப ராமாருசனுடைய பகவத் பக்தியை ஒரு யந்த்ரமாகக் ரூபிக்கிறார். பிசாசு ஒட்டுதல் யந்த்ரஸாத்யமாகையாலே பகவத்பக்தியாகிற யந்த்ரத்தினால் கலிவிலாஸமாகிற பிசாசை ஒட்டி னுரென்கிறது. “கலெளக்ருதயுகம் தஸ்ய கலிஸ் தஸ்ய க்ருதேயுகே—ஹ்ருதயே யஸ்ய கோவிந்தோ யஸ்ய சேதஸி நாச்சயுத:” என்றது காண்க. (எவனுடைய உள்ளத்தில் எம்பெருமான் ஸுப்ர திஷ்டிதனாக வாழ்கிறானோ அவனுக்குக் கலியுகமே க்ருதயுகம்; எவனுடைய நெஞ்சில் எம்பெரு மானிலையோ அவனுக்குக் க்ருதயுகமும் கலியுகமாம் என்கை.)

இரண்டாம் பாதத்தின் முடிவில், “யந்த்ரத:; யந்த்ரித:; யந்த்ரிதாத்” என்பன பாட பேதங்கள்.

விதாய வைதிகம் மார்க்கம் அகௌதஸ்குதகண்டகம்,

நேதாரம் பகவத்பக்தேர் யாமுநம் மநவாமஹை.

(4)

வைதிகம் மார்க்கம் — வைதிக நெறியை

அகௌதஸ்குத கண்டகம் { தூர்வாதிகளாகிற முள் அற் றதாக

விதாய — செய்தருளி

பகவத்பக்தே: — பகவத்பக்தியை

நேதாரம் — தழைத்தோங்கச் செய்தவரான

யாமுநம் — ஆளவந்தாரை

மநவாமஹை — தியானிக்கக்கடவோம்.

இதனால் ஆளவந்தாரைத் துதிக்கிறார். ஆளவந்தார் திருவவதரிப்பதற்குமுன் வைதிக மார்க்கம் தூர்வாதிகளால் மிகவுங் கெடுக்கப்பட்டு முள் முடிக்கிடந்து பகவத்பக்தி தலையெடுக்க மாட்டாமலிருந்தது; இவர் திருவவதரித்து ஸித்தித்ரயம், ஆகம்பராமாண்யம், ஸ்தோத்ர ரத்நம் முதலிய திவ்ய க்ரந்தங்களினால் வைதிகமார்க்க விதவேஷிகளான அந்த தூர்வாதிகளை யெல்லாம் தொலைத்து பகவத்பக்தி ஒங்கும்படி செய்தருளின ரென்கிறது.

கௌதஸ்குத—‘குத: குதா?—அது ஏன்? இது ஏன்?’ என்று துராக்ஷேபங்கள் செய்து கொண்டிருக்கும் தூர்வாதிகள் ‘கௌதஸ்குதர்’ எனப்படுவர். ஒருவழியில் முள் மிடைந்து கிடந்தால் அதில் யாரும் ஸஞ்சரிக்கவொண்ணாததுபோல, இந்த தூர்வாதிகளின் க்ஷோபத்தினால் வைதிகமார்க்கம் ஸாதுக்கள் பரிபாலிக்க முடியாதபடி யிருந்ததலை, இவர்கள் முள்ளாக ரூபி க்ப்பட்டனர். ஸ்ரீமத் வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்ட்டாபநாசார்பரான யமுனைத் துறைவரைச் சிந்தி க்கக்கடவோம் என்றதாயிற்று.

நௌமி நாதமுநிம் நாம ஜீமூதம் பக்த்யவக்ரஹே,

வைராக்ய பகவத் தத்வஜ்ஞாநபக்த்யபிவர்ஷுகம்.

(5)

பக்தி அவக்ரஹே { பக்தியாகிற தீர்த்தம் அருமைப் பட்டிருந்த தூர்வாதிகளால்

வைராக்ய பக வத்தத்வ ஜ்ஞாந பக்தி அபிவர்ஷுகம் { விரக்தியென்ன, எம்பெருமா னைப் பற்றின ஜ்ஞாந பக்தி களென்ன ஆகிய இவற்றை எங்கும் வர்ஷிக்கவல்ல

நாதமுநிம் நாம { ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளென்று ப்ர ஸித்தமான

ஜீமூதம் — மேகத்தை

நௌமி — துதிக்கின்றேன்.

ஆழ்வார்களுடைய காலத்துக்குப் பிறகு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் காலத்துக்கு இடையில் ஜ்ஞாநபக்தி விரக்திகள் மிகவும் அருமைப்பட்டுக் கிடந்தன; அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருவவதரித்து க்ரந்தமுகமாகவும் உபதேசமுகமாகவும் ஜ்ஞாநபக்திவிரக்தி கள் உலகமெங்கும் தழைத்தோங்குமாறு செய்தருளினர்; அன்னவரைத் துதிக்கிறேனென் கிறது இதனால்.

ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வ மிவோதிதம்,
ஸஹஸ்ரசாகாம் யோஜத்ராஷீத் த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம். (6)

ய:	— யாவரொரு ஆழ்வார்	(தம்)	— அப்படிப்பட்டவராய்
ஸஹஸ்ர சாகாம்	{ ஆ மி ர ம் பாசுரங்களையுடைய தாய்	உதிதம்	— உருவெடுத்துவந்த
த்ராவிடம்	— தமிழாலாகிய	க்ருஷ்ணத்ரு	{ எம்பெருமான் திறத்துக் காத ஸ்ன தத்வம் { ளின் உண்மை போன்றவ ரான
ப்ரஹ்ம ஸம்	{ திருவாய்மொழியாகிற) உப	இவ (ஸத்திதம்)	
ஹிதாம்	{ நிஷத்தை	ரிஷிம்	— நம்மாழ்வாரை
அத்ராஷீத்	— ஸாக்ஷாத்கரித்தாரோ;	ஜுஷாமஹே	— ஸேவிக்கிறோம்.

ப்ரபந்நஜநகடஸ்த்தான நம்மாழ்வாரைத் துதிப்பது இது. 'எம்பெருமான் விஷயமான ஆசைப்பெருக்கே ஆழ்வாராக வடிவெடுத்து வந்ததோ' என்னலாம்படி பகவத் விஷயத்தில் அளவிறந்த காதல் கொண்டவரும், 'த்ரமிடோபரிஷத்' என்னப்பட்ட திருவாய்மொழியை இந்த வுலகினிருள் நீங்க வெளியிட்டருளினவருமான நம்மாழ்வாரைப் பணிவோம் என்பதாம்.

வடமொழியினாலாகிய உபரிஷத்துகளில், அநேக சாகாபேதங்கள் இருப்பது போல த்ரமிடோபரிஷத்திலும் அநேக சாகாபேதங்களுண்டென்று காட்டவேண்டி. 'ஸஹஸ்ரசாகாம்' என்றார். திருவாய்மொழியின் ஒவ்வொரு பாசுரத்தையும் ஒவ்வொரு சாகையாகத் திருவுள்ளம் பற்றினெரன்க. 'அத்ராஷீத்' என்றதனால், எம்பெருமான் சிலசில ரிஷிகளைக்கொண்டு சிலசில வேதசாகைகளைப் ப்ரவர்த்திப்பித்ததுபோல ஸ்ரீசடகோப முனிவரைக்கொண்டு திருவாய் மொழியைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தானென்பது விளங்கும்.

இந்த ச்லோகம்-ஆழ்வாரிடத்திலும் திருவாய்மொழியினிடத்திலும் பட்டர்க்கு அமைந் துள்ள அற்புதமான பக்திவலக்கூண்யத்தை அழகிதாகப் புலப்படுத்தும். இங்கு விவரித் துரைக்க வேண்டுவதெல்லாம் ஆசார்யஹ்ருதயஸாரத்திலே பன்னியுரைத்தோம். அங்கே கண்டு கொள்வது.

நம: ஸ்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ருவிப்ரமபேதத:,
ஈசேசிதவ்ய வைஷ்ணவ நிம்நோந்தத மிதம் ஜகத். (7)

இதம்	— இவ்வுலகமானது	(தஸ்யை)	— அந்த
யத் ப்ருவிப்ரம	{ எந்தப் பிராட்டியினது புருவ	ஸ்ரீரங்கநாயக்யை	— ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கு
பேதத:	{ நெறிப்பின் வாசியினுலே	நம:	— நமஸ்காரம்.
ஈசேசிதவ்ய	{ மேற்பட்டவர்கள், கீழ்ப்பட்டவர்		
வைஷ்ணவ	{ கள் என்னும்படியான பேத		
நிம்ந உந்ததம்	{ ங்களினால் மேடுள்ளமா		
	யிருக்கின்றதோ,		

ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை வணங்குகிறாரிதனில். இவ்வுலகமானது செல்வம் மிக்க மஹான் களாலும் ஏழைமை பூண்ட எளியவர்களாலும் மேடுபள்ளமா யிராநின்றது; இப்படி விஷம நிலைமையாயிருப்பதற்குக் காரணம் பெரிய பிராட்டியாரின் புருவநெறிப்பின் வாசியேயாம். அவளுடைய அநுக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமானவிடம் மேடாகவும், அவளுடைய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமானவிடம் பள்ளமாகவு யிராநிற்கும். ஆக விப்படி தன்னுடைய நிக்ரஹாநுக்ர ஹங்களாலே சிலரைக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவும் சிலரை மேம்பட்டவர்களாகவும் வகுக்கின்ற பிராட்டியை வணங்குவோமென்றாராயிற்று. இங்கு உரைக்க வேண்டிய பூர்வபக்ஷ ஸமாதானங்கள் அந்யத்ர.

ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ: ஸ்ரீரங்கேசய மாச்ரயே,
சிந்தாமணி மிவோத்வாந்தம் உத்ஸங்கேநந்தபோகிந:.

(8)

ஸ்ரீஸ்தந ஆபரணம் { பிராட்டியின் திருமுலைத்தடத்
திறகு அலங்காரமானதும்
அநந்த போகிந: — ஆதிசேஷனுடைய
உத்ஸங்கே — மடியிலே
உத்வாந்தம் — கக்கப்பட்ட
சிந்தாமணிமீது—சிந்தாமணி போன்றதும்

ஸ்ரீரங்கேசயம் { திருவரங்கத்தில் பள்ளிகொண்
டிருப்பதுமான
தேஜ: { (பெரிய பெருமாளென்னும்)
ஒரு தேஜஸ்ஸை
ஆச்ரயே — அடைகிறேன்.

குருபரம்பரைக்குத் தலைவரான பெரிய பெருமானைப் போற்றியுமிந்தச் ச்லோகம் முதலாக மேலுள்ளதெல்லாம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஸ்தவமாய்ச் செல்லுகிறது. “தேஜஸாம்ராசி ஸ்ரீஜிதம்” என்றும் “குமுதித் தேவர்குழாங்கள் கைதொழச் சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு” என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே தேஜ:புஞ்ஜந்தானே ஒரு வடிவெடுத்ததென்னலாம்படியுள்ள பெருமான் திருவனந்தாமலானுடைய மடியிலே திகழ்வதைக்கண்டால், ‘அந்தத் திருவனந்தாமலான் கக்கி வெளியிட்ட மணிதானே’ என்னலாம்படி யிருக்கிற தென்கிணர். மணியாகில் மங்கைமார் கொங்கைக்கு ஆபரணமாயிருக்குமே; இந்த மணிதானும் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருமுலைத்தடத்திலே அழுத்தின மணியாயிருக்கும். “அணியார் பொழில்சூழநங்க நகரப்பா!—மணியே மணிமாணிக்கமே மதுகுதா” என்கிற மணியைப் பணிகின்றேனென்றாயிற்று. ஸ்ரீரங்கேசயம் — ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற, தேஜ:—தேஜஸ்ஸை என்று முரைக்கலாம்.

முன்னாவது பாதத்தில் [உத்வாந்தம்] என்று சிலர் பாடமோதுவர்; உத்வாந்தம்—பிரகாசிக்கிற, என்று பொருள். இப்பாடம் நம் ஆசார்யர்கள் உகந்ததன்று, ஸரஸ்முமன்று. அமலனாதிபிரானுக்கு வியாக்யான மருளிச்செய்த அழகியமணவாளப்பெருமான் நாயனார் ‘ஆலமாமரத்தினிலேமேல்’ என்னும் பாசரத்தில் “அரவினணையான்” என்றவிடத்து—“படுக்கையான இவன்தான் *சிந்தாமணியிவோத்வாந்தம்* என்கிறபடியே ஜகதுபாதநமர் யிருப்பதொரு சிந்தாமணியை உமிழ்ந்து இத்தை யாரேனுமொருவர் இருஞ்சிக்கொள்ளில் செய்வதென் என்று தன்மடியிலே வைத்துக் கரண்டகமிட்டுக்கொண்டு கிடக்கிறப்போலே யிருக்க” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே “உத்வாந்தம்” என்னும்பாடமே உள்ளது. ‘உமிழ்ப்பட்ட’ என்று பொருள்.

“உத்வாந்தம் மணிம்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க ‘சிந்தாமணிம்’ என்றது எம்பெருமானுடை ஓளதார்ய விசேஷத்தையும் கூடவே விளக்குவதற்காகவாம். சிந்தித்த பொருள்களை யெல்லாம் கொடுக்கும் மணி சிந்தாமணியெனப்படும்.

அஸ்தி வஸ்த்விதமித்தந்த்வ ப்ரஸங்க்க்யாந பராங்முகம்,
ஸ்ரீமத்ய்யாதநே லக்ஷ்மீபதலாக்ஷக்ஷணம்.

(9)

இதந்த்வ இத் தந்த்வப்ரஸங்க் யாந பராங்முகம் { இன்னதென்றும் இத்தன்மை யதென்றும் அறுதிமிடக் கூடாததாய்
லக்ஷ்மீபதலாக்ஷ ஏக லக்ஷணம் { பிராட்டியின் திருவடியிலிட்ட செம்பஞ்சக் சாறுதன்னையே அடையாளமாகவுடையதான

வஸ்து — பரம்பொருளானது
ஸ்ரீமதி ஆயதநே { திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே
அஸ்தி — உள்ளது.

யாதொரு பரதத்வத்தினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்கள் ஒருவராலும் அறியமுடியாததோ *வேதாந்தாஸ் தத்வசிந்தாம் முரபிதூஸி யத்பாதசிஹ்நைஸ்தரந்தி* என்றப்போலே ஸம்போகவிலாஸ காலங்களில் பிராட்டியின் திருவடிகளில் அலங்காரமாகச் சாத்தப்பட்டிருந்த

செம்பஞ்சுச் சாறுனது யாதொரு பரதத்வத்தின் திருமேனியிலே சுவடுபட்டிருக்கின்றதோ; அந்தப்பரதத்வம் (ஸ்ரீரங்கநாதருபேண) கோயிலில் நித்யஸந்திதி பண்ணியிராநின்ற தென்கிருர்.

இதில் அழகிய மணவாளனை 'வஸ்து' என்கிற ஸாமான்ய சப்தத்தினால் குறித்தது ஒரு வகைக் கவிஸம்பந்தமாயம். விசேஷணங்களே விசேஷ்யத்தை அறுதியிடக்கடவன.

லக்ஷ்மீகல்பலதோத்துங்க ஸ்தந ஸ்தபக சஞ்சல;

ஸ்ரீரங்கராஜப்ருங்கோ மே ரமதாம் மாநாம்ஸபுஜே.

(10)

லக்ஷ்மீ கல்பல தா உத்துங்க ஸ்தந ஸ்தபக சஞ்சல:	{ மிராட்டியாகிற கற்பகக் கொடி யிலுள்ள உந்நதமான திரு முலைத்தடமாகிற பூங்கொத் தில் சுழலமிடாநின்ற	ஸ்ரீரங்கராஜ ப்ருங்க: மே மாநஸ அம்புஜே ரமதாம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனாகிற வண்டு — அடியேனுடைய — நெஞ்சாகிற தாமரைப்பூவில் — உவந்து வாழ்ந்திடுக.
--	---	---	--

ஸ்ரீரங்கநாதனை ஒருவண்டாக ரூபிக்கிறார். வண்டானது கொடிகளின் பூங்கொத்துக்களில் சுழலாநிற்கும்; இந்த ரங்கனாதனாகிற வண்டோவென்னில், பிராட்டி என்கிற ஒரு கல்பவல்லியிலுள்ள ஸ்தநமாகிற பூங்கொத்திலே 'நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக்கிடந்த மலர்மார்பா' என்னுமாபோலே காமுகமாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட வண்டானது அடியேனுடைய ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலே விரும்பி வாழ்ந்திடுக வென்கை. உலகில் வண்டானது பூங்கொத்துக்களைக் கண்டால் அவற்றைச் சுற்றிச் சுழலமிடாநிற்கும்; தாமரை மலரைக்கண்டால் உள் புகுந்து படிந்து ரமியாநிற்கும்; இது தோன்ற இங்கு "ஸ்தபக சஞ்சல:" என்றும் "அம்புஜே ரமதாம்" என்றும் சொல்லிற்று.

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீஸ்தந கஸ்தூரீ மகரீ முத்ரிதோரஸ;

ஸ்ரீரங்கராஜாத் சரதச் சத மாசாஸ்மஹேதமாம்.

(11)

ஸ்ரீஸ்தந கஸ்தூரீ மகரீ முத்ரித உரஸ:	{ மிராட்டியின் திருமுலைத்தடத் தில் கஸ்தூரியினால் இயற் றப்பட்ட மகரிகாபத்ரங்களி னால் முத்திரை செய்யப்பட்ட திருமார்பை யுடைய	ஸ்ரீரங்க ராஜாத் ஸ்வஸ்தி சதம் சரத: ஆசாஸ்மஹே தமாம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்தில் நின்று — நன்மையை — நீடுழிகாலம் } மிகவும் விரும்புகின்றோம்.
--	--	--	--

எம்பெருமான் பிராட்டியை அழுந்த அணைக்கும்போது அவளுடைய திருமுலைத்தடத்திலுள்ள கஸ்தூரீ மகரிகாபத்ரங்கள் இவனது திருமார்பிலே ஊன்றி இலச்சினைபட்டுக் கிடக்குமிதே. அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதன் நீடுழிகாலம் நமக்கு மங்களங்களை அளித்தருளவேண்டுகின்றோமென்கை. பிராட்டியின் நித்ய ஸம்ச்சலேஷத்தாலே இந்த மனோரதம் பலிக்கத் தட்டில் லையென்று தம்மில்தாம் தேறியிருக்கின்றமையைக் காட்டும் இவ்விசேஷணம்.

கஸ்தூரீமகரியாவது — கஸ்தூரியைக் குழைத்துச் சுருமின்வடிவமாகக் கொங்கையில் எழுதும் அலங்கார விசேஷம். சதம் சரத:- பலவருஷங்கள் இடையறாமல் என்கை. "காலாத்வ ரோரத்யந்தஸம்யோகே த்வித்யா" என்பது வியாகரணம்.

பாது ப்ரணாதரஷாயாம் விலம்பம்ஸஹந்நிவ,

ஸதா பஞ்சாயுதீம் பிப்ரத் ஸ ந: ஸ்ரீரங்கநாயக:

(12)

ப்ரணதரக்ஷாயாம்—ஆச்ரிதரைக் காப்பாற்றுவதில்
 விலம்பம் — காலதாமதத்தை
 அஸஹந் இவ — ஸஹிக்கமாட்டாதவர்போல்
 ஸ்தா — எப்போதும்

பஞ்சாயுதம் — பஞ்சாயுதங்களை
 பிப்ரத் — ஏந்திக்கொண்டிருக்கிற
 ஸ்ரீரங்கநாயக:— அந்த ஸ்ரீரங்கநாதர்
 ந: பாது — நம்மைக் காத்தருள்க.

ஸ்ரீரங்கநாதர் அமகுக்குடலாகப் பஞ்சாயுதங்களை அநவாதம் அணிந்து கொண்டிருக்கிறார்; அதற்கு ஒரு ஹேதுவை உத்ப்போஷிக்கிறாதினில். திடென்று ஆச்ரிதர்களைக் காத்தருள வேண்டிய ஆபத்காலம் நேர்த்துவிட்டால் அப்போது திவ்யாயுதங்களைத் தேடநேர்ந்தால் ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் சிறிது கால விளம்பம் ஏற்பட்டுவிடுமென்று அஞ்சி, ஆபத்து வந்தவப் போதே சடக்கென ரக்ஷிப்பதற்காக திவ்யாயுதங்களை ஒரு நொடிப்பொழுதும் கைவிடாது அணிந்துகொண்டிருக்கிறார்போலும் மென்கிறார். “எப்போதும் கைகழலா நேயியான் நம் மேல் வினைகடிவான்” என்ற பெரிய திருவந்தாசிப் பாசரத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

பஞ்சாயுதங்களாவன—திருவாழி, திருச்சங்கு, கதை, சார்ங்கம், உடைவாள்.

அமதம் மதம் மதமதாமதம் ஸ்துதம்பரிநிந்திதம் ஸ்பவதி நிந்திதம் ஸ்துதம், இதி ரங்கராஜமுதஜுகுஷத் த்ரயீ ஸ்துமஹே வயம் கிமிதி தம் ந

சக்நும: (13)

அமதம்	{ பரப்ரஹ்மமானது அறிய முடியாதது என்று எண்ணப் பட்டால்	நிந்திதம்	{ உள்ளபடி ஸ்துதிக்க முடியாத தென்று கருதப்பட்டால்
மதம் பவதி	{ (அப்போது அது) அறியப் பட்டதாகிறது;	ஸ்துதம் பவதி	{ — துதிக்கப்பட்டதாக ஆகிறது;
அத	— பின்னையும்	இதி	— என்று இவ்விதமாக
மதம்	{ பரப்ரஹ்மமானது துதித்து முடிக்கத்தக்கதென்று கருதப்பட்டால்	த்ரயீ	— வேதமானது
பரிநிந்திதம் பவதி	{ அது இகழப்பட்டதாக ஆகிறது;	உதஜுகுஷத்	{ (எம்பெருமான் திறத்திற் முறையிட்டுக் கிடக்கிறது; (இப்படியிருக்க)
		தம் ரங்கராஜம்	— அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனை
		வயம்	— அறிவிலிகளான நாம்
		கிம் இதி	— என்னவென்று
		ஸ்துமஹே	— துதிக்க இழிகிறோம்;
		ந சக்நும:	— துதிக்கவல்லோ மல்லோம்.

இதுமுதல் ஏழுச் ஸ்லோகங்களாலே—தமக்கு இந்த ஸ்தோத்ரம் இயற்றுவதில் அதிகார மில்லையென்று சங்கித்து அதிகாரமுண்டென்று தலைக்கட்டுகிறார்.

நான் ஸ்ரீ ரங்கநாதனைத் துதிப்பதாக இழிகின்றேனே, இது எங்ஙனே கூடும்? ஒருவனைத் துதிப்பதென்றால் அவனுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை நன்குணர்ந்து துதிக்கவேணும். எம் பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களோ ஆர்க்கும் அறியக்கூடியவையல்ல. *யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேதஸ:* என்று ஒதப்பட்டுள்ளது. அதாவது:—எம்பெருமானைத் தெரிந்துகொண்டோமென்று எவன் நினைக்கிறானோ அவன் தெரிந்துகொள்ளாதவனே; எவன் ‘நாம் தெரிந்து கொண்டிலோம்’ என்று நினைக்கிறானோ அவனே தெரிந்து கொண்டவனாவன் என்கை. இதனால் எம்பெருமான் ஒருவராலும் பரிச்சேதித்து அறியவொண்ணாதபடி எல்லை கடந்தவைப்பவம் வாய்ந்தவன் என்பதும், இப்படி, அவனை அறிவதே அறிந்தவாரும் என்பதும் சொல்லிற்றும். இந்த வேதவாக்யத்தையே இங்கு “அமதம் மதம் மதமதாமதம்” என்னுமள வால் குறிப்பிட்டார்.

இனி “ஸ்துதம் பரிநீந்திதம் பவதி நீந்திதம் ஸ்துதம்” என்பதற்குரிய வேதவாக்ய முன்னதோ வென்னில்; இங்ஙனே தமிழ்வேதத்திலுள்ளதைத் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச் செய்கிறார். பெரியதிருவந்தாதியில் (இரண்டாம்பாட்டு) “புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம்” என்றது இங்குவிவக்ஷிதம். அதாவது—திருமாலே! தேவாரை நான் புகழ்ந்தேனாகில் பழித்தவனாவேன் (என்னுடைய புகழ்ச்சி உமக்குப் பழிப்பேயாம்); நான் தேவாரைப் புகழா திருக்கிறபொழுத்தில் பழித்தவனாக ஆகமாட்டேன்—எனப்பட்டது. திருவாய்மொழியிலும் (3—1—2) “ஒட்டுரைத்திவவுலகுன்னைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி” என்றார்; அப்பாசரமும் இங்கு விவக்ஷிதமாகலாம். ‘மாருணாவான்கோலத்தமரர்கோன் வழிப்பட்டால், மாருணாவுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே’ (திருவாய்மொழி, 3—1—8) என்ற பாசரமும் காண்க. ஆகவிப்படி ஸம்ஸ்க்ருத, த்ராவிட உபய வேதத்திலும் சொல்லியிருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி “இதி த்ரயீ உதஜுரூஷத்” என்கிறார். இவர்தாமே அடுத்தபடியாக “ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதஸூக்தைர் பார்தம்” என்றருளிச் செய்கிறாராகையாலே இங்கு “த்ரயீ” என்றது தந்த்ரேண உபயவேதவாசகமாகக் குறையில்லை.

இப்படி அறிய முடியாதவனென்றும், ஸ்துதிக்க முடியாதவனென்றும் வேதங்களில் வ்ளம்பப்பட்ட பெருமானை நான் எப்படி ஸ்துதிக்கவல்லேன்? ஸ்துதிக்கமாட்டேன் என்றாராயிற்று. ‘வயம்’ என்ற பஹுவசனம் கவிமரபு.

யதி மே ஸஹஸ்ரவதநாதிவைபவம் நிஜமர்ப்பயேத் ஸ கில ரங்கசந்த்ரமா;

அத சேஷவந் மம ச தத்வதேவ வா ஸ்துதிசக்த்யபாவவிபவேபி

பாகிதா. (14)

		(அல்லது)	
ஸ: ரங்க சந்த்ரமா:—அந்த ஸ்ரீரங்கநாதன்	தத்வத் ஏவ வா	{	அந்த எம்பெருமான் தனக்குப் போலவேயோ
நிஜம் — தன்னுடையதான	மம ச	{	அடியேனுக்கும்
ஸஹஸ்ர வதந { ஆயிரம்வாயுடைமை முதலான	ஸ்துதி சக்தி	{	ஸ்தோத்திரம் செய்வதில் சக்தி
ஆதி வைபவம் { வைபவத்தை	அபாவ விபவே	{	யில்லாமையாகிற ஒருபெருமையிலும்
மே — அடியேனுக்கு	அபி	{	பங்கானது
அர்ப்பயேத் யதி — தந்தருள்வனையாகில்	பாகிதா	{	(ஸ்யாத்) — உண்டாகும்.
அத — அதற்குப்பிறகு			
சேஷவத் — ஆதிசேஷனுக்கும் போலவோ			

கீழ்ச்லோகத்தில் “ஸ்துமஹே வயம் கிமிதி தம் நசக்நும:” என்று—அழகிய மணவாளனை ஸ்தோத்ரம்பண்ண என்னாலாகாது என்றார். அந்த வார்த்தை சொல்வதற்கும் எனக்கு யோக்யதை இல்லை யென்கிறாநிலில். “ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத:” என்பதாக சாஸ்திரங்களில் ஒரு நியாயம் உண்டு. அதாவது:—ஏதேனுமொன்றை நிரூபிக்க வேனுமானால் ப்ரஸக்தியுண்டானால்ன்றி நிரூபித்தம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. என்கை. “வேதமோதுவதற்கு எனக்கு சக்தியில்லை” என்று ஒருவன் சொல்லவேனுமானால், முன்னே அவனுக்கு வேதாத்யய நம் செய்ய அதிகாரமிருந்தாக வேண்டும். வேதத்தில் சிறிதும் அதிகாரமற்ற சூத்ரன் “எனக்கு வேதமோத சக்தியில்லை” யென்று வாய்திறக்க ப்ரஸக்தியேயில்லை யன்றோ. அது போல, எம்பெருமானைத் துதிக்க என்னால் முடியாது” என்று சொல்லவேண்டில், ஸ்துதிப்பதற்குச் சிறிதேனும் யோக்யதை யிருந்தாலன்றோ இந்த வார்த்தை சொல்ல ப்ரஸக்தியுண்டாகும். திருவனந்தாழ்வார்போலவோ அந்த எம்பெருமான்போலவேயோ நானும் ஆயிரம் வாய்படைத்திருந்தேனாகில் ஸ்துதிப்பதற்கு அதிகாரம் எனக்கு ப்ரஸித்தமாகலாம்; அதன்பிறகு “ஸ்துமஹே வயம் கிமிதி தம் நசக்நும:” என்று அதனை மறுத்துக் கொள்ளவும் இடமுண்டாகலா யென்கிறார்.

“**வெண்பூமிநாம்பவரவண**” என்று திருவனந்தாழ்வானுக்கு ஆயிரம் வாய் உள்ளது. **வெண்பூமிநா** னுக்கும் “ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:” இத்யாதி ச்ருதிகளினால் ஆயிரம் வாயு **வெண்பூமிநா** தம்; ஆனதுபற்றியே “**நிலம் ஸஹஸ்ரவதநாதி வைபவம்**” என்றார். ஆதிசேஷ **இந்திரபாவோ** எம்பெருமானைப்போலவோ நானும் ஆயிரம் வாய் பெற்றபின்புதான் **‘ஸந்தேத்ரம் பண்ண** என்னாலாகாது” என்று சொல்வதற்குப் ப்ரஸக்தியுள்ளதென்று சொன் **னாரிற்று**. “ஒன்றிரண்டு கண்ணினானு முன்னையேத்தவல்லனே” “தனக்கும் தன் **தன்மையறிவரியான்**” இத்யாதிப்படியே ஸர்வஜஞார்கட்கும் எட்டாதது பகவத் வைபவ வம் என்றவாறு

ஸோ அங்க வேத யதிவா ந கிலேதி வேத : ஸந்தேகத்தயநர்க்கவிதமாத்மநி
ரங்கநாதம்,

ஸ்த்தானே ததேஷகலுதோஷமலீமஸாபி: மத்வாக்பிரைச மதிசாயந
மாவ்ருணேதி. (15)

வேத:	— வேதமானது	தத் ஸ்தானே	— அப்படி ஸந்தேஹிப்பது தரும்;
ஸ: அங்க வேத	‘அந்த எம்பெருமான் தானும்	ஏஷ:	— இந்த பெரியபெருமான்
யதிவா நவேத	தன் பெருமையை அறிந்	தோஷமலீமஸா	தோஷங்களால் அழுக்கேறின
இதி	தானே இல்லையோ!’ என்று	பி:	
	சொல்லி	மத் வாக்பி:	— எனது சொற்களைக்கொண்டு
அநர்க்கவிதம்	{ சிறந்த ஞானத்தையுடைய (ஸர்வஜஞான) பெருமா ளைக் குறித்தும்	ஜசம்	தனது ஸர்வேச்வரத்துக்கு
ரங்கநாதம்		உரிய	
ஆத்மநி	— தனக்குள்ளே	அதிசாயநம்	— அதிசயத்தை
ஸந்தேகதி	— ஸந்தேஹப்படா:நின்றது;	ஆவ்ருணேதி	— மறைத்துக் கொள்ளுகிறார்.

தைநீர்ப் ப்ராஹ்மணத்தின் (இரண்டாவது அஷ்டகம்—எட்டாம் ப்ரச்சநம் ஒன்பதாம் அநுவாகத்தில்) †அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமம், ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத* என்று ஒதப் பட்டுள்ளது. தன் பெருமையை அந்த ஸர்வேச்வரன் தானு மறிந்தானே இல்லையோடென்று வேதபுருஷன் தானும் ஸந்தேஹப்படா நிற்க அறிவிப்பான நான் நன்கறிந்தவன்போல ஸ்துதிக்க இழிவது தகுதியன்று. ஆனாலும், சப்ததோஷாதிகளாலே மாசேறிக்கிடக்கிற என் வாக்கைக்கொண்டு அவன்தானே தன் பெருமையை மறைத்துக்கொள்ளுகிறானே, நான் என் செய்வேன் ! என்கிறார்.

முதல் பாதத்தில், கில, —பாதபூரணமான அவ்யயம். [அநர்க்கவிதம்] ஸர்வஜஞான எம்பெருமானுடைய நிஸ்ஸங்கோசமான ஜ்ஞானமும் முட்டுப்படும்படியாயன்றோ அவன் வைபவமிருப்பது என்று காட்டினபடி.

“அதிசாயநே தமபிஷ்டநே” என்ற பாணிரி ஸுத்திரரித்தேசத்தை உட்கொண்டு ‘அதிசாயநம்’ என்று பிரயோகிக்கப் பட்டது; அதிசயமென்றபடி.

† இந்த வேதவாக்கியத்தின் அர்த்தமாவது:—

ய : = யாவனொரு எம்பெருமான், அஸ்ய = இந்த ப்ரபஞ்சத்திற்கு, அத்யக்ஷ : — ஈச்வர னாய்க்கொண்டு, பரமே வ்யோமம்—பரமபதத்தில் வாழ்கிறானே, ஸோ அங்க = அவன் தானும், (தன்பெருமையை) வேத = அறிந்தானே, யதிவா நாவேத = அல்லது அறிந்திலனே? என்கை. (“தனக்கும் தன் தன்மையறிவரியான்” என்றும் அருளிச்செயல்களிலுள்ளது.)

ஸ்வம் ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிடவேதஸூக்தை: பாந்தம் மதுக்தைர் மலிநீகரோதி,
ஸ்ரீரங்ககம்ர: கலபம் க ஏவ ஸ்நாத்வாழி தூளீரலிகம் நிஷேத்தா. (16)

ஸ்ரீரங்க கம்ர:	{ கோயில்வாஸத்தில் விருப்ப முடையரான பெரியபெரு மாள்	மத்உக்தை:	— எனது உக்திகளினால்
ஸம்ஸ்க்ருத த்ரா விட வேத ஸூக்தை:	{ வடமொழி தென்மொழி வேத வாக்குகளாலே	மலிநீகரோதி	— மலிநமாக்கிக் கொள்ளுகிறார்;
பாந்தம்	— விளங்காநிற்கிற	ஸ்நாத்வா அபி	— ஸ்நாதம் பண்ணினபின்பும்
ஸ்வம்	— தம்மை	தூளீரலிகம்	{ புழுதியைவதில் ஆசை கொண்ட
		கலபம்	— யானையை
		க ஏவ	— எவன் தான்
		நிஷேத்தா	— தடைசெய்யவல்லான் ?

ஸ்ரீரங்கநாதன் வடமொழி வேதங்களாலும் அருளிச்செயல்களாலும் நன்கு விளங்கா நிற்கச் செய்தேயும் என்னுடைய இனைய புன்கவிதைகளால் தன்னை மாசறும்படி செய்து கொள்ளுகிறான்; யானையானது நன்கு நீராடியிருந்தாலும் புழுதிமண்ணிலே அனைந்து தன் னுடம்பைப் புழுதிபடுத்திக்கொண்டால் அதனை விலக்குவார் ஆரேனுமுண்டோ? அதுபோல ஸ்வதந்த்ரான ஸர்வேச்வரனும் செய்வன செய்து கொள்க. அதனை விலக்கப் போகாது என்கை.

கிந்து ப்ரபத்திபுலதாரிதவிஷ்ணுமாய—
மத்வம்ச்யராஜகுலதூர்லலிதம் கிலைவம்,
ஸ்ரீரங்கராஜகமலாபதலாலிதத்வம்
யத்வாழபராத்யதி மம ஸ்துதிஸாஹஸேஸ்மிந். (17)

கிந்து	— ஆனாலும்,	யத்வா	— அல்லது
ப்ரபத்திபுல	— ப்ரபத்தியின் மிடுக்கினால்	ஸ்ரீரங்கராஜ-	— ஸ்ரீரங்கநாதனென்ன
தாரித-	— தாண்டுவிக்கப்பட்ட	கமலா	— பெரியபிராட்டியாரென்ன
விஷ்ணுமாய-	{ எம்பெருமானுடைய மாயை யை உடையவர்களான		(இவர்களுடைய)
மத் வம்ச்ய	— எனது முன்றோர்களினுடைய	பத-	— திருவடிகளிலே
ராஜகுல தூர்லலி தம்	{ கிறந்தகுலத்திற் பிறந்ததன லுண்டான செருக்கு	லாலிதத்வம்	— சிராட்டி வளர்க்கப்பெற்றமை
ஏவம் கில	{ இப்படி ஸ்தோத்ரத்தில் கை வைக்கும்படியாயிற்றன்றே;	மம	— எனக்குண்டான
		அஸ்மிந் ஸ்துதி ஸாஹஸே	{ இந்த ஸ்தோத்ரமாகிற துளிச் சலான காரியத்திலே
		அபராத்யதி	— குற்றவாளியாகின்றது.

கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரான எம்பெருமான் தம்மைக்கொண்டு இந்த ஸ்தோத்ரம் செய்வித்துக்கொள்ளுகிறானாகக் கீழ் ச்லோகத்தில் அநுஸந்தித்தார். அதுவன்றியும், *வஞ்ச முக்குறும்பாங்குழியைக் கடக்கும் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவம்சத்தில் பிறக்கப்பெற்றோ மென்கிற செருக்கும், நம்பெருமானும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் சிராட்டி வளர்க்க வளர்ந்தோமென் கிற செருக்கும் இப்படி தைரியமாக ஸ்தோத்ரம் பண்ண இறங்குவதாகிற குற்றத்திற்குக்காரண மாகின்றன வென்கிறார்.

“மம மாயா துரத்யயா” என்று சொல்லப்பட்ட பகவந்மாயையை *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தூர்தி தே* என்கிறபடியே ப்ரபத்தி பலத்தாலே வென்றவர்களாம் ஆழ்வான் முதலானோர். அன்னவர்களுடைய திருவம்சத்திற் பிறந்தவர்கள் தைரியமாக

எம்பெருமானை ஸ்துதிக்கலாமிறே; தூர்லலிதமென்பதும் தெளர்லலித்யமென்பதும் பர்யாயம்; துஷ்டசேஷ்டித மென்றபடி. இதுவொரு சமத்காரவார்த்தை.

ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத லாலிதத்வம் என்றதன் விவரணம் கீழே தனியன்வியாக்யானத்தில் 'ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத:' என்றவிடத்துக் கண்டுகொள்வது.

இந்த ச்லோகத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; ஆழ்வான் எம்பார் எம்பெருமா னார் முதலான நம் முன்னோர்களைக்கடாக்ஷித்து நம்மை ஸ்மிக்கக்கூடுமென்கிற தைர்யத்தினாலும், நம்மைப் புத்ர ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு சிராட்டிவளர்த்த ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஸ்ரீரங்க நாச்சியாருக்கும் நம்முடைய மழலைச் சொற்கள் இனிதாகவேயிருக்குமென்கிற நிச்சயத்தினாலும் எம்பெருமானை ஸ்துதிப்பதாகிற இக்குற்றத்திலே நான் கூசாது இழியலாயிற்று என்கை.

நாதஸ்ய ச ஸ்வம்ஹிமார்ணவ்பாரத்சுவ
விஜ்ஞாநவாக்விஸிதம் ஸஹதே ந வேத:
ஆபேக்ஷிகம் யதி ததஸ்தி மமாயி தேந
ஸ்ரீரங்கிண: ஸ்துதிவிதர்வஹம்த்யகார்ஷம்.

(18)

வேத: ச — வேதமும்
நாதஸ்ய — எம்பெருமானுக்கு

ஸ்வ மஹிம அர் }
ணவ பாரத } தன்வைபவக் கடலில் கரை
ருச்வ விஜ்ஞா } கண்ட ஹ்ஞாந மிருப்பதாகச்
ந வாக்விஸி } சொல்லமாட்டாமல் நிற்கிறது;
தம் ஸஹதே }

தத் ஆபேக்ஷிகம் }
யதி } 'அவனைவிட இவன் சக்தன்'
} என்னும்படியான சக்தி
} விசேஷம் அங்கு உண்
} டென்னில்;

தத் மமாயி அஸ்தி—அது எனக்குமுண்டு

தேந — அதனால்

ஸ்ரீரங்கிண: — பெரிய பெருமானே

ஸ்துதி விதௌ — ஸ்தோத்ரம் செய்வதில்

அஹம் — அடியேன்

அத்யகார்ஷம் { அதிகாரியானேன் [அந்நவமித்
தேன்].

கீழே தமக்கு ஸ்தோத்ரம் செய்வதில் அதிகாரமில்லைபென்று பன்னியுரைத்தவிவர், வேதபுருஷன் முதலானவர்களும் எம்பெருமானை ஸ்துதிக்க அநதிகாரிகளா யிருக்கச் செய்தேயும் அதில் அதிகரித்தாப்போலே நானும் அதிகரிக்கக் குறையென்? என்கிறார். கீழ், பதினைந்தாம் ச்லோகத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட "ஸோ அங்க வேதயதிவாந வேத" என்கிற வேதவாக்யம் இங்கு விவக்ஷிதம். 'ஸ்வஹ்ஞாநௌ எம்பெருமானுக்கே தன் பெருமைதெரியாது' என்று சொல்லுகிற வேதபுருஷன் அப்படிப்பட்ட பகவானைத் தான் ஸ்தோத்ரம் பண்ண ஸ்தோத்ரம் அதிகாரியல்லவென்று தெரிந்துவைத்தும் 'நமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களைக்காட்டிலும் நாம் சிறிது அதிகமாகவே தெரிந்துகொண்டு ஸ்துதிக்கலாம்' என்றிறே ப்ரவர்த்தித்தது; குறையறப்பரிபூர்ணமாக ஸ்துதிக்க முடியாமை பென்பது வேதபுருஷனோடு என்னோடு வாசியற எல்லார்க்கும் ஒக்குமான பின்பு 'அவரையபேக்ஷித்து நான் சக்தன்' என்று கொள்ளுகிற ஆபேக்ஷிக சக்தி எனக்கும் ஒருபடியாலே குறைவற்றிருக்கையாலே நானும் ஸ்தோத்திரத்திலே கைவைத்தேனென்கிறார்.

ஆளவந்தார்ஸ்தோத்திரத்தில் "யத்வா ச்ரமாவதி" என்ற ச்லோகத்தின் கருத்தை அடியொற்றியதாயிது.

அந்யத்ராதத³குணோக்தி⁴ர் பகவதி⁴ ந தது³த்கர்ஷசௌர்யை: பரேஷாம்
ஸ்துத்யத்வா³த்³யாவத³ர்த்தா² பணி²திரபி² ததா² தஸ்ய நிஸ்ஸீமகத்வாத்,
ஆம்நாயாநாமஸீம்நாமபி ஹரிவிபவே வர்ஷபி³ந்தோரிவாப்தௌ⁴
ஸம்பந்தாத்³ ஸ்வாத்மலாபோ⁴ நது கபளநத: ஸ்தோதுரேவம்³ ந கிம் மே. (19)

அதத்குண உக்தி:	{ துதிக்கத்தக்கவனிடத்தில் இல் லாத குணங்களை ஏறிட்டுச் சொல்வதாகிற ஸ்தோத்ர மானது.	தஸ்ய நிஸ்ஸீ மகத்வாத்	{ (ஏனென்றால்) (எம்பெருமானுடைய) அப் பெருமை எல்லையற்றதாகை யாலே; (ஆகில, வேதங்கள் பகவத் குணங்களை எங்ஙனே ஸ்து தித்தனவென்னில்)
அந்யத்ர	{ எம்பெருமான் தவிர மற்ற யவர்களில் ஆகும்;		
பகவதி.	{ குணக்கடலாகிய எம்பெருமா னிடத்தில்	அஸம்நாம் ஆம்நாயாநாம் அபி	{ அளவிறந்த வேதங்களுக்கும்
ந	{ (இல்லாததை ஏறிட்டுச்சொல் வதற்கிற அந்தஸ்தோத்ரம்) அஸம்பாவிதம்; (ஏனென்றால்)	வர்ஷபிந்தோ; அப்தௌ இவ ஹரி விபவே ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப:	{ மழைத்துளியானது கடலிலே விழுவதனால் தான் ஸத்தை பெறுவதுபோல பகவத் வைபவஞ் சொல்லுவதிலே அந்நியப்பதனால் மாத்திரம் தான் நிறம்பெறுமத்தனை யன்றி
தத் உத்கர்ஷ சௌர்யை:	{ அந் த எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைக் களவுசெய்து	நது கபளநத:	{ (பகவத் வைபவத்தை) விளாக் குலை கொள்வதனால்;
பரேஷாம் ஸ்துத்யத்வாத்	{ மற்றையோரை ஸ்துதிக்க வேண்டி யிருக்கையாலே; (மேலும்)	ஸ்தோது: மம	{ ஸ்தோத்ரம்பண்ணப் புகுந்த எனக்கும்
யாவதார்த்தா பணிதி: அபி	{ பெருமைகள் உள்ளவளவும் சொல்லி முடிக்கையாகிற ஸ்தோத்ரமும்	ஏவம் ந கிம்	{ இப்படி ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்ம லாபமாகாதோ?
ததா	{ எம்பெருமானிடத்தில் அஸம் பாவிதம்;		

எல்லாகடந்த வைபவமுடையவனுள் எம்பெருமானை ஸ்துதிப்பதென்பது ஒருவர்க்கும்
ஒருபடியாலும் ஸம்பாவிதமன்று என்பதை ஸ்தாபித்து, அவரவர்கள் தங்கள் வாக்குநீரம்
பெறுவதற்காக பகவத் ஸ்தோத்திரத்தில் இழிகிறார்களே யன்றி பகவத் குணங்களை முழுதும்
கண்டறிந்து பேசிவிடலாமென்று இழிகிறார்களில்லை; அப்படியே நானும் ஸத்தை பெறுவதற்
காக ஸ்துதிக்க இழியலாமிறே என்று நிகமிக்கிறார்.

உலகில் ஸ்தோத்ரமென்பது இரண்டுவிதம்: ஒருவனிடத்தில் இல்லாத குணங்களை
வேறிடத்திலிருந்து கொணர்ந்து ஏறிட்டுப் புகழ்வதை ஸ்தோத்ரமாகச் சொல்லுகிற பகவும்
ஒன்றுண்டு; (ஒருகற்றை நெல் பெறுவதற்காக ஒரு மொட்டைத்தலையை “குழலழகரே!
குழலழகரே!”, என்று புகழ்வது காண்க.) ஒருவனிடத்திலுள்ள குணங்களை உள்ளபடி
சொல்லிப்புகழ்வதும் ஸ்தோத்ரமாகும், இவ்விரண்டு வகையான ஸ்தோத்திரங்களுள் ஒரு
வகையும் எம்பெருமானிடத்தில் செய்யப்போகாது; *உயர்வற உயர்நலமுடையவனுள்
எம்பெருமானிடத்தில் பிறருடைய குணங்களை ஏறிட்டுச் சொல்வதென்பது அஸம்பாவிதம்.
எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் திருடிப் பிறரிடத்து ஏறிட்டுப் புகழ்வதுண்டே யன்றி
வேறில்லை. இனி, உள்ள குணங்களை உள்ளபடியே சொல்லிப்புகழ்வதாகிற ஸ்தோத்ர
வகையும் செய்யப்போகாது: அளவிறந்த கல்யாண குணங்களில் ஒரு சிறு பகுதியும் எண்ணிப்
பேசுவெண்ணாதிதே. இப்படியாகில், வேதங்களெல்லாம் எம்பெருமானை ஸ்துதிக்கின்றனவே.
அஃது எப்படி என்னில்: ஒன்றுபாருங்கள்:—மேகமானது மற்றவிடங்களில் மழை பெய்வது
போல் கடலிலும் பெய்கிறது. அந்த மழைத்துளியினால் கடலுக்குச் சிறிதும் ஆதிக்ய

முண்டாவதில்லை; பின்னை என்னென்னில்; மண்ணிலே மழைபெய்தால் அந்த மழைத்துளி யானது ஸ்வஸ்வரூபங்கெட்டு மண்ணாய்ப்போகிறது; கடலிற்பெய்தால் அப்படி உருமாறாதே ஸ்வரூப லாபத்துடனே கிடக்கிறது; அதுபோல, எல்லாவாக்குக்களும் பகவதவைபவம் தவிர மற்ற விஷயங்களில் சென்றால் ஸ்வரூபங்குலைந்து கெடும்; பகவத் வைபவத்தைப் பேசப் புகுந்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெற்றிருக்கும் என்கிற விவ்வளவேயன்றி, பகவத் வைபவத்தைக் கபளிகரிக்கை வேதங்களுக்கும் அஸாத்யம். ஆகவே, அவரவர்களுடைய வாக்கு நிறம் பெறுவதற்காகவே பகவத் விஷயத்தில் இழிகிறதென்று தேறினபின்பு, நானும் என் வாக்கு நிறம்பெறவே ஸ்துதிசெய்ய விரிகின்றேன். ஏன் இது கூடாது.

பகவத் குணங்களை எல்லைகண்டு பேசமுடியாவிட்டாலும் நான் ஸ்வரூபஸ்தை பெறு வதற்காக ஏதோ சில சொல்லப்புகுகின்றேனென்றாயிற்று.

காவேரீ மவகாஹிஷீய பகவத் போகாந்தராயிபவத்
கர்மக்லேசபலாசய ப்ரசமநோத்வேலாமலஸ்ரோதஸம்,
ஜந்தோஸ் ஸம்ஸரதோர்ச்சிராதிஸரணீவ்யாஸங்க பங்காய யா
லோகேஜ்ஸ்மிந் விரஜேவ வேல்லிதஜலா ஸ்ரீரங்க மாலிங்கதி. (20)

யா	— யாதொரு காவிரியாருளது	அந்தராயி பவத் — இடையூறுபுருக்கின்ற
ஸம்ஸரத:	— ஸம்ஸாரியான	கர்ம { புண்யபாப ரூப கருமங்க
ஜந்தோ:	— பிராணிக்கு	{ ளென்ன
அர்ச்சிராதி	{ அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அலைச்சல்படுவதைப் போக்கு வதற்காக	க்லேச { அவித்யை முதலிய கஷ்டங்
ஸரணி வ்யா		{ களென்ன
ஸங்க பங்காய		பல- — கருமபலன்களென்ன,
அஸ்மிந்லோகே	— இவ்வுலகத்தில்	ஆசய- { வாஸநையென்ன ஆசிய
வேல்லிதஜலா	{ அலைக்கப்பட்ட தீர்த்தத்தை யுடைய	{ இவற்றை
விரஜா இவ		ப்ரசமந — போக்குகின்றதும்
ஸ்ரீரங்கம்	— திருவரங்கத்தை	உத்வேல — கரையை மீறியிருப்பதும்
ஆலிங்கதி	{ அணைத்துக் கொண்டிரா நின்றதோ	அமல — நிர்மலமாயிருப்பதுமான
தாம்		ஸ்ரோதஸம் — ப்ரவாஹத்தையுடைத்தான
பகவத்போக	— அப்படிப்பட்டதாய்	காவேரீம் — காவேரியை
	{ எம்பெருமானுடைய அநுபவத் திற்கு	அவகாஹிஷீய — குடைந்து ஆடக்கடவேன்,

ஆகக் கீழ்ச் சென்ற ச்லோகங்களெல்லாம் இந்த நூலுக்கு முகவுரை போலும். பட்டர் திருக்கோட்டியூரில்நின்றும் மீண்டெழுந்தருளுகிற ஸமயத்திலே இந்த ஸ்தவம் அருளிச் செய்யப்படுவதாகையாலே வழியடைவே பேசுகிறாராய் இது முதல் ஐந்து ச்லோகங்களினால் காவேரீவர்ணனம் பண்ணுகிறார். இதில் திருக்காவேரியில் குடைந்தாடுகிறேனென்றேனார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் நாடோறும் நீராடுவது எவ்விடத்திலானாலும் இது முதலான ஐந்து ச்லோகங்களை அநுஸந்திப்பது நியமம்.

பரமபதத்துக்குப் போகும் வழியிலுள்ள விரஜாநதியே இவ்வுலகில் காவேரியாக வடிவெடுத்து ஸகல ஜனங்களுக்கும் அநுகூலமாகத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலைச் சூழ்ந்திருப் பதாக அருளிச் செய்கிறாரிதில். விரஜை தன்னிடத்தை விட்டு இங்கு வருவானென்? என்னில் விரஜையில் நீராடாதவர்கட்குப் பரமபதப்ராப்தியில்லை; அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே மிகவருந்திச் சென்று அவ்விரஜையில் நீராடவேண்டியிருப்பதால் அவ்வருத்தயின்றி எளிதாக ஸம்ஸாரிகளெல்லாம் விரஜாஸநாநம் பெறவேண்டுமென்கிற விசாலமான எண்ணங்கொண்டு

காவேரியாக ஆயிற்றும்; இத்தால்—கோயிலுக்குச் செல்லும் மார்க்கமே அர்ச்சிராதி மார்க்கமென்றும், ஸ்ரீரங்கமந்திரமே வைகுண்டமென்றும் ஸ்ரீரங்கநாதனே பரவாஸுதேவனென்றும் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாயிற்று. “காவேரீ விரஜா ஸேயம் வைகுண்டம் ரங்கமந்திரம்—ஸவாஸுதேவோ ரங்கேச: ப்ரத்யக்ஷம் பரமம் பதம்.” என்றது காண்க.

விரஜைக்கு உள்ள குணங்கள் காவேரிக்கும் குறையற்றதென்கிறார் “பகவத் போகாந்தராயிபவத்” இத்தாதிபால். எம்பெருமானுக்கு நித்ய கைங்கரியம் பண்ணுவதற்கு இடையூருள இரு வினைகளையும் அவித்யை முதலான க்லேசங்களையும் கரும பலன்களையும் மேன்மேலும் கருமங்களில் கைவைப்பதற் குறுப்பான வாஸநையையும் போக்கவல்ல தீர்த்தமுடைய தென்கை.

துக்தாப்திர் ஜநகோ ஜநந்யஹமியம் ஸ்ரீரேவ புத்ரீ வர:

ஸ்ரீரங்கேச்வர ஏததர்ஹமிஹ கிம் குர்யாமிதீவாகுலா,

சஞ்சச்சாமர சந்த்ர சந்தந மஹாமாணிக்ய முக்தோத்கராந்

காவேரீ லஹரீகரைர் விதததீ பர்யேதி ஸா ஸேவ்யதாம்.

(21)

துக்த அப்தி:	— திருப்பாற்கடலானது	ஆகுலா இவ	— வியாகுலப் பட்டவள்போல,
ஜநக:	— தந்தை;	சஞ்சத்	— விளங்காநின்ற
அஹம்	{ (அக்கடலின் மனைவியாகிய) நான்	சாமர	— சாமரங்களென்ன
ஜநநீ	— தாய்;	சந்த்ர	— பச்சைக்கற்பூரமென்ன
இயம் ஸ்ரீ ஏவ	— இந்த ஸ்ரீரங்கநாயகியே	சந்தந	— சந்தனமரங்களென்ன
புத்ரீ	— மகள்;	மஹாமாணிக்ய	— சிறந்த ரத்னங்களென்ன
ஸ்ரீரங்கேச்வர:	— அழகிய மணவாளன்	முக்தா	{ முத்துக்களென்ன இவற்றி னுடைய
வர:	— மணவாளப்பிள்ளை;	உத்கராந்	— குவியல்களை
இஹ	— இப்படியிருக்கையில்	லஹரீகரை:	— அலைகளாகிற கைகளினால்
ஏதத் அர்ஹம்	{ இந்த மகளுக்கும் மணவாளப் பிள்ளைக்கும் தகுதியாக	விதததீ ஸதி	— ஏந்திக்கொண்டு
கிம் குர்யாம்	{ என்ன சிறப்பு செய்யக்கட வேன் ?	பர்யேதி	— பெருகுகின்றது;
இதி	— என்று	ஸா	— அப்படிப்பட்ட காவிரியானது
காவேரீ	— காவிரியானவள்	ஸேவ்யதாம்	{ (ஐநங்களால்) நீராடப்பெற வேணும்.

“தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் சூழ் திருவரங்கம்” என்கிறபடியே காவிரிநீர் கலக்கமாகப் பெருகுவதற்கு ஒருஹேதுவை உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார். உலகத்தில் ஸம்பந்தி வர்க்கங்கள் ஸாமான்ய ஜனமாயிருந்தால் சீர்சிறப்புகள் எப்படியிருந்தாலும் குற்றமில்லை; மட்டமாகவே யிருக்கலாம்; ஸம்பந்தி வர்க்கம் மிகச்சிறந்ததாயிருந்தால் அதற்கிடாகச் சிறப்புகள் கனத் திருக்கவேண்டும்; இது லோகப்ரஸீத்தம். நிற்க- பிராட்டி திருப்பாற்கடலில் நின்றும் தோன்றினவளாதலால் அவளுடைய தகப்பனாரோ ஸாக்ஷாத் திருப்பாற்கடல்; நதிகளுக் கெல்லாம் கடலே கணவனுக் சொல்லப்படுவதால் காவிரியாறாகிய தான் தாயாயிருக்கின்றாள்; மகளோ ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியாயிராநின்றாள்; மணவாளப்பிள்ளையோ *பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ் சோராமே ஆள்கின்ற செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாராயிருக்கின்றார். ஆகவிப்படி நம் பெண்ணுக்குப் புக்கவிடமும் பிறந்தவிடமுமாகிய உபயவர்க்கமும் சிரியதாயிருக்கையாலே இந்தச் சீர்மைக்குத் தகுந்தபடியாக நாம் என்ன சிறப்புச் செய்யவல்லோம் என்று மணமகளின் தாயாகிய காவிரியாறு கலக்கமுற்றதாம்;

ஒருவாறு மனந்தேறிச் சில சிறப்புப் பொருள்களை ஸம்ர்ப்பிக்கும்படியைப் பின்னடிகளில் பேசுகிறார்; “ஆளரியாலலைப்பண்ட யானைமருப்பும்சிலும் அணிமுத்தும் வெண்சாமரை யோடு, பொன்னி மலைப்பண்டமண்டத் திரையுந்து” என்றும், “சந்திநேடு மணியுங்கொழிக்கும் புனல் காவிரி” என்றும், “வேயின் முத்தும் மணியுங்கொணர்ந்து ஆர்புனர் காவிரி” என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே சாமர சந்திர சந்திர மஹாமாணிக்ய முக்தாராசிகளைத் திரைக்கைகளாலே உந்திவருகின்றதாம். இப்படிப்பட்ட காவிரியிற் படிந்து குடைந்தாடுமின் என்றாராயிற்று.

தீர்த்தம் சுந்ததி பாதி நந்தநதகுந் ரத்தயாங்குனுந்யுகூதி
ஸ்நாநீயார்ஹணபாநவாரி வஹதி ஸ்நாத: புநீதே ஜநாத்,
ச்யாமம் வேதரஹோ வ்யநக்தி புனிநே பேநைந் ஹஸந்தீவ தத்
கங்காம் விஷ்ணுபதித்வமாத்ரமுகராம் ஹேமாபகா ஹந்த்வகம். (22)

ஹேம ஆபகா	{ பொன்னி என்கிற காவேரி யானது	புநீதே	— சுத்தி செய்கிறது;
தீர்த்தம்	{ தீர்த்தமென்று பெயர் பெற்ற புன்னியஜலங்களையும்	ச்யாமம்	— நீலநிறத்ததாம்
சுந்ததி	— பரிசுத்தமாக்குகின்றது;	வேதரஹ:	{ வேதங்களின் ரஹஸ்யப் பொருளான எம்பெருமானே
நந்தந தகுந்	{ திருநந்தவனத்திலுள்ள மரங்களை	புனிநே	— (தனது) மணற்குன்றிலே
பாதி	— காப்பாற்றுகின்றது;	வ்யநக்தி	— ஸேவை ஸாதிப்பிக்கின்றது;
ரத்தயா அங்க னாதி	{ திருவிதிகளையும் நாற்சந்திகளையும்	தத்	— ஆகையினாலே
உகூதி	— நீன்க்கிறது;	விஷ்ணு பதித்வ மாத்ரமுகராம்	{ ‘பெருமானுடைய திருவடியில் நின்றுப் பிறந்தது’ என்கிற மாத்திரத்தால் (அஹங்காரங்கொண்டு) கர்ஜிக்கின்ற
ஸ்நாநீய அர்ஹண பாநவாரி	{ திருமஞ்சனத்திற்கும் திருவாராதனத்திற்கும் அமுது செய்வதற்கும் யோக்யமான தீர்த்தத்தை	கங்காம்	— கங்கையை
வஹதி	— வஹித்திராநின்றது;	பேநை:	— நுரைகளினால்
ஸ்நாத:	— நீராடுகிற	ஹஸந்தீ இவ ஸ்த்திதா	{ சிரிப்பதுபோலிரா நின்ற அக்காவிரியாறுவது
ஜநாத்	— ஜனங்களை	அகம்	— (நமது) பாபத்தை
		ஹந்து	— போக்கடிக்கக் கடவது.

ஐப்பசி மாதத்தில், ஸகல புண்ய தீர்த்தங்களும் தங்களைப் பாபிஷ்டஜநங்கள் தீண்டியுண்டாக்கின பாபம் தொலையக் காவேரியில் அவகாஷித்துத் தூய்மைபெறுகின்றனவாகத் துலாகாவேரி மாஹாத்மியத்தில் சொல்லியிருத்தலால் “தீர்த்தம் சுந்ததி” எனப்பட்டது. தீர்த்தம் என்றது ஜாத்யேக வசநம்; ஸகலபுண்ய தீர்த்தங்களையும் என்றபடி. அன்றியே, தீர்த்தம்—நம்பெருமான் தீர்த்தம் ஸாதிக்கும் துறையை, சுந்ததி—பரிசுத்தமாக்குகிறது என்று முரைப்பர்.

“கங்கையிற் புனிதமாய காவிரி” என்கிற பாட்டுக்கு விவரணமாயிருக்கும் இந்தச் ச்லோகம். கங்கையானது ஏதோவொரு ஸமயத்தில் எம்பெருமானுடைய திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்றது என்றவளவேயன்றி, “தெண்ணீர்ப் பொன்னி திரைக்கையா லடிவருட” என்னும் படியாகக் காவேரிபோலே ரித்யஸம்பந்தம்பெற்றதன்றே. அதுவன்றியும் காவேரிக்குள்ள அதிசயங்கள் பலபலவுண்டு; தீர்த்தங்களையும் புனிதமாக்குகின்றது; ‘ஆராமஞ்சும்பத்வரங்கம்’ என்கிறபடியே கோயிலைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சோலைகளை வளர்க்கின்றது; கோயில்திருவிதி திருமுற்றங்களிலே பெருகுகின்றது; அழகிய மணவாளனுடைய திருமஞ்சனம் முதலிய வற்றிற்கும் பாங்காகப் பயன்படுகின்றது; தன்னிற் குடைந்தாடுமவர்களைத் தூயராக்கு

சின்றது: வேதாந்தவிழுப்பொருளின் மேலிருந்தவிளக்காகிய கருமணியைக் கோமனத்தை [ஸ்ரீரங்கநாதனை]த் தன்நடுவுபாடே ஸேவைஸாதிப்பிக்கின்றது. ஆக இவ்வளவு அதிசயங்களுள்ளதனால் 'அடி கங்காநதியே! என்முன்னே உனக்கு வாய்திறக்க வழியுண்டோ?' என்று சிரிப்பதுபோலே நுரைகளைக்காட்டிக் கொண்டிருக்கிறதாம். இப்படிப்பட்ட கங்கையிற் புனிதமாய் காவிரியானது நமது பாவங்களைப் பாற்றவேனுமென்றாராயிற்று.

அகனிதகுனுவத்யம் ஸர்வம் ஸ்த்திரத்ரஸ ம்ப்ரதி—
க்ரியமபி, பய:பூரைராய்யாயந்த்யநுஜாக்ரதி,
ப்ரவஹதி ஜகத்தாத்ரீ பூத்வேவ ரங்கபதேர் தயா—
சிசீரமதுராகாதா ஸா ந:புநாது மருத்வ்ருதா.

(23)

(யா)	— யாதொரு காவிரியானது	ரங்கபதே:	— அழகிய மணவாளனுடைய
அப்ரதிக்ரியம்	{ ப்ராயச்சித்த யோக்யதைகூட	தயா இவ	— திருவருள்போல
அபி	{ இல்லாத	ஜகத் தாத்ரீ	{ உலகுக்கெல்லாம் உபமாதா
ஸ்திரத்ரஸம்	{ ஸ்தாவர ஜங்கமப் பொருள்	பூத்வா	{ வாகி
ஸர்வம்	{ களையெல்லாம்	ப்ரவஹதி	— வெள்ளமிடா நின்றதோ,
அகனிதகுன	{ குணதோஷங்களை ஆராயாத	ஸா	— அப்படிப்பட்ட
அவத்யம்	{ படி	சிசீரமதுர	{ குளிர்த்தும் மதுரமாயும் ஆழ
(யதாததா)		அகாதா	{ மாயுமுள்ள
பய: பூரை:	— ஜல ப்ரவாஹங்களாலே	மருத்வ்ருதா	— காவேரியானது
ஆப்யாயந்தி	{ த்ருப்திபதேதா நின்று	ந:	— நம்மை
ஸதி	{ கொண்டும்	புநாது	— பரிசுத்தப்படுத்துக.
அநு ஜாக்ரதி	{ கூடவே விழித்திரா நின்று		
	{ கொண்டும்		

ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய கருணாஸமே திருக்காவேரியாக உருவெடுத்துப் பெருகின்ற தென்கிளர். பகவத்க்ருபை பெருகத் தொடங்கிவிட்டால் 'இன்னான் துஷ்டன், இன்னான் குணசாலி' என்று குணதோஷங்களை ஆராயாமல். ஸகல சராசரங்கள் மேலும் ஏறிப்பாய்ந்து போஷிக்குமிதே; திருக்காவேரியும் அப்படியே குணகுண நிருபணம் பண்ணாமல் ஸ்தாவரஜங்கமப்பொருள்களெல்லாவற்றிலும் பாய்ந்து செழிப்பை யுண்டுபண்ணுகின்றது. சிசுக்களை முலைப்பால் கொடுத்து வளர்க்கும் தாய்போன்றிருத்தல் பகவத்க்ருபைக்கும் காவேரிக்கும் ஒக்கும். குளிர்த்து மதுரமாய் கம்பிரமாயிருக்குந் தன்மைகளும் ஒக்கும். ஆக இப்படிகளாலே பகவத்க்ருபைக்குப் போலியாயிருக்கின்ற திருக்காவேரி நம்மைப் புனிதமாக்கவேனுமென்றாராயிற்று.

அப்ரதிக்ரியமபி = ப்ரதிகாரமாவது-தோஷங்களுக்குப் பரிஹாரம்பெற யோக்யமாயிருத்தல். *சீரணை: கர்மதோஷை: யாதி ஸ்த்தாவரதாம் நர:* [உடம்பினால் செய்யும் பாபங்களின் பலனாக ஸ்தாவரஜன்மம் உண்டாகின்றது] என்று சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லியிருக்கிற படியே காயிக பாபங்களுக்குப் பலனாகக் கல்லாகவும் மரமாகவும் ஸ்தாவரப்பிழைகள் பெற்றிருக்குமவற்றுக்கு வேறொரு ப்ரதிகார மில்லையிதே, அவையும் காவேரி தீர்த்த மஹிமையினால் உஜ்ஜீவிக்க குறையில்லை யென்கிறது.

அநுஜாக்ரதி = முலைப்பால்கொடுக்குந் தாய் குழந்தையுடன் கூடவே விழித்துக்கொண்டிருப்பன்; பகவத்க்ருபையும் ஓயாதே உறங்காதேயிருந்து காரியம் செய்யும். திருக்காவேரியும் வெள்ளங்கோத்தபடியே யிருக்கும்.

மருத்வருதா = காற்றடிக்க வடிக்கக் காவிரிநீர்ப்பெருக்கு அபிவிருத்தியடையுமாதலால்
மருத்வருதா என்று இப்பேயராயிற்று.

தரளதநுதரங்கைர் மந்தமாந்தோள்யமாந—

ஸ்வதடவிடபிராஜீ மஞ்ஜுஸுப்தப்ருங்கா,

கூழிபது கநகநாமநீ நிம்நகா நாரிகேள—

க்ரமுகஜமகரந்தைர் மாம்ஸலாபா மதம்ஹ:.

(24)

தரள தநு	{ சஞ்சலமாயும் சிறிதாயுமிருக்	நாளிகேர க்ரமு	{ தெங்குகளில்நின்றும் பாக்கு
தரங்கை:	{ கிற அலைகளாலே	கஜமகரந்தை:	{ களில்நின்று முண்டான
மந்தம்	— மெல்ல		மகரந்தங்களினால்
ஆந்தோள்யமாந	— அலைக்கப்படா நின்ற	மாம்ஸலாபா	— நிரம்பிய நீரை யுடையதான
ஸ்வதடவிடபி	{ தன்கரையிலுள்ள சோலைகளி	கநக நாமநீ	— பொன்னியென்கிற
ராஜீ	{ னுடைய	நிம்நகா	— (காவேரி) நதியானது
மஞ்ஜுரி	— பூங்கொத்துகளிலே	மத் அம்ஹ:	— என்னுடைய பாபத்தை
ஸுப்த	— உறங்குகின்ற	கூழிபது	— தொலைத்திடுக.
ப்ருங்கா	— வண்டுகளையுடையதும்		

காவிரியின் கரையிலே பலசோலைகள் உள்ளன; காவிரியின் சிறிய அலைகள் அச்சோலைகளிலே சென்றுமோத, அதனால் பூங்கொத்துகளிலே வண்டுகள் இனிதாகக் கண்வளர்கின்றனவாம். அன்றியும், தெங்கு, கழுகு முதலியவற்றில் நின்றும் பெருகின மதுவெள்ளம் இரட்டித்திருக்கின்றதாம். இப்படிப்பட்ட திருக்காவேரி என் பாபங்களைப் போக்கவேணு மென்றராயிற்று

கநகநாமநீ—காவேரியானது “பொன்னும் பொன்னி கொணர்ந்தலைக்கும்” என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாகரப்படியே பொன்களைக் கொழித்துக்கொண்டு பெருகுவதனால் தமிழில் பொன்னி பென்று பெயர் பெறும்; அதுபற்றி ‘கநகநாமநீ’ எனப்பட்டது. ‘ஹேமாபகா’ என்றதும் இதுபற்றியே.

கதளவகுளஜம்பூபூகமாகந்தக்கண்ட—

த்வயஸஸ்ரஸநீராமந்தரா ஸஹ்யகந்யாம்,

ப்ரபலஜலபிபாஸா லம்பமாநாம்புதௌக

ப்ரமகரதருப்ருந்தம் வந்த்யதாம்ந்தரீபம்.

(25)

கதள	— வாழைமரங்களென்ன	ஸஹ்யகந்யாம்	{ காவேரியின் நடுவே
வகுள	— மகிழ்மரங்களென்ன	அந்தரா	{
ஜம்பூ	— நாவல்மரங்களென்ன	ப்ரபல ஜல	{ அதிகமான தாறுத்தினால்
பூக	— பாக்குமரங்களென்ன	பிபாஸா	{
மாகந்த	{ தேன்மாமரங்களென்ன இவற்	லம்பமாந	— கீழேயிறங்கி யிருக்கின்ற
	{ றினுடைய	அம்புத ஓக	— மேகஸமுஹத்தினுடைய
கண்டத்வயஸ	— கழுத்தளவாகவுள்ளதும்	ப்ரமகர	— ப்ரமத்தை யுண்புண்ணாதின்ற
ஸரஸ	— மாதுரயத்தோடு கூடியதுமான	தரு ப்ருந்தம்	— சோலைகளை யுடைத்தான
நீராம்	— தீர்த்தத்தை யுடைத்தான	அந்தரீபம்	— தீவானது
		வந்த்யதாம்	— வணங்கப்படட்டும்.

கீழ் ஐந்து ச்லோகங்களாலே திருக்காவேரியை வருணித்துப் பேசினாராய், 'திடர்வினங்கு கரைப்பொன்னி நடுவுபாட்டுத் திருவரங்கம்' என்கிறபடியே திருக்காவிரியின் இடைத்தீவா கிய ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கத்தைப் பேசுகிறார் மேலிரண்டு ச்லோகங்களாலே.

வாழை, மதிழ், நாவல், கமுகு, தேன்மா முதலிய மரங்களின் கழுத்தே கட்டளையாக வெள்ளமிட்டிரா நின்ற திருக்காவேரியினிடையே [உபய காவேரீ மத்யத்திலே], 'அளவற்ற தாஹத்தினால் தண்ணீர் குடிக்கவந்து கழுத்தளவு தண்ணீர்குடித்து நகரமாட்டாமல் தொங்கு கின்ற மேகங்களே இவை!, என்று ப்ரமிப்பதற்குரிய வருஷ ஸமுஹங்களை யுடைத்தான த்விபத்தை வணங்குமின்.

கழுத்தளவு தண்ணீரில் அமிழ்ந்திருக்கின்ற மரங்களானவை மேலே தலையுமிகையும் கப்பும் கிளையுமான பாகங்கள் மாத்திரமே கண்ணுக்குத் தோன்றும்படி யிருப்பதாலும் அவை கறுத் துத் தோன்றுவதாலும் காளமேகங்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டன.

இங்கு "ஜலபிபாஸாலம்பமாநம்புத" என்றது 'நீர் பருகுவதற்காக வந்த மேகங்கள்' என்று பொருள்படுதலால் அந்த மேகங்கள் வெண்ணிறமாகவே யிருக்குமாதலால் அவை பச்சிலை மரங்களுக்கு எங்ஙனே உவமையாகும்? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; நீர்கொண்டெழுந்த சூளமேகங்களே இங்கு விவக்ஷிதம்; மூலத்தில் "பிபாஸாலம்பமாந" என்றது என்னென்னில; மேகங்கள் காவேரிக்கரையில் வருவதற்குக் காரணம் கூறினவத்தனை. விடாயைத் தீர்த்துக் கொள்ள வந்தனவென்கை. வந்துவிடாய் கெட நீர் பருகின மேகங்களே இங்குவிவக்ஷிதம்.

யத் விஷ்ணோ: பதம்தம: பரோரஜோ: கர்யம் முக்தாநாம்நுவிஜம்

விதீப்ரமாஹு:;

தத் புண்யம் புனிந்மிதந்தயா: த்ய மத்யேகாவேரி ஸ்ப்புரதி ததீக்ஷிஷ்ய

நித்யம். (26)

அநுவிஜம் — விரஜா ஸம்பத்திலே
அதம: — தமோகுணமற்றதும்
பரோரஜ: — ரஜோகுணமற்றதும்
அகர்யம் — ச்ரேஷ்டமுமான
யத் விஷ்ணோ: } யாதொரு பரமபதத்தை
பதம் }
முக்தாநாம் விதி { முக்தர்களுக்கு விளங்கும்
ப்ரம் ஆஹு: { தாக (வைதிகர்கள்)
சொல்லுகின்றனரோ,
தத் — அந்த
புண்யம் — பவித்திரமான

புனிநம் { (வி ர ஜா ந தி யி ன்) மணற்
குன்றானது
அத்ய — இந்த ஸம்ஸார தசையிலும்
இதந்தயா { 'இதம்' என்று ப்ரத்யக்ஷ
மாகக் காட்டலாம்படியாய்
மத்யேகாவேரி — திருக்காவேரியின் இடையே
ஸ்ப்புரதி — விளங்கா நின்றது;
தத் — அப்படிப்பட்ட இவ்விடத்தை
நித்யம் — இடைவிடாமல்
ஈக்ஷிஷ்ய { கண்டுகொண்டிருக்கக்
கடவேன்.

விரஜா நதியின் கரையிலே, ரஜஸ்தமோ குணங்களுக்கு எட்டாததாய் மிகச்சிறந்ததாய் நித்ய முக்தர்களுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமான யாதொரு பரமபத மிருப்பதாக வைதிகர்கள் ஒது கின்றனரோ, அப்படி பரிசுத்தமான விரஜையினது மணற்குன்றென்னலாம்படியான அந்தப் பரமபதமே இப்போது திருக்காவேரியினிடையே மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு விளங்காநின்றது; இந்த காவேரீத்விபத்தை நான் ஸதாப்ச்யந்தி பண்ணக்கடவேன்.

த்ரய்யந்தப்ரஹ்மீஷு வைஷ்ணவாநாம் ப்ராப்யாஸு ப்ரசுரபவச்ரமா
பஹாஸு,
காவேரீபரிசரிதாஸு பாவநீஷு ஸ்ரீரங்கோபவநதமஷு வர்த்திஷ்ய. (27)

த்ரய்யந்தப்ர ஹ்மீஷு	{ உபய வேதாந்தங்களின் நிரந்தரமான அப்யாஸங்களையும் உபயவையையும்	ப்ராப்யாஸு	— புகலிடமாயும்
ப்ரசுர	— ப்ரபலமான	காவேரீ பரிசரி தாஸு	{ காவிரியானது (அலைக்காற்று முதலிய வற்றால்) கிஞ்சித் கரிக்கப் பெற்றவையாய் மிருக்கிற
பவச்ரம-	— ஸம்ஸாரதாபங்களை	ஸ்ரீரங்க உபவந தமஷு	{ கோயிற்சோலைப் புறங்கனிலே
அபஹாஸு	— ஆற்றுவையையும்	வர்த்திஷ்ய	— வாழக்கடவேன்.
பாவநீஷு	— பரிசுத்தங்களையும்		
வைஷ்ணவாநாம்	— ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு		

இது பரமபதமாகில் *ஏதத் ஸாம காயந்ஸாஸ்தே* என்கிறபடியே இங்கு ஸாமகாநம் நடக்கிறதோ வென்ன, அதற்கொரு குறையில்லை பென்கிறது; [த்ரய்யந்தப்ரஹ்மீஷு] ஸம்ஸ்க்ருதத்ராவிட ஸாமகோஷம் நித்யமாய்ச் செல்லா நின்றதிங்கு. ப்ரஹ்மியாவது இடைவிடாதே ஒதுகை. [வைஷ்ணவாநாம் ப்ராப்யாஸு] இவ்விடத்து வாழ்ச்சியையே வாழ்ச்சியாகப்பேணிஞர்களிறே ஆழ்வார்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கட்குப் புகலிடம் இதுவாயிருக்கும். [ப்ரசுர பவச்ரமாபஹாஸு] நதீமத்யத்தில் அவகாஹித்தால் தேஹதாபமொன்றே திரும்; இங்கு தாபத்ரயமும் தீருமிதே. [காவேரீ பரிசரிதாஸு] திருக்காவேரிதான் தனது அலைக்காற்றுகளாலே சிசிரோபசாரங்கள் செய்யா நிற்குமே. இப்படிப்பட்ட பரமபவீதரங்களான திருவரங்கத்தின் புறச்சோலைகளிலே வர்த்திக்கக் கடவேனென்றாயிற்று.

ஸ்ப்புரிதசபரதீர்யந்நாளிகேரீகுளுச்ச ப்ரஸ்ருமரமதுகுல்யாவர்த்திதானோ
கஹாநி,
ரதிமவிரதி ரங்காராமரம்யஸ்த்தலாநி க்ரமுகபநஸமோசாமேசகாநி க்ரியாஸு:.

ஸ்ப்புரித சபர தீர்யத்	{ துள்ளிப் பாய்ந்த மீன்கள்பட்டு உடைந்து	பநஸ	— பலாமரங்களென்ன
நாளிகேரீ குளுச்ச—	தென்னங் குலைகளினின்றும்	மோசா	— வாழை மரங்களென்ன (ஆகிய இவற்றால்)
ப்ரஸ்ருமர	— பெருகின	மேசகாநி	— கறுத்திருப்பவையுமான
மது	— இளநீர் நிறைந்த	ரங்க ஆராம	{ கோயிலைச் சேர்ந்த ஆராமம்
குல்யா	— வாய்க்கால்களினால்	ரம்ய ஸ்த்தலாநி	{ களின் அழகிய நிலங்கள்
வர்த்தித	— போஷிக்கப்பட்ட	அவிரதி	— இடைவிடின்றி
அநோகஹாநி	— மரங்களையுடையனவும்	ரதிம்	— மகிழ்ச்சியை
க்ரமுக	— பாக்கு மரங்களென்ன	க்ரியாஸு:	— செய்யக்கடவன.

ஆராமஞ்சூழ்ந்த வரங்கமாகையாலே ஆராமங்களை யறுபவித்துப் பேசுகிறார். திருக்காவேரியிலுள்ள பெருமீன்கள் துள்ளித்துள்ளி யெழும்பித் தென்னங்குலைகளின் மேற்பாய, அதனால் காய்கள் உடைந்து இளநீர்கள் பெருகி வாய்க்காலாக ஓட, அதனால் மரங்கள் செழித்து வளர்கின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட பாக்கு, பலா, வாழை முதலிய மரங்கள் செறிந்து பசுகு பசுகென்றிராநின்ற திருவரங்கச் சோலைப் புறங்கள் நம்மை மகிழ்விக்கக் கடவன வென்கை.

அதிபரமபதம் புரீமயோத்யாம் அம்ருதவ்ருதாமபராஜிதாமுசந்தி,
புனிநமுபரி ரங்கராஜதாநீ பிசிதத்ருசாமபி ஸா புரச் சகாஸ்தி: (29)

அதிபரமபதம்	— பரமபதத்தின்.	உசந்தி	{ உள்ளதாக வைதிகர்கள் சொல்லுகிறார்களோ,
அம்ருதவந்தாம்	{ 'அம்ருதம்' என்று பெரு பெயரால் அம்ருதம் நற்ப சூக்தம் சூக்தவந்தாம்	ஸா	— அந்த திவ்ய நகரியானது
அயோத்யாம்	{ 'அயோத்யா' என்று பெரு பெயரால்	ரங்கராஜதாநீ	— ஸ்ரீ ரங்கநகரியாகி
அபராஜிதாம்	{ 'அபராஜிதா' என்று பெரு பெயரால்	புனிதம் உபரி	— காவேரி ஸைகதத்திலே
யாம் புரீம்	— பாடுதா மட்டணத்தத	பிரிததருசாம்	{ மாம்ஸக் கண்ணினரான நம் அபி { போலியர்க்கும்
		புர :	— கண்ணெதிரே
		சகாஸ்தி	— விளங்குகின்றது.

யோவைதாம் பரமபதே வேத, அம்ருதநாஸ்துதாம்புரீம் என்றும் *தேவாநாம் பூரயோத்யா* *புரம் ஸ்ரீரங்கராஜம் பரமமா, விவேசாபராஜிதா* என்றும் வேதத்திற் சொல்லு கிறபடியே—அம்ருதம் உபரி அபராஜிதத்தத்தாலே குழப்பட்டதாயும் 'அயோத்யா, அபரா ஜிதா' என்னுந் திருமங்கையாடையதாயும் யாதொரு திவ்யநகரம் பரமபதத்தன்னிலுள்ளதாக வைதிகர்களால் சொல்லப்படுகின்றதோ, அதுதானே இங்கே திருவரங்கமாநகராய்க்கொண்டு திருக்காவிரியின் மணக்குண்டிலே மாம்ஸசகூஸ்ஸுக்களான நம்போலியர்க்கும் கண்ணெதிரே விளங்குகின்ற தென்கை.

பவபதமபி திவ்யதாம கர்த்தும் ததுபயநத்திர ஹர்மயமாலிகேவ,
பவநமணிதலை விஜ்ஞும்பமானு ஐயத்தராமிஹ ரங்கராஜதாநீ. (30)

பவபதம் அபி	— ஸம்ஸார மண்டலத்தையும்	பவந மணிதலை:	{ திருமாளிகைகளின் மணித் தலங்களினால் [-ரத்தனத் களிழைத்த மேல் தளங் களினால்]
திவ்யதாம	— நித்ய விபூதியாக	விஜ்ஞும்பமானு	— வ்ருத்தியடையா நிற்கிற
கர்த்தும் இவ	— பண்ணுவதற்குப் போல	ரங்கராஜதாநீ	— திருவரங்கமாநகர்
தத் உபய	{ அவ்வுபய விபூதிகளிலும்	இவ	— இவ்விபூதியில்
தந்திரித	{ ஒருங்கே ஸம்பந்திக்கப் பெற்ற	ஐயத்திராம்	{ மிகவும் சீர்மை பெற்றிருக் கின்றது
ஹர்மய மாலிகா	{ மாடமாளிகைத் திரள்களை யுடையதாய்க் கொண்டு		

திருவரங்கத்திலுள்ள திருமாளிகைகளின் மாடங்கள் விண்ணளவும் வீங்கி ஒங்கியிருக் கையாலே, இந்த லீலாவிபூதியையும் கீத்பவிபூதியாக்குவதற்குப் பரமபதத்தையளவு கின்றதோ ! என்னும்படி விளங்குகின்றதென்கிறார்.

மணிமகரஞ்சீர் விதத்ய பாசாந் விஸ்ருமரகேதுகரைர் ம்ருகம் ஹிமாம்சோ,
சீரிய இவ நவகேளயே ஜிக்ருக்ஷு: ஸுகயதி ரங்கபுரீ சகாஸதீ ந: (31)

மணிமகரஞ்சீ :	{ ரத்தமயங்களான மகரதோர ணங்களின் காந்திகளை	நவ கேளயே	{ அபூர்வமான விளையாட்டிற் காக
பாசாந்	— வலைக்கயிருக	ஜிக்ருக்ஷு: இவ	— மிடிக்க விரும்பினது போல
விதத்ய	— பரப்பி,	சகாஸதி	— விளங்கா நின்றுள்ள
விஸ்ருமரகேது	{ மேலே பரவியிருக்கின்ற த்வ கரை: { வஜங்களாகிறகைகளினால்	ரங்கபுரீ	— திருவரங்கமாநகர்
ஹிமாம்சோ :	— சத்திரனுடைய	ந:	{ (சப்தாதி விஷயப்பரவணரான) நம்மையும்
ம்ருகம்	— மாளை	ஸுகயதி	— மகிழ்விக்கின்றது.
சீரிய :	— பெரிய பிராட்டியாருடைய		

கோயில் திருவிதிகளில் ரத்நபர்சுரங்களான மகரதோரணங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன ; அவற்றின் கிரணங்கள் கயிறு கயிறாக மேலே திகழ்வதைப் பார்த்தால், ஸ்ரீரங்கபுரியாகிற ஒரு காமினியானவன் மேலே அலைநின்ற தவஜங்களாகிற கைகளினால் மகர தோரண கிரணங்களாகிற வலைகளை விசிச் சந்திரனது மடியிலுள்ள மான்குட்டியைப் பெரிய பிராட்டியாரின் லீலார்த்தமாகப் பிடிக்க விரும்புகின்றனனோ ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றதாம்.

சந்திரமண்டலத்தினிடையே கறுத்துத் தோன்றுவதை மான்குட்டியென்று சிலரும் மற்றும் பலர் பலவிதமாக உல்லேசிப்பதுண்டு ; மான்குட்டியென்கிற ஸமதி இங்குக் கொள்ளப்பட்டது. "ஸுகயது" என்றபாடம் மிகவுமங்கும்.

ஜநபத்ஸரித்தீர்ப்புஷ்யத் புரபரிபாலந்நித்தியஜாகருகாந்,
ப்ரஹ்ரணபரிவாரவாஹநாட்பாந் குமுதமுகாந் கணநாயகாந் நமாம். (32)

ஜநபத்	{ ஜநங்களுக்கு வாஸ ஸ்தாந்	ப்ரஹ்ரண	— ஆயுதங்களோடும்
ஸரித் அந்தரீப	{ மாய்க்கொண்டு	பரிவார	— பரிஜநங்களோடும்
புஷ்யத்	— காவேரீத்விபத்திலே	வாஹந	— வாஹநங்களோடும்
புர	— வளர்கின்ற	ஆட்பாந்	— கூடினவர்களாயுமிருக்கிற
பரிபாலந	— ஸ்ரீரங்கநகரத்தை	குமுதமுகாந்	— குமுதன் முதலிய
நித்திய ஜாகருகாந்	{ இடைவிடாது நோக்கமுடை	கணநாயகாந்	— கணநாதர்களை
	{ யவர்களாயும்	நமாம்	— வணங்குகிறேன்.

நகரபரிபாலகர்களான குமுதன், குமுதாஷன், புண்டரீகன், வாமநன், சங்க கிணன், ஸர்ப்பநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டிதன் என்னும் கண்திபதிகளை வணங்கும் முகத்தாலே அவர்களுடைய நியமனம் பெறுகிறார். அவர்களை ஆயுதங்களோடும் பரிஜநங்களோடும் வாஹனங்களோடுங்கூட வணங்குகிறாயிற்று.

அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸூரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தா:

விமலசரமதேஹா இத்யமீ ரங்கநாம,

மஹிதம்நுஜதீர்யக்ஸ்த்தாவரத்வா: ச்ரயந்தே

ஸுநியதமீதிஹ ஸம் ப்ராஹுரேப்யோ நமஸ் ஸ்தாத். (33)

அஹ்ருத ஸஹஜ தாஸ்யா:	{ இயற்கையான சேஷத்வம்	மஹித - மனுஜ தீர்யக் ஸ்த்தா	{ மானிடப் பிறவியையும் பசு பகழிப் பிறவியையும் ஸ்தா
ஸூரய:	— குன்றாத	வ ர த் வ ா :	{ வரப் பிறவியையும் விரும்பி
ஸ்ரஸ்த பந்தா:	{ நித்தயஸூரிகளும்,	ஸந்த:	{ னவர்களாய்க் கொண்டு
	{ ஸம்ஸாரபந்தம் கழலப்பெற்ற முக்தர்களும்	ரங்கநாம	— ஸ்ரீரங்கத்தை
விமல சரம தேஹா:	{ பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து	ஸுநியதம்	— எப்போதும்
	{ 'இனிமேல் தேஹஸம்பந்த மில்லை' யென்னலாம்படி முடிவான தேஹமுடையவர்களான முமுகுஷுக்களும்	ச்ரயந்தே	— பற்றியிருக்கிறார்கள்
இதி அம்	— ஆகிய இவர்கள்	இதிஹ ப்ராஹு:	{ என்று பெளராணிகர்கள் சொல்லி வைத்தார்கள்;
		ஏப்ய:	{ இப்படிப்பட்ட மனுஷ்யதீர்யக் ஸ்தாவரங்களின் பொருட்டு
		நம:	— நமஸ்காரம்
		ஸ்தாத்	— ஆகுக.

கோயிலிலுள்ள மதுஷ்யர்களுயும் பசு பசுதிகளையும் கல்மரம் முதலிய வற்றையும் ஸாமான்யமாக அந்தந்த வஸ்துக்களாகவே பெரியோர் பிரதிபத்தி பண்ண மாட்டார்கள்; நித்யஹூரிகளும் முக்தர்களும் முமுக்ஷுக்களும் இங்ஙனே மதுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவரங்களாக வடிவெடுத்து வாழ்வதாகவே ப்ரதிபத்திபண்ணுவார்கள். அங்ஙனமே இவரும் ப்ரதிபத்தி பண்ணித் திருவரங்கத்திலுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கம்பொருள்களை பெல்லாம் வணங்குகிறாதினில்.

நான்காமடியில் “இதி யே ஸம் ப்ராஹு:” என்ற பாடம் பெரும்பான்மையாக வழங் கும்; ஸம்ஸ்கிருதவ்யாக்யாதாவும் அப்பாடத்தை ஆதரித்தார். “சித்யமுத்த முமுக்ஷுக்களே கோயிலில் ஸ்தாவரஜங்கமங்களாக வடிவெடுத்திருப்பதாய் யார் சொன்னார்களோ அவர்களுக்கு நமஸ்காரம்” என்று அப்போது பொருளாகும்.

“இதிஹஸம் ப்ராஹு:” என்ற பாடமே கற்றுணர்ந்த பெரியோர் ஸம்ப்ரதாயமாக அநு ஸந்திப்பதாகும். இதிலு—ஒரு முழுச் சொல்லான அவ்யயம்; இதிலுயமென்ற சொல் இதில் நின்றும் பிறந்ததாகும்.

நித்யஸூரிகள் ஒருநாளும் ஸம்ஸாரப்பற்று இன்றியே இபற்கைபான கைங்கரியம் குன்றாதவர்களாதலால் ‘அஹ்நத ஸஹஜதாஸ்யா:’ எனப்பட்டனர். முக்தரென்பார்-சில நாள் வரையில் ஸம்ஸாரபந்த முள்ளவர்களாயிருந்து பிறகு அது கழலப் பெற்றவர்களாதலால் ‘ஸ்ரஸ்தபந்தா:’ எனப்பட்டனர். முமுக்ஷுக்களென்பார்- கீழ்க் கழிந்த காலங்களில் பலபல யோனிகளில் சரீர ஸம்பந்தம் பெற்றிருந்தாலும் ‘இனி இவர்களுக்கு ஸம்ஸாரபந்த ப்ரஸக்தி யில்லை’ என்னும்படியாக வுள்ளவராதலால் ‘விமலசரம தேஹா:’ எனப்பட்டனர். ஸுநியதம்— திண்ணம் என்றுமாம்.

ஸ்ரீரங்கதீவ்யபவநம் புவி கோபுராணம் ப்ராகாரிதேந நிகரேண கருத்தமதேவ, பார்ச்வப்ரஸாரிதபதத்ரபுடேந பக்த்யா நாநாதநூபிருபகூடமுபக்த்யமாம்:(34)

ப்ராகாரிதேந	{ (இருபக்கங்களிலும்) திரு மதில்களைக் கொண்டிருக் கிற	பக்த்யா	— பக்தியோடு
கோபுராணம்	{ கோபுரங்களின் ஸமுஹத்தி	புவி	— பூலோகத்தில்
நிகரேண	{ னுலே	நாநாதநூபி:	— பல வடிவுகளைக் கொண்டு
(சூழப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால்)		உபகூடம் இவ	{ மறைத்துக் காக்கப்பட்டது
பார்ச்வப்ரஸாரித	{ இரண்டு பக்கங்களிலும் விரிக்	ஸத்திதம்	{ போன்றுள்ள
பதத்ர புடேந	{ கப்பட்ட சிறகுகளையுடைய	ஸ்ரீரங்க தீவ்ய	{ திருவரங்கம் பெரிய கோயிலே
கருத்தமதா	— பெரிய திருவடியினால்	பவநம்	{ பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளு
		உபக்த்யமாம்:	{ கிறோம்.

கீழ்ச்லோகத்தி லருளிச்செய்ததை ஒருவாறு முதலிக்கிறாதினில். நித்ய ஸூரிகளில் தலைவனான பெரிய திருவடிதான் பல வடிவுகள்கொண்டு திருக்கோபுரங்களாகவும் திருமதிள் களாகவும் கோயிலைக் காத்துக்கொண்டிருப்பதாக அருளிச் செய்துள்ளார். *ஸ ஏகதா பவதி த்விதா பவதி த்ரிதா பவதி* என்று உபநிஷத்தில் ஒதியிருக்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகள் கைங்கர்யார்த்த மாகப் பல வடிவுகள்கொள்ள சக்தியுடையராதலால் ‘நாநாதநூபி:’ என்றார். கோயிலில் பல திருக்கோபுரங்களுள்ளது பற்றி இங்ஙனே சொல்லப்பட்டது. ஒவ்வொரு கோபுரத்தின் இரண்டு பக்கங்களிலும் திருமதில்கள் பரம்பியிருப்பதைப் பார்த்தால் பெரிய திருவடித்தனது சிறைகளைப் பரப்பிக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லத்தகும். (கோபுரம்—கருடன்; மதில்— சிறகு.)

உபக்த்யமாம்: = கொடிக்கு ஆதாரமாக நாட்டப்படும் கொள்கொம்பு ‘உபக்தம்’ எனப்படும்; இங்கு, ஆச்ரயமாகக் கொள்ளுகிறோமென்றவாறு.

ப்ராகாரமத்யாஜிரமண்டபோக்த்யா ஸத்வீபரத்நாகரத்நசைலா,
ஸர்வம்ஸஹா ரங்கவிமாநஸைவாம் ப்ராப்தேவ தத்மந்திரமாவிர்ஸதி. (35)

(யத்ர)	{ யாதொரு ஸ்ரீரங்க மந்திரத் தில்	ஸர்வம்ஸஹா ரங்கவிமாந ஸேவாம்	— பூமிப் பிராட்டியானவன் ஸ்ரீரங்கவிமான ஸேவையை
ப்ராகார மத்ய அஜிர மண்டப உக்த்யா	{ திருமதிங்கள், இ டை கழி, திருமண்டபங்களென்னும் வியாஜத்தினால்	ப்ராப்தா இவ தத் மந்திரம்	— அடைந்தனள் போலும்; அந்த ஸ்ரீரங்க மந்திரம்
ஸத்வீப ரத்நாகர ரத்நசைலா	{ ஸப்தத்வீபங்களோடும் ஸப்த ஸாகரங்களோடும் மஹா மேருவோடுங் கூடின.	ஆவிர்ஸதி	{ கண்ணெதிரே காட்சி தரு கின்றது.

ஸ்ரீரங்கமந்திரம் பூமிப்பிராட்டிபோன்றிருக்கிறதென்கிறார். ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை ஸேவிப்பதற்காகப் பூமிப்பிராட்டி தன் பரிவாரங்களோடு இங்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறாள் போலும். கடல்களும் கடலிடைத்தீவுகளும் சிறத்த மலைகளும் பூமிப்பிராட்டியின் பரிவாரங்களாம். கோயிலைச்சுற்றி ஸப்தப்ராகாரங்கள் இருப்பது ஸப்த ஸாகரங்களாகக் கும்; ஒவ்வொரு திருமதிருக்கும் இடையிலுள்ள அவகாசம் ஸப்த த்வீபங்கள் போலும். திருமண்டபங்கள் ரத்நபர்வதங்கள் போலும். ஆக இப்பரிவாரங்களுடனே பூமிப்பிராட்டி வந்து சேர்ந்து ஸ்ரீரங்க விமானஸேவையைப் பெற்றிருப்பதுபோல் மந்திரம் தோன்றுகின்ற தென்றூராயிற்று.

திருமதிள் ஸமுத்ரமாக ரூபணம் செய்வது நாற்புறமும் சூழ்ந்திருப்பது பற்றி. இங்கு ப்ராகாரஸ்தாநத்தில் ஸமுத்ரத்தை வைத்து உரைத்தால் யதாஶ்ரமமாக அந்வயம் தட்டு கின்றதே யென்று சங்கிக்கவேண்டா; அங்ஙனே நிர்ப்பந்தமில்லையே. *ஏகாநேகஸ்வ ரூபாய ஸ்தூலஸூக்ஷ்மாந்மனே நம* (1-2-3) என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும் “த்யாஜ்யோபாதே யங்கள் ஸுகது:கங்கள்” என்று ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் பிறவிடங்களிலும் பிரயோகங்கள் காண்க.

ஜிதபாஹ்யஜிநாதிமணிப்ரதிமா: அபி வைதிகயந்நிவ ரங்கபுரே,
மணிமண்டபவப்ரகணுந் விததே பரகாலகவி: ப்ரணமேமஹி தாந். (36)

பரகால கவி: — திருமங்கை மன்னன்	ரங்கபுரே	— திருவரங்கமாநகரில்
ஜித பாஹ்ய ஜிந ஆதி மணிப்ரதி மா: அபி	{ (தம்மால்) ஜயிக்கப் பட்ட வே த பாஹ்யர்களான ஹைநர் முதலானவர்களின் ஸ்வர்ண விக்ரஹங்களையும்	{ சிறந்த திருமண்டபங்களையும் திருமதிங்களையும்
வைதிகயந் இவ	{ வைதிகங்களாகச் செய்பவர் போன்று.	— நிர்மாணம் செய்தார்.
	தாந்	— அந்த மண்டப ப்ராகாரங்களை
	ப்ரணமேமஹி	— வணங்கக் கடவோம்.

ஆழ்வார்களுடைய திருவவதாரம் அவைதிகர்களையும் வைதிகர்களாக்குவதற்காக; திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவவதாரத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு விளங்கும். அவைதிகங் களான ஹைந பெளத்த விக்ரஹங்களையும் இவர் வைதிகங்களாக ஆக்கிவிட்டார். பகவத் பாகவத விஷயத்தில் சிஞ்சித்தகரீகப் பெறுவதே வைதிகத்வமாகும். (இங்கு உணரவேண்டிய வரலாறு:) திருமங்கையாழ்வார் திவ்யதேசயாத்ரையாக எழுந்தருளுமடைவிலே திருவரங் கத்தைச் சேர்ந்து நம்பெருமான் பக்கவிலே மிக்க ஈடுபாடுகொண்டு பல பதிகங்கள் பாட, அது கேட்டுத் திருவுள்ளமுவந்து அப்பெருமான் திருமுகமலர்ச்சியோடு ஆழ்வாரைக் குளிரநோக்கி ‘நமக்கு விமானம் மண்டபம் கோபுரம் பிராகாரம் முதலிய கைங்கரியங்களைச் செய்யும்’ என்று கட்டளையிட்டருள, ஆழ்வார் அவ்வாணையைச் சிரமேல் தாங்கி அங்ஙனமே திருப்பணி புரிய

விரும்பித் தமக்கு அந்தரங்கரான மந்திரிகள் நால்வரையும் அழைத்து ரஹஸ்யமாக விருந்து 'ஸ்ரீரங்கநாதனுக்குத் திருமதிள் திருமண்டபங்கள் தொடக்கமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுதற்குப் பொருளீட்டுமாறு என்ன உபாயம் செய்யலாவது?' என்று ஆலோசித்திறவளவிலே, மந்திரிகள் 'நாகப்பட்டினத்தில் பொன்மயமானதொரு புத்த விக்ரஹம் பொளத்தர்களால் அமைக்கப்பட்டதோராலயத்தில் அவர்கள்கொண்டாட்டத்துக்கு இலக்காயுள்ளது: அதனைக் களவாடிக்கொண்டு வந்திடுவோமாயின் பல திருப்பணிகளையும் நடத்தி முடிக்கச் சிறிதும் பொருட்குறைபாடு இராது' என்று உபாயங்கூறவே ஆழ்வார் அங்ஙனமே வெகு தத்திரமாக அவ் விக்ரஹத்தை அபஹரித்து உருக்கி அந்தப் பொன்னை விலைப்படுத்திப் பெற்ற பொருளால் பல திருப்பணிகளை நிறைவேற்றியருனர் என்பதாம்.

இங்கு "மணிப்ரதிமா" என்று பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதால், மற்றும் பல பாஹ்யர்களுடைய ஸ்வர்ணவிக்ரஹங்களையும் இங்ஙனே அபஹரித்துத் திருப்பணியிலே அவ்யயிப்பித்தருளின்மை அறியலாகிறது.

வைதிக்யர் இவ = திருமதில் திருமண்டபம் முதலியவற்றில் திருவாழி திருச்சங்கு திருமண் காப்பு முதலிய வைதிக லக்ஷணங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவைதிகங்களுக்கும் ஒருவாறு வைதிகத்வத்தை உண்டாக்கினர் போலும் ஆழ்வார்; அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திருப்பணிகளான மணிமண்டபங்களையும் திருமதிள்களையும் தொழுவோமென்றாராயிற்று.

ஸ்மேராநநாக்ஷிகமலை நமத: புநாநாந்

தம்ஷ்ட்ராகதாப்ருகுடிபிர் த்விஷதோ துநாநாந்,

சண்டப்ரசண்டமுகத: ப்ரணாமாமி—ரங்க

த்வாராவளிஷு சதஸ்ருஷ்வதிகாரபாஜ:

(37)

ஸ்மேர ஆநந அக்ஷிகமலை:	{ விசுலித்த தாமரை போன்ற முகங்களினாலும் கண்களி னாலும்	சதஸ்ருஷு ரங்கத்வார ஆவளிஷு	{ கோயில் திருவாசல்கள் நான் கிலும்
நமத: புநாநாந்	{ ஆச்சரிதர்களைப் புனிதராக்கு கின்றவர்களும்,	அதிகாரபாஜ:	{ திருவாசல்காக்கு அதிகாரம் பெற்றவர்களுமான
தம்ஷ்ட்ராகதா ப்ருகுடிபி:	{ கோரப்பற்கள் தடிகள் புருவ நெறிப்பு ஆகிய இவற்றாலே	சண்டப்ரசண்ட முகத:	{ சண்டன் ப்ரசண்டன் முத லான த்வாரபாலகர்களை
த்விஷத:	— பகவத் பாகவத விரோதிகளை	ப்ரணாமாமி	— வணங்குகிறேன்,
துநாநாந்	— நடுங்கச் செய்பவர்களும்		

ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தின் கீழ்வாசலில் சண்டப்ரசண்டர்களும், தெற்குவாசலில் பத்ரஸு பத்ரர்களும், மேல்வாசலில் ஜயவிஜயர்களும், வடக்குவாசலில் தாந்ருவிதாந்ருக்களும் த்வார பாலகர்களாக இருந்துகொண்டிருப்பதால் அவர்களுடைய நியமம் பெற்றே உள்ளே புகவேண்டுமென்பதுபற்றி அச்சத் திருவாசல் காக்கும் முதலிகளைத் தொழுகிறார். இவர்கள் பாகவதர்கட்கு அநுகூலராகவும், பகவத்பாகவத விரோதிகளுக்கு ப்ரதிகூலராகவும் இருப்பார். புன்முறுவல்கொண்ட முகத்தையும் திருக்கண்களையும் காட்டி அன்பர்களைப் புனிதராக்குவர்; கோரப்பற்களையும் தடிகளையும் புருவநெறிப்பையுங்கொண்டு ப்ரதிகூலர்க்கு பயங்கரராயிருப்பார்; இப்படிப்பட்ட திருவாசல்காக்கும் முதலிகளைத் தெண்டனிடுகின்றேனென்றாராயிற்று.

இங்கே கீழைவாசற் காவலாளர்களான சண்டப்ரசண்டர்களை முன்னிட்டு அருளிச் செய்கையாலே கீழைவாசலால் இவர் உள்ளே புகுந்தருள்கின்றமை விளங்கும்; அடுத்த

ச்லோகத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தை மங்களாசாஸனம் 'செய்வதாலும் கீழைவாசலால் உன்னப்புகுமவர்க்கே அத்திருமண்டபம் முந்துறத் தென்படுமாதலாலும்' என்றுணங்க.

ஸ்ரீவாத்மஸாதாரணநாதகோஷ்ட்டே பூரே2பி துஷ்பூரமஹாவகாசம்,
ஆஸ்த்தாநமாநந்தமயம் ஸஹஸ்ர ஸ்த்தாநாதிநாம்நாதமவாப்நவாநி. (38)

ஸ்ரீவ	ஆத்ம	ஆத்மாக்களனைவர்க்கும்	ஆம்நாதம்	— ஓதப்பட்டதும்
ஸாதாரண		பொதுவான ஸ்ரீரங்கநாத	ஆநந்தமயம்	{ ஆனந்தமே வடிவெடுத்தது
நாதகோஷ்ட்டே		இடையே கோஷ்டியாலே		மான
பூரே அபி		நிரப்பப் பார்த்தாலும்	ஆஸ்த்தாநம்	{ திருமண்டபத்தை [ஆயிரக்
துஷ்பூர மஹா		நிரப்ப முடியாத மிகுந்த அவ		கால்மண்டபத்தை]
வகாசம்		காசத்தையுடையதும்	அவாப்நவாநி	— அடையக் கடவேன்.
ஸஹஸ்ரஸ்த்தா		'ஸஹஸ்ரஸ்த்தாணே' என்கிற		
நாதிநா		பதத்தை ஆதியிலே உடைய		
		உபநிஷத் வாக்கியத்தினால்		

கீழே பல ச்லோகங்களால் ஸாஷாத் ஸ்ரீவைகுண்டமே ஸ்ரீரங்கமா யிருக்கின்றதென்றும் அங்குள்ள விரஜானதியே திருக்காவேரியாய்ப் பெருகுக்கின்றதென்றும் அங்குள்ள நித்யமுக்தர் களே இங்கு ஜங்கமஸ்த்தாவர வஸ்துக்களாக வடிவெடுத்திருக்கின்றன ரென்றும் அநுஸந் தித்ததுபோலே, அங்குள்ள திருமாமணி மண்டபமே இங்கு வந்து விளங்குகின்றதென்று ஆயிரக்கால் மண்டபத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச் செய்கிறார்.

இந்த ச்லோகத்தின் நான்காவது பாதத்தில் நெடுநாளாகவே ஒரு பாடப்பிழை உண்டு ; “ஸஹஸ்ரஸ்த்தாநாதிநாம்நாதவாப்நவாநி” என்கிற பாடம் ப்ராயேண வழங்கி வருகின்றது. அப்படியே வியாக்கியானமும் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். அது ப்ராமாதிகமென்று உபேக்ஷிக்கத்தக்கது தேசிகன் பணித்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் உபேர்த்தாதாதிகாரத்தில்- “கலங்காப்பெருநகரிலே ஸஹஸ்ர ஸ்தாநாதி வாக்கியங்களாலே ஓதப்படுகிற திருமாமணிமண்டபத் திலே” என்றுள்ள வாக்கியம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. *ஸஹஸ்ர ஸ்தாநே விததே த்ருட உக்ரே யத்ர தேவாநாம் அதிதேவ ஆஸ்தே* என்கிற (தவல்கார) உபநிஷத்வாக்யமே ஸஹஸ்ர ஸ்த்தாநாதி வாக்கியமாகும். ‘ஆயிரம் தூண்களையுடையதும் விஸ்தாரமுடையதும் உறுதியுடையதும் கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாததுமான திருமண்டபத்தில் தேவாதிதேவன் வீற்றிருக்கின்றான்’ என்பது அந்த வேதவாக்யத்தின் பொருள். ஆகவே, [ஸஹஸ்ரஸ்த்தாநாதிநா] ஸஹஸ்ரஸ்தாநபதத்தை ஆதியிலே உடைத்தான வேதவாக்யத்தினால் [ஆம்நாதம்] ஓதப்பட்ட தான, என்று சீரிய பொருள்கொள்வதற்குப் பாங்கான பாடமே பட்டர் திருவுள்ளத்திற்கு இசைந்ததாம். ‘ஆயிரக்கால் மண்டபம்’ என்கிற வழக்கச் சொல்லில் ‘ஆயிரக்கால்’ என்பது ஆதியிலே இருப்பதால் அதனை ஆதியாகவுடைத்தான் சப்தத்தினால், ஆம்நாதம்—வ்யவஹிரிக் கப்பட்டு வருகின்ற, என்கிற பொருளும் தோன்றுமாறு அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “தயா ஸஹாஸீநம்” (39) என்னும் ச்லோகத்திற்கு பாஷ்ய மிடாநின்ற தேசிகன் “ஸஹஸ்ரஸ்த்தாநே” இத்யாதி தவல்கார ச்ருதி வாக்க்யத்தை உதாஹரித்து, இந்த ச்ருதியை பட்டர் *ஸ்ரீவாத்ம ஸாதாரண* இத்யாதி ச்லோகத்தில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளா ரென்று அருளிச்செய்தார். ‘ஆம்நாதம்’ என்கிற பாடமிருந்தாலொழிய இந்த ஸ்தோத்ர பாஷ்யவாக்கியம் பொருந்தவே மாட்டாது.

இத்திருமண்டபத்தின் வாசாமகோசரமான விஸ்தாரத்தைப் பூர்வார்த்தத்தாலருளிச் செய்கிறார். “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்ய மதிதைவதம்” என்கிற படியே ஸகலாத் மாக்களுக்கும் பொதுவான திருமாளின் திருவோலக்கமடங்கலும் புகுந்தாலும் அவகாசம் மிகுந்திருக்குமென்கை. திருநாட்டிலுள்ள திருமாமணி மண்டபத்திற்கு இட்ட இவ் விசேஷணம் நம்பெருமாள் ஸந்நிதியிலுள்ள ப்ரக்ருதமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்திற்கும் பொருந்தியதே. பெரிய திருவத்யயந்திருநாளிலே எண்ணிசையிலு முள்ளாரும் வந்து புகுந்தாலும் அவகாசம் மிக்கிருக்குமிதே.

விஹரதி ஹரௌ லக்ஷ்மயா லீலாதபத்ரபரிஷ்க்ரியா—
விநிமயவிதாஸ உநாஸ உநிக்ரியாஸபலோத்பலாம்,
அத முநிமந:பத்மேஷ்வப்ஜாஸஹாயவிஹாரஜ—
ச்ரமஹரதடம் யாமஸ் தாமைந்தவீமரவிந்திநீம். (39)

ஹரௌ	— ஸ்ரீரங்கநாதன்	உத்பலாம்	— நெய்தல்மலர்களைபுடைத்தாய்
லக்ஷ்மயா ஸஹ	— பிராட்டியோடுகூட	அத	— அன்றியும்,
விஹரதி ஸதி	— ஜலக்ரீடை பண்ணுமளவில்	முநி மந: பத்	{ மஹர்ஷிகளின் ஹ்ருதய புண்
லீலா ஆதபத்ர-	{ லீலார்த்தமான குடையாக	மேஷ-	{ டிகங்களில்
	{ இருப்பதனாலும்		
பரிஷ்க்ரியா-	{ கர்ணபூஷணம் முதலான	அப்ஜா ஸஹாய	{ பிராட்டியோடு கூடினவனாய்க்
	{ அலங்காரங்களாக இருப்பத	விஹாரஜ	{ கொண்டு விளையாடின
	{ னாலும்		{ தாலுண்டான விடையைத்
விநிமயவிதா-	{ ஒருவர்க்கொருவர் மாற்றிக்	ச்ரமஹர தடம்	{ தீர்க்கவல்ல கரையையுடைத்
	{ கொள்வதற்கு உறுப்பா		{ தான
	{ யிருப்பதனாலும்	தாம்	— அப்படிப்பட்ட
ஸுநாஸஉநிக்ரி	{ புஷ்பயுத்தம் பண்ணுவதற்கு	ஐந்தவீம் அரவீந்	{ சந்த்ர புஷ்கரிணியை
யா	{ உறுப்பாயிருப்பதனாலும்	திநீம்	{
ஸபல	— ஸாபல்யமடைந்த	யாம:	— அடைகிறோம்.

இரண்டு ச்லோகங்களால் சந்த்ர புஷ்கரிணியைப் போற்றுகிறார்.

சந்த்ர புஷ்கரிணியில் நெய்தல் புஷ்பங்கள் விசேஷமாக இருக்கின்றன; அவை ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாயகிக்கும் பலபடிகளாலும் உபயோகப்பட்டு ஸபலங்களாகின்றன; எங்ஙனே யென்னில், திவ்யதம்பதிக விருவரும் இதில் ஜலக்ரீடை பண்ணும் போது சில புஷ்பங்கள் விளையாட்டுக் குடைகளாக அமைகின்றன; சில புஷ்பங்கள் பரஸ்பரம் பூமாற்றல் விளையாடலுக்கு உதவுகின்றன. சில புஷ்பங்கள் ப்ரணய ரோஷத்தாலே இவர்கள் செய்துகொள்ளும் புஷ்பயுத்தத்திற்கு உதவுகின்றன; ஆக இங்ஙனே பல படிகளாலும் திவ்யதம்பதிகளுடைய திருவிளையாடல்களுக்கு உபகரணமாக அமைந்து ஸாபல்யம் பெற்ற நெய்தல் மலர்கள் நிறையப்பெற்றதாம் இப்புஷ்கரிணி.

இன்னமும் எப்படிப்பட்டதென்னில்: “போதிற் கமலவன் னெஞ்சம்” என்று சொல்லுகிற பக்தர்களின் ஹ்ருதய புண்டரீகங்களில் பிராட்டியுந்தானுமாக வீற்றிருக்கு மெம்பிரானுக்கு வெகு ஸுகூழ்மான அவ்விடத்தில் நெருக்குண்டிருந்ததனுண்டான ச்ரமத்தை ஆற்ற வற்றான துறையையுடையதுமா யிராநின்றது. இப்படிப்பட்ட சந்த்ர புஷ்கரிணியை அணுகுகிறோ மென்றாராயிற்று. (39)

தாபத்ரயிமைந்தவபுஷ்கரிண்யாம் நிமஜ்ஜ்ய நிர்வாபயிதாஸ்மி யஸ்யா:,
அப்யாஸதோ:பாமகமர்ஷணீநாம் சந்த்ரஸ் ஸுதாதீதிதிதாமவாப. (40)

சந்த்ர:	— சந்திரன்	அவர்ப	— அடைந்தானே,
யஸ்யா:	{ யாதொரு சந்த்ர புஷ்கரிணியி	(தஸ்யாம்)	— அந்த
	{ னுடைய	ஐந்தவ புஷ்	{ சந்த்ரபுஷ்கரிணியில்
அகமர்ஷணீநாம்	{ பாபஹரமான தீர்த்தத்தினு	கரிண்யாம்	{
	{ டைய		
அப்யாஸத:	— பரிசயாதீசயத்தினாலே	நிமஜ்ஜ்ய	— குடைந்து நீராடி
ஸுதாதீதிதிதாம்	— அம்ருத கிரணாகுதையை	தாபத்ரயிம்	— தாபத்ரயத்தை
		நிர்வாபயிதாஸ்மி	— தனித்துக் கொள்வேன்.

இந்த ச்லோகமும் சந்தர புஷ்கரிணீ விஷயம், சந்தர புஷ்கரிணியில் குடைந்து நீராடி, ஆத்யாத்தமிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம் எனப்படுகிற தாபத்ரயத்தையும் தணித்துக் கொள்வேன்; சந்திரன் ஸுயரோகத்தினால் பிடிக்கப்பட்டு இதில் நெடுங்காலம் ஸ்நானஞ்செய்து தனது பாவங்கள் தீர்ப்பெற்று அம்ருதகிரணனாயினன் என்னும்படியான பெருமைவாய்ந்த தன்றோ இப்புஷ்கரிணி.

ஸம்ஸாரஸாகரத்தில் மூழ்கிப்படைத்த தாபங்களையெல்லாம் இப்புஷ்கரிணியில் மூழ்கித் தொலைத்தி...க்கடவே நென்னுராயிற்று. (40)

பூர்வேண தாம் தத்வதுதாரநிம்ந ப்ரஸந்நசீதாசயமக்நநாதா:
பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸ: நிஷேதிவாம்ஸோ தச மாம் தயேரந். (41)

தாம் பூர்வேண { அந்த சந்தரபுஷ்கரிணிக்குக்
கீழ்க்கே
நிஷேதிவாம்ஸ: — எழுந்தருளியிருப்பவர்களாய்
தத்வத் — அந்த புஷ்கரிணிபோலவே
உதார நிம்ந ப்ர { உதாரமும் கம்பீரமும் தெளிந்
ஸந்நசீத ஆசய { ததும் குளிர்ந்ததுமான ஹ்ரு
மக்ந நாதா: { தயத்தில் அமர்ந்த எம்பெரு
மானை யுடையவர்களாய்

பராங்குச ஆத்யா— நம்மாழ்வார் முதலான
தச ப்ரதமே { ஆழ்வார்கள் பதின்மரும்
புமாம்ஸ: {
மாம் தயேரந் { அடியேன்மீது க்ருபபண்ணக்
கடவர்கள்.

எம்பெருமானை அநவரதம் தியானித்துக்கொண்டு சந்தரபுஷ்கரிணியின் கீழ்க்கரையில் எழுந்தருளியிருக்கிற நம்மாழ்வார் முதலான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் அடியேன்மீது இரங்கி யருளவேணுமென்கிறார். ஆழ்வார்கட்கும் சந்தரபுஷ்கரிணிக்கும் அழகாக ஒப்புச் சொல்லுகிறார் முன்னடிகளில். [உதாரநிம்ந ப்ரஸந்ந சீதாசய மக்நநாதா:] ஆசயமாவது உட்புறம்; ஆழ்வார்கள்பக்ஷத்தில் ஹ்ருதயத்தைச் சொல்லுகிறது; சந்தரபுஷ்கரிணிபக்ஷத்தில் தீர்த்தத் தின் உள்நிலத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த ஆசயத்திற்கு உபயஸாதாரணமாக நான்கு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன; ஆழ்வார்களுடைய திருவுள்ளம் இஷ்டமான அர்த்தங்களை யெல்லாம் கொடுக்க வல்லதாயும், அளவிட வொண்ணாதபடி கம்பீரமாயும், லௌகிகவிஷய வாஸநையாலே கலங்குவதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே தெளிவுற்றதாயும், தாபஹரமாயு மிருக்கும். புஷ்கரிணியின் ஆசயமும் உதாரமாய் [அதாவது—மஹத்தாய்] ஆழ்ந்ததாய்த் தெளிந்ததாய்க் குளிர்ந்ததாயிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஆசயத்திலே எம்பெருமான் மூழ்கியிருப்ப னென்றதும் இரண்டுக்குமொக்கும்; சில உத்ஸவங்களிலே சந்தரபுஷ்கரிணியில் தீர்த்தம் -[அவப்பருதம்] கண்டருள்வதுண்டாகையாலே ஆசயமக்நநாதத்வம் சந்தரபுஷ்கரிணிக்குக் குறையற்றது; “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்து என் மனக்கடலில் வாழவல்ல மாயமணான்” என்றும் “திருமாமகளைப் பெற்று மென்னெஞ்சகம் கோயில் கொண்ட பேரருளாளன்” என்றும், “உள்புகுந்து நீங்கான் அடியேன துள்ளத்தகம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆழ்வார்களுடைய திருவுள்ளத்திலே எம்பெருமான் அநவரதம் ஆழ்ந்திருப் பணிறே. ஆக இவ்வகையினால் சந்தரபுஷ்கரிணியோடு ஸாம்யம் பெற்றவர்களும் அப் புஷ்கரிணியின் கீழ்த்திசையில் எழுந்தருளியிருப்பவர்களுமான ஆழ்வார்கள் பதின்மரும் பொருளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கக் கடவர்களென்னுராயிற்று. ... (41)

ஆதாரசக்திமுபரி ப்ரக்ருதிம் ப்ரேண தாம் கூர்மமத்ர பணிநம் ப்ருதிவீம்
ப்பனுஸ-
ப்ருத்தவ்யாம் பயோதிமதிதந்நரிநம் நிதாய ஸ்ரீரங்கதாம ஸுநிவிஷ்ட
மஷிஷ்டவாநி. (42)

ஆதாரசக்திமஹரி—ஆதாரசக்தியின் மீது
 ப்ரருக்திம் — பிரகிருதி மண்டலத்தை
 நிதாய — வைத்து
 தாம் பரேண — அந்த ப்ரக்ருதியின் மீது
 கூர்மம் — கூர்மத்தை
 நிதாய — வைத்து
 அத்ர — இந்த கூர்மத்தின் மீது
 பணிநம் — ஆதிசேஷனை
 நிதாய — வைத்து
 ப்பணுஸு — { (அவ்வாதிசேஷனுடைய)
 { படங்களின் மீது
 ப்ருதிவீம் — பூமியை

நிதாய — வைத்து
 ப்ருக்தத்வ்யாம் — அந்த பூமியின்மீது
 பயோதம் — ஸமுத்தரத்தை
 நிதாய — வைத்து
 அதிதத் — அதன்மீது
 நளிநம் — அஷ்டதள பத்மத்தை
 நிதாய — வைத்து
 அதிதத் — அதன்மீது
 ஸுநிவிஷ்டம் — ஸுப்ரதிஷ்டிதமா யிருக்கின்ற
 ஸ்ரீரங்க தாம — ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை
 அபிஷ்டவாநி — துதிக்கக் கடவேன்.

இனி நான்கு ச்லோகங்களால் ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை அநுபவிக்கிறார். முதலில் எல்லா வற்றுக்கும் ஆதாரமான பகவத்சக்தியை வைத்து அதன்மேல் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தை வைத்து அதன்மேல் கூர்மத்தை வைத்து அதன்மேல் ஆதிசேஷனை வைத்து அவ்வாதிசேஷ னுடைய படத்தின்மீது பூமியைவைத்து அதன்மேல் ஸமுத்திரத்தை வைத்து அதன்மேல் அஷ்டதளபத்மத்தை வைத்து அதுதன்னிலே ப்ரதிஷ்டிதமாயிருக்கின்றதாம் ஸ்ரீரங்க விமாநம்; இப்படிப்பட்ட விமாநத்தைத் துதிக்கக்கடவேன் என்றாராயிற்று.

ஸகலத்தையும் தரிக்கவல்ல பகவத் சக்திக்கு ஆதாரசக்தி என்று பெயர்.

உடையவர் நியந்தரந்தத்தில் பீடாச்சனை யருளிச் செய்யுமிடத்து “ஓம் ஆதார சக்த்யை நம: ஓம் ப்ரக்ருத்யை நம:” என்று தொடங்கி அருளிச்செய்தவை இங்கு அநுஸந்தேயம். இந்த ச்லோகத்தில் ஆதாரசக்தி தொடங்கி ஸ்ரீரங்கவிமானத்தளவும் ஒன்றின் மேல் ஒன்று வைக்கப் பட்டிருப்பதாகச் சொன்னது அன்பர்கள் நெஞ்சில் இவ்விதமாக த்யானம் பண்ணவேண்டு மென்று முறைமை சொன்னபடி. (42)

பரேணநாகம் புரி ஹேமமய்யாம் யோப்ரஹ்மகோசோ2ஸ்த்யபராஜிதாக்க்ய:; ஸ்ரீரங்கநாம்நா தமபௌருஷேயம் விமாநராஜம் புவி பாவயாநி. (43)

நாகம் பரேண	{ ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கும் மேற் பட்டதாய்	அஸ்தி	— இருக்கின்றதோ,
ஹேமமய்யாம்	— ஹிரண்மயமான	அபௌரு	{ மனிதர்களால் செய்யப்பட்ட ஷேயம் { தல்லாது
புரி	— பட்டணத்தில்	தம் விமாநராஜம்	— அந்த சிறந்த விமானத்தை
அபராஜிதா	{ “அபராஜிதா” என்னும் பெயர்	புவி	— இந்நிலத்தில்
ஆக்க்ய:	{ குடையதான	ஸ்ரீரங்க நாம்நா	{ ஸ்ரீரங்க விமாநமென்னுந் திரு பாவயாநி { நாமத்தோடு (அவதரித்த தாகப்) பாவிக்கக் கடவேன்.
ய:	யாதொரு		
ப்ரஹ்மகோச:	— பரப்ரஹ்மஸ்தாந மானது		

பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு அப்பால் ‘பொன்னுலகு’ என்னப்படுகின்ற ஹிரண்மய புரியில் அபராஜிதையென்று திருநாமமுடைய யாதொரு பரப்ரஹ்மஸ்தாநம் விளங்கு கின்றதோ, அதுதானே இந்நிலவுலகத்தில் ஸ்ரீரங்கவிமாநமாய்க்கொண்டு அபௌருஷேய மாய்த் திருவவதரித்திருப்பதாக அநுஸந்திக்கிறேனென்கிறார்.

தைத்திரியோபநிஷத்தில் “பரேண நாகம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்றதை அடியொற்றி இந்த ச்லோகத்தில் “பரேண நாகம்” என்றார்; “புரம் ஹிரண்மயம் ப்ரஹ்மா. விவேசாபராஜிதா.”

என்ற தைத்திரிய ஆரண்யக ப்ரதமப்ராச்சந வாக்க்யத்தையும், *ப்ரஹ்மண: கோசோஸி மேத்யா பிஹி:.* என்ற உபநிஷத் வாக்க்யத்தையும் அடியொற்றி “புரிஹேமம்யாம் யோ ப்ரஹ்மகோ சோஸ்த்யபராஜிதாக்க்ய:” என்றார். ப்ரணவமென்னும் ஒங்காரம் ப்ரஹ்மகோச மெனப்படும். ஸ்ரீரங்கவிமாரமும் ப்ரணவாகா விமாரமாதல் அறிக. ‘ஸ்ரீரங்க நாமநா’ என்கையாலே நாம மாத்ரத்தில் பேதமேயன்றி வஸ்துபேதமில்லையென்பது விளங்கும். நித்யவியூதியிலுள்ளதே இங்கு விளங்குகின்ற தென்கையாலே அபௌருஷேயத்வம் எடுத்தம். (43)

அநாத்யாம்நாதத்வாத் புருஷாசநாதோஷரஹிதம்

ஜநே தாம்ஸ்தாந் காமாந் விதததி ஸாயுஜ்யஹ்ருதயம்,

அஸந்தேஹாத்யாஸம் பகவதுபலம்பஸ்த்தலமீ

ப்ரதீம: ஸ்ரீரங்கம் ச்ருதிசதஸமாநர்த்தி சரணம்.

(44)

அநாதி ஆம்	{ ஸ்வயம்வ்யக்தமாக ஒதப்பட்டி	அஸந்தேஹ	{ ஸம்சயமும் விபர்யமுமற்ற
நாதத்வாத்	{ ரும்பதால்	அத்யாஸம்	{ தான
புருஷாசநா	{ மனிதர்கள் நிர்மாணஞ் செய்	பகவத் உபலம்ப	{ எம்பெருமான் விளங்குமிடமா
தோஷரஹிதம்	{ தால் வரக்கூடிய தோஷ	ஸ்த்தலம்	{ விரும்பதும்
	{ மொன்று மில்லாததும்		{ (ஆனது பற்றியே)
ஜநே	— ஜநங்களிடத்தில்	ச்ருதிசத ஸமாந	{ அனேக வேதங்களோடொத்த
தாந்தாந் காமாந்	{ பலவகைப்பட்ட ஆசைகளை	ருத்தி	{ அதிசயத்தை யுடையதுமான
விததத் அபி	{ உண்டு பண்ணு நின்றதாயி	ஸ்ரீரங்கம்	— ரங்க விமானத்தை
	{ ருந்தாலும், (2) பலவகைப்	அமீ	— இவ்வடியோங்கள்
	{ பட்ட புருஷார்த்தங்களைக்	சரணம்	— புகலிடமாக
	{ கொடுப்பதாயிருந்தாலும்	ப்ரதீம:	— விசுவலிக்குறும்.
ஸாயுஜ்ய ஹ்ரு	{ மோக்ஷத்திலேயே கருத்தையு		
தயம்	{ டையதும்		

ஸ்ரீரங்க விமாரத்திற்கும் வேதத்திற்கும் ஸாம்யம் அருளிச் செய்கிறாதிதல். [அநாத்யாம் நாதத்வாத் புருஷாசநாதோஷ ரஹிதம்] வேதம் ஒருவராலும் செய்யப்படாததாய் அநாதியென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால், மனிதர்களால் செய்யப்படுகிற நூல்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய தோஷங்களற்றிருக்கும்; ஸ்ரீரங்கவிமாரமும் ஸ்வயம் வ்யக்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் மனிதர்களால் கட்டப்படுகிற கட்டிடங்களுக்கு உண்டாகக்கூடிய கெடுதல்களற்றிருக்கும். [ஜநே தாம்ஸ்தாந் காமாந் விதததி ஸாயுஜ்ய ஹ்ருதயம்.] வேதமானது “ப்ரஜாகாம:, பசுகாம:, அந்நகாம:, ஸ்வர்க்ககாம:” என்றிப்படிப்பட்ட பலவகைப்பட்ட காமயார்த்திகளையுங் குறித்துப் பலவகையான இஷ்டிகளையும் விதித்து இவற்றை அநுஷ்டித்தால் அந்தந்த பலன்கள் கிடைக்குமென்று சொல்லியிருந்தாலும் மோக்ஷ புருஷார்த்தத்திலேயே முக்கிய நோக்குடையதாயிருக்கும் அது. (இவ்விடத்தில். “வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மன்தின்னவிட்டுப் ப்ரத்யேளஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமான விவனும் ருசிக்கிடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் கரட்டுமிறே. அது தானும் ஆஸ்திக்ய சிவேகாந்ய சேஷத் வஸ்வஸ்வாதத்தர்யயிவ்ருத்தி பாரதத்தர்யங்களை உண்டாக்கின வறி” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூத்ரங்கள் அநுஸந்தேயம்.) ஸ்ரீரங்க விமாரமும் தன்னை வணங்கிச் சித்திப்பவர் கட்டு அவரவர்களின் விருப்பத்தின்படி நச்வரங்களான பலன்களையுங் கொட்கின்றனாலும் மோக்ஷ புருஷார்த்தத்தை அளிப்பதிலேயே முழுநோக்குடைத்தாயிருக்கும்.

[அஸந்தேஹாத்யாஸம் பகவதுபலம்பஸ்த்தலம்.] “உளன் சுடர்மிகு கருதியுன்” என்கிறபடியே எம்பெருமான் உறையுமிடம் வேதம். வேதமானது எம்பெருமானைக் காட்டிக் கொடுக்கவல்ல ஸ்த்தலமாகும். ‘இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் உளனே இலனே’ என்று காம் ஈக்தேஹக்க வேண்டாதபடியும், அங்கு இல்லாதவனை அங்கு இருப்பவனைக் க்ரஹிப்பதாகி விபர்யமும்

இல்லாதபடியும் [அதாவது—நிஸ்ஸந்தேஹ விபர்யயமாய்] எம்பெருமானை நாம் அறிவதற்குப் பாங்கான இடமாயிருக்கும் வேதம். ஸ்ரீரங்கவிமாநமும் அப்படியே. ஆக இவ்வகைகளாலே [ச்ருதிசதஸமாநர்த்தி] வேதங்களோடு ஒப்புமை பெற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தைச் சரணம் புகுகின்றோ மென்றாராயிற்று.

அத்யாஸமாவது ஆரோபம்; விபர்யயமென்று பர்யவளிக்கும். உண்மையில் வேதமானது எம்பெருமானுறையுமிடமாக இல்லாதிருந்தால் அதில் அவன் இருப்பதாக நாம் க்ரஹிப்பது அத்யாஸமாகும். அப்படிக்கில்லை யென்றபடி. (44)

அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரமந்தச் சயானோ:

மரகதஸுகுமாரை ரங்கபுர்த்துர் மயூகை;

ஸகலஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம்

புளகயதி விமாநம் பாவநம் லோசநே ந:

(45)

பணிபதி பாவாத்	{ (இவ்விமாநத்தின் ஸ்வரூபம்) திருவனந்தாழ்வானாகவே யிருக்கையினாலே	ஸகல ஜலதி பாநச்யாம ஜீமூதஜைத்ரம்	{ கடல்நீர் முழுவதையும் குடித்து அதனால் கறுத்திருக்கிற மேகத்தை வென்றிரா நின்ற
சுப்ரம் அபி	— வெண்ணிறமாயிருந்தாலும்	பாவநம்	— பரம பவித்திரமான
அந்த:	— தன்னுள்ளே	விமாநம்	— ஸ்ரீரங்க விமாநமானது
சயானோ:	— சயனித்திரா நின்ற	ந:	— நம்முடைய
ரங்கபுர்த்து:	— அழகிய மணவாளனுடைய	லோசநே	— கண்களை
மரகத ஸுகுமாரை:	{ மரகதமணியினோடு போன்ற மூகிய	புளகயதி	{ மயிரிக்கூச்செறியப் பண்ணுகின்றது.
மயூகை;	— காந்திகளாலே		

“சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்” என்கிறபடியே ஸகலவித கைங்கர்யங்களுக்கும் உரியவனான திருவனந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்கவிமாநமாக வடிவெடுத்திருப்பதனால் அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய நிறம் வெளுத்ததாகையாலே இவ்விமாநமும் வெண்ணிற முடையதேயாயினும் உள்ளுக் கண்வளர்ந்தருளானின்ற காளமேகத் திருவுருவரான பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்து, கடல் முழுவதையும் பருகிக்கிளர்ந்த காளமேகத்தினும் வீறுபெற்று விளங்குகின்றது; ஆகவே பரமபோக்யமாயிருக்கின்ற இத்திவ்ய விமாநம் நமது கண்களைக் குளிர்ப்பிக்கின்றது என்றாராயிற்று. (45)

வ்யாபி ரூபமபி கோஷ்பதயித்வா பக்தவத்ஸலதயோஜ்ஜிதவேலம்,

தத் த்விஷந்தபந்ருகேஸரிருபம் கோபுரோபரி விஜ்ருதம்பிதமீடே. (46)

வ்யாபி	— மிகப் பெரிதான்	உஜ்ஜிதவேலம்	— வரம்பைமீறி அவதரித்ததும்
ரூபம் அபி	— வடிவையும்	தத்	— பரமவிஸக்ஷணமுமான
கோஷ்பதயித்வா	— சிறிதாக்கிக் கொண்டு	த்விஷந்தப ந்ருகேஸரிருபம்	{ சத்ருவான இரணியனைத் தொலைக்கவல்ல நரலிம் ஹத் திருக்கோலத்தை
கோபுரோபரி	— கோபுரத்தின்மீது	நடே	— துதிக்கின்றேன்.
விஜ்ருதம்பிதம்	— விளங்கா நின்றுள்ளதும்		
பக்த வத்ஸலதயா	{ பக்தனான ப்ரஹ்லாதன் பக்த லுள்ள வாத்ஸல்யத்தினால்		

மேட்டமூகிய சிங்கரை இரண்டு ச்லோகங்களால் மங்களாசாஸனம் செய்கிறார். நரலிம் ஹாவதாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்களில் “மஹாவிஷ்ணும்” என்றும் “திவிஸ்ப்ருசத்காயம்” என்றும் மிகப்பெரிய திருக்கோலமாகச் சொல்லியிருப்பதால் “வ்யாபி ரூபமபி” என்றார்;

ஆகாசத்தளவும் வியாபித்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையும் சிறிபதாக அமைத்துக்கொண்டு கோபுரத்தின்மீது எழுந்தருளியிருப்பவரும், கர்ப்பவாஸம் பண்ணி அவதரித்தல், முகமும் உடலும் ஏகஜாதியமாகவேயிருத்தல் முதலான நியமங்களை பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்மாத னிடத்துள்ள வாத்தஸ்யத்தினால் ஒழித்திட்டு, திடரென்று விலக்ஷணவடிவோடே இரணியன் முடியத்தோன்றினவருமான நரஸிம்ஹமூர்த்தியைத் துதிக்கின்றேனென்கை.

கோஷ்பதியித்வா = கோஷ்பதம்போல் ஆக்கி என்றபடி: [கோஷ்பதமாவது—மாட்டின் குளம்பு; அவ்வளவு சிறியவடிவாக்கி என்கை. [பக்தவத்ஸலையா உஜ்ஜிதவேலம்] ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள்போலே கர்ப்பவாஸம் பண்ணி அவதரித்தால் கால விளம்பமாகுமாத லால் 'எங்குமுள்ள என்று நீ சொல்லுகிற விஷ்ணு இங்கு உளனோ?' என்று இரணியன் தூணைப்புடைத்தவுடனே அவதரிக்க முடியாமற் போகுமாகையாலும், முகமும் உடலும் வேறுபட்டிராமே ஒத்திருந்தால், இரணியன் பெற்றிருக்கிற வரத்தின்படி அவனைக் கொல்ல முடியாமற் போகுமாகையாலும் மற்ற அவதாரங்களிற்கண்ட ரிபந்தனைகள் இவ்வவதாரத்தில் இல்லையாயின; இதற்கு ஹேது பக்தவாத்ஸல்யம். (46)

அஹமலமவலம்பஸ் ஸீததாமித்யஜஸ்ரம்

நிவஸதுபரிபாகே கோபுரம் ரங்கதாம்ந:

க்வசந ந்ருபரிபாடவாஸிதம், க்வாபி ஸிம்ஹ—

க்ரமஸுரபிதமேகம் ஜ்யோதிரக்ரே சகாஸ்தி.

(47)

ஸீததாம்	{ “(ஸம்ஸாரத்தில்) துலங்குகின் கின்றவர்களுக்கு	க்வசந	{ (கழுத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதான) ஒரு பக்கத்தில்
அஹம்	— நானே	ந்ரு பரிபாட	{ மருஷ்ய வடிவோடு பொலிந் தருப்பதும்
அலம்	— போதுமான	வாஸிதம்	{
அவலம்ப: இதி	{ கைப்பிடிக்கொடுக்குந் துணை வன்” என்று (தெரிவிப்பது போன்று)	க்வாபி	{ (கழுத்துக்கு மேற்பட்டதான) ஒரு பாகத்தில்
ரங்க தாம்ந:	— ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தினுடைய	ஸிம்ஹ க்ரம	{ சிங்க வடிவோடு பொலிந்திருப் பதுமான
கோபுரம் உபரி பாகே	{ கோபுரத்தின் மேற்புறத்தில்	ஸுரபிதம்	{
அஜஸ்ரம்	— எப்போதும்	ஏகம் ஜ்யோதி:	— ஒரு பரஞ்சோதி
நிவஸத்	— வலிப்பதும்,	அக்ரே	— கண்ணெதிரே
		சகாஸ்தி	— விளங்காநின்றது.

மற்ற எம்பெருமான்களைப்போலே கீழ்சிலத்தில் எழுந்தருளியிராமே மேட்டு நிலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பை நோக்கினால் ‘ஆவாரார் துணையென்று அலைக்கடலுளமுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நானே கைப்பிடிக்கொடுத்து உய்விக்கவல்லேன்’ என்று தெரிவிப்பவர்போன் றிருக்கின்றனராம் மேட்டழகியசிங்கர்; திருமேனி ஒருபடியும் திருமுகம் ஒருபடியுமாய் [நரங்கலந்த சிங்கமாய்]ப் பொலிகின்ற ஒரு பரஞ்சோதி இதோ கண்முன்னே தோன்றுகின்றது என்றாராயிற்று.

‘வாஸிதம்’ ‘ஸுரபிதம்’ என்ற பதங்களினால் “ஸர்வகந்தி” என்கிற உபநிஷத்து ஸ்மரிப்பிக்கப்படும்: பரிமளப்ரசுரமாயிரே வடிவிரப்பது. (47)

ஸம்சோத்ய பாவநமநோஹரத்ருஷ்டிபாதை:
தேவாய மாமபி நிவேதயதாம் குருஹும்,
ஸவ்யோத்தரே பகவதோஸ்ய கடாக்ஷவிக்ஷா—
பங்க்திம்பரபத்ய பரித: பரிதோ பவையம்.

(48)

மாம் அபி — நிசனா அடியேனையும்
பாவநமநோஹர { பரிசுத்தமாய் அழகியவான
த்ருஷ்டிபாதை: { கடாக்ஷங்களாலே
ஸம்சோத்ய — பரிசுத்தனாக்கி
தேவாய — எம்பெருமானுக்கு
நிவேதயதாம் { உரியேனும்படி செய்தருள்கின்
{ றவர்களும்

அஸ்ய பகவத: { இவ் வெம்பெருமானுடைய
ஸவ்ய உத்தரே { இடதான வடபுறத்திலே
(ஸதாம்) { எழுந்தருளி யிருப்பவர்களு
மான்
குருஹும் — ஆசார்யர்களுடைய
கடாக்ஷவிக்ஷா பங் { திருக்கண்ணோக்கங்களோத்
க்திம்பரபத்ய { தஞ்சமாகப் பற்றி
பரித: பரித: { (அவர்களைப்) பிரதக்ஷினம்
பவையம் { செய்யக் கடவேன்.

உடையவர் நித்யக்ரந்தத்தில் பிடார்ச்சனைகள் அருளிச்செய்த பின்பு “போக பீடஸ்ய பச்சிமோத்தர திக்பாகே ஓம் அஸ்மத்குரூப்யோ நம: இதி குருந் கந்தபுஷ்பதூபதீப: அப்யர்ச்ச்ய ப்ரணம்ய அநுஜ்ஞாப்ய பகவத்யாகமாரபேத” என்றருளிச் செய்திருப்பதை யநுஸித்து இந்த சீலாக மருளிச்செய்கிறார். “வேதம் வல்லார்களைக் கொண்டு-விண்ணோர் பெருமான் திருப் பாதம் பணிந்து” என்கிறபடியே ஆசார்யர்களை முன்னிட்டே எம்பெருமானைப் பணிதல் முறைமையாதலால் இது ஒக்கும்.

பகவத் விஷயத்துக்கு ஆளாக வொண்ணாதபடி நீசனாய் நிறைவொன்று மில்லான அடியேனையும் தமது பரம்பாவநங்களான திருக்கண்ணோக்கங்களாலே அழுக்கறத்துப் புனிதனாக்கி பகவத் விஷயத்துக்கு ஆளாக்குகின்றவர்களாய் இப்பெருமானுடைய இடதான வடபுறத்திலே யெழுந்தருளியிருப்பவர்களான அஸ்மதாசார்யர்களினுடைய கடாக்ஷத்திற்கு அடியேன் இலக்காகி அவர்களை வலஞ்செய்து வாழக் கடவேனென்கை. (48)

ஸ்ரீரங்கராஜகரநம்ரிதசாகிகாப்ய:

லக்ஷ்மயா ஸ்வஹஸ்தகலிதச்ரவணுவதம்ஸம்,

புந்நாகதல்லஜ மஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதி

ஸேகோத்தத்திவ்யநிஜஸௌரப மாமநாம:.

(49)

ஸ்ரீரங்கராஜ — ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய
கர— — திருக்கைகளினால்
நம்ரித— — வணக்கப்பட்ட
சாகிகாப்ய: — கிளைகளிலின்றும்
லக்ஷ்மயா — ஸ்ரீரங்கநாயகியினால்
ஸ்வஹஸ்த கலித { தனதுதிருக்கையினால் பறித
ச்ரவண அவ { துக்கொள்ளப்பட்ட கர்ண
தம்ஸம் { பூஷண புஷ்பத்தையுடைய
யதும்

அஜஸ்ர— — எப்போது முண்டான
ஸஹஸ்ரகீதி { திருவாய்மொழிப் பெருக்
ஸேக— { கினால்
உத்தத— — உண்டான
திவ்ய நிஜஸௌ { விலக்கணமான பரிமளத்தை
ரபம் { யுடையதுமான
புந்நாக தல்லஜம்— சிறந்த திருப்புள்ளை மரத்தை
ஆமநாம: — துதிக்கிறோம்.

சந்த்ர புஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள திருப்புள்ளைமரத்தைத் துதிக்கின்றார். நம் பூருவாசாரியர்கள் இத்திருப்புள்ளையின்கீழ் எழுந்தருளியிருந்து வேதார்த ரஹஸ்யார்த்தங்களைப் பரஸ்பரம் விமர்சிப்பார்கள் என்றொரு ப்ரஸித்தியுண்டு; அன்றியும் திருவாய்மொழி மூலம்

ஐதுவித்தலும் இத்திருப்புன்னையினடியில் நெடுநான் நிகழ்த்ததாகவும் ப்ரஸித்தியுண்டு. ஆகவிப்படிப்பட்ட சிறப்புவாய்ந்த இத்திருப்புன்னையை விசேஷித்துத் துதித்தல் ஆவச் சயகமேயாம்.

ஸ்ரீரங்கநாதனும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரும் விலாஸ விஹாரங்கள் செய்தருளும்போது இத்திருப்புன்னையின் மலர்களைப் பறித்துக் கர்ணபூஷணமாக இட்டுக்கொள்ள விரும்புவள் ஸ்ரீரங்கநாயகி; அப்போது மலர் கொய்வதற்குப் பாங்காக ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது திருக்கையினால் இம்மரத்தின் கிளைகளைத் தாழ்த்துவனும்; அவற்றினின்றும் பிராட்டி பூக்கொய்து கொள்ளுவளாம்; அப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்ததாகும் இந்த வ்ருக்ஷம்.

[அஜல் ரஸஹஸ்ரகீதி ஸேனோத்த திவ்ய நிஜஸௌரபம்.] அடியில் இருந்து கொண்டு திருவாய்மொழியின் மூலத்தை உருச்சொல்லுவாரும் அர்த்தங்களை ஆராய்ச்சி செய்வாரும் ஓய்தலொழிவின்றிப் பலருண்டாகையாலே இம்முகத்தால் அருளிச் செயலின் நறுமணமும் இம்மரத்திலே கமழ்கின்ற தென்கிரூர்.

புந்நாகதல்லஜம் = 'தல்லஜ' சப்தம் ச்ரேஷ்டவாசகம்: 'ஆநாம:' என்றும் பாடமுண்டு; வணங்குகிறோமென்கை. (49)

ஸ்ரீரங்கசுந்தரமஸமிந்திரயா விஹர்த்தும் விந்யஸ்யவிச்வசிதசிந்நயநாதிகாரம் யோ நிர்வஹத்யநிசமங்குவிமுத்ரயைவ ஸேநாந்யமந்யவிமுகாஸ் தமசிச்சியாம. (50)

ய:	— யாவரொரு ஸேனைமுதலியார்	அநிசம்	— எப்போதும்
ஸ்ரீரங்க சுந்தர மஸம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனை	அங்குளி முத்ரயா ஏவ	{ (தனது) திருவிரல் : முத்திரை கொண்டே
இந்திரயா	— பிராட்டியோடு கூட	நிர்வஹதி	— நிர்வஹிக்கிறோ,
விஹர்த்தும்	{ திருவினையாடல் செய்யும்படியாக	தம் ஸேநாந்யம்	— அந்த ஸேனை முதலியாரை
விந்யஸ்ய	— (சேஷசயனத்திலே) அமர்த்தி	அந்ய விமுகா: (ஸந்த:)	{ வேறு புகலிடம் நோக்குதல் லற்றவர்களாய்க் கொண்டு
விச்வ சித் அசித்	{ ஸமஸ்த சேதநா சேதநங்களை	அசிச்சியாம	— அடிபணிந்தோம்.
நயந அதிகாரம்	{ யும் நியமிக்கு மதிகாரத்தை		

வழியடைவே ஸேனைமுதலியாரைத் தொழுகிறார்களில். ஸகலப்ரபஞ்சங்களையும் நெறிபட நிர்வஹிக்குங் கடமை எம்பெருமானுடையது; அதனை விஷ்வக்ஸேநன் தான் ஏற்று கொண்டு 'தேவரீருக்குக் கவலைவேண்டா; பெரியபிராட்டியாரோடே இனிதாகக் கணவளர்ந்தருளிர்; அடியேன் காரியங்கள் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்' என்று விண்ணப்பம் செய்யவே எம்பெருமான் ஸகலபாரங்களையும் அப்படியே ஸேனைநாதன்தலையில் பொறுப்பாக்கி விசாரமற்றுப் பிராட்டியோடே ஸரஸ விஹாரங்கள் செய்து களிக்கிறான். ஆக விப்படி ஜகந்நிர்வஹணபாரத்தை யேற்றுக்கொண்டு தமது திருவிரல் முத்திரையினாலேயே உலகங்களை யடக்கியான்பவரான ஸேனைமுதலியாரை வணங்குகோ மென்றாராயிற்று.

இந்த ச்லோகத்திற் சொன்ன அங்குளிமுத்ர விஷ்வக்ஸேநருடைய திருக்கோலங்களில் காணத்தக்கது.

ஸுதர்சனசதகத்தின் முடிவில் *யஸ்மிந் விந்யஸ்ய பாரம் விஜயினி ஜகதாம் ஜங்கமஸ்த்தாவராணாம் ஸக்ஷ்மீநாராயணக்ஷயம் மிதுநமநுபவதி அத்புதாராந் விஹாராந்* என்று ஜகந்நிர்வஹண பாரங்களை யெல்லாம் திருவாய்மொழியாழ்வார்பக்கலில் வைத்திட்டதாகச் சொல்லுகிறதேயென்னில்; அதுவுமுண்டு; எம்பெருமானுக்கு அந்தரங்கரான பல அடியார்களும் கூறுகொண்டு நோக்கவேண்டும்படியிதே விபூதிவிஸ்தாரமிருப்பது. (50)

ஸேநாந்யம் = "ஸேநாநீ;" என்பது முதல் வேற்றுமை.

ஸைந்யதூரிண ப்ராணஸஹாயாம் ஸுத்ரவதீமாசிச்ரியமம்பாம்,
ஸ்ரீபதலாக்ஷாலாஞ்ச்சிதஸேவா ப்ரோதலஸத்தோர்வல்லிவிலாஸாம். (51)

ஸ்ரீ	— பெரியபிராட்டியாருடைய	தோர் வல்லி	{ கொடி போன்ற கையின்
பத	— திருவடிகளில் சாத்தின	விலாஸாம்	{ அழகையுடையவனும்
லாக்ஷா	— செம்பஞ்சுச்சாறு தன்னால்	ஸைந்யதூரிண	{ ஸேனை முதலியாரின் பரிய
லாஞ்ச்சித	— அடையாளமிடப் பெற்ற	ப்ராண ஸஹா	{ பத்தியுமான
ஸேவா ப்ரோத	{ கைங்கர்யார்த்தமான ப்ரோத	யாம்	
	{ வஸ்தரத்தினால்	ஸுத்ரவதீம்	— ஸுத்ரவதியென்கிற
லஸத்-	— விளங்காநின்ற	அம்பாம்	— தாயை
		ஆசிச்ரியம்	— ஆக்ரமித்தேன்.

கீழ் ச்லோகத்தில் தொழப்பட்ட ஸேனைமுதலியாரின் திவ்யமஹிஷியான ஸுத்ரவதியைத் தொழுகிறாதினில். ஸேனைமுதலியார் எம்பெருமானுக்கு நித்யஸேவை பண்ணுவதுபோல் அவர்மனைவியான இவள் பெரியபிராட்டியாருக்கு நிரந்தரம் திருவடி ஸேவை பண்ணுகையாலே அப்பிராட்டியின் திருவடிகளில் சாத்தின செம்பஞ்சிக் குழம்புக்குத் திருவொற்றுக் காப்பு ஸமர்ப்பிக்கும் கைங்கர்யம் இவளுடையதென்று நன்கு விளங்கும்படி அச்செம்பஞ்சிக் குழம்பின் இலச்சினை விளங்கப்பெற்ற திருவொற்றுவாடையைக்கையிற் கொண்டிருக்கின்ற ஸுத்ரவதியைத் தொழுதேனென்கை.

ஸஹாயசப்தம் நித்ய புல்லிங்கமென்று பலர் கொள்வர்; அப்போது, ஸைந்யதூரிணரை ப்ராணஸஹாயராக வுடையவள் என்று பஹுவீஹிபாகக்கடவது. திருவொற்றுவாடைக்கு ப்ரோத வஸ்தரமென்று பெயர். 'ப்ரோத' என்றும் வழங்குவர். (51)

விததது ஸுகம் விஷ்வக்ஸேநஸ்ய தே ப்ரதமே படா:

கரிமுகஜயத்ஸேநோ காலாஹவ ஸிம்ஹமுகௌசந:

ஜகதி பஜதாம் தத்தத்ப்ரத்பூஹதாலதவாநலா:

திசிதிசி திவாராத்ரம் ஸ்ரீரங்கபாலநகர்மடா:

(52)

ஜகதி	— இவ்வுலகத்தில்,	விஷ்வக்	{ சேனை முதலியாருடைய
பஜதாம்	{ (தம்மை) அடைகின்றவர்களு	ஸேநஸ்ய	
	டைய	தே	— ப்ரவதித்தர்களான
தத் தத் ப்ரத	{ பலவகையான இடையூறுகளா	ப்ரதமே படா:	— முக்கிய ஸேவகர்களுமான
பூஹதால	{ கிற பஞ்சகளுக்குக் காட்டுத்	கரிமுக ஜயத்ஸே	{ கஜாநநன், ஜயத்ஸேநன் ஹரி
தவாநலா:	{ தி போன்றவர்களும்	நௌ காலாஹவ	{ வக்தரன், காலப்ரக்ருதி
திவாராத்ரம்	— இரவும் பகலும்	ஸிம்ஹமுகௌச	{ என்கிற நால்வரும்
திசிதிசி	— திசைகள் தோறும்	ந:	— நமக்கு
ஸ்ரீரங்க பாலந	{ கோயிலைக் காப்பதையே நித்ய	ஸுகம்	— ஸௌக்கியத்தை
கர்மடா:	{ கருமமாக வுடையவர்களும்	விததது	— செய்வார்களாக.

உடையவர் நித்யத்திலே விஷ்வக்ஸேநப்ரணம மருளிச்செய்தபின் விஷ்வக்ஸேந பரிஜனர்களான கஜாநந, ஜயத்ஸேந, ஹரிவக்தர, காலப்ரக்ருதி ஸம்ஜ்ஞர்களின், நமஸ்காரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அதனை அநுஷ்டிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தில் பக்தர்களின் பலவகைப் பட்ட இடையூறுகளையும் ஒழிக்கவல்லவர்களாய், திருவரங்கப்பெருநகரை நார்புறமும் எப்போ முதும்காத்து வருமவர்களாய், ஸேனைமுதலியாருடைய ப்ரதாந படர்களான இவர்கள் நமக்குச் சேமமளிக்கவேணு மென்றாராயிற்று.

‘கரிமுக’ என்றது கஜாநாட்குப் பர்யாயம். ப்ராஹ்மணர்கட்கு ஸந்த்யாவந்தநாதி நியை நைமித்திக கருமங்கள் எப்படி நியதமோ அப்படி இவர்கட்குத் திருவரங்க மாநகரைக் காத் தருளுந்தொழில் நியதம் என்பது தோன்ற “ஸ்ரீரங்கபாலநகர்மடா:” என்றார். (52)

ச்ருதிமய மதிஹர்ஷப்ரச்யஸ்மேரவக்த்ரம்

மணிமுகரமிவாக்ரே மங்களம் ரங்கதாம்ந:;

சரணமபிகதா: ஸ்மோ யத்ர ரூபஸ்வரூப-

ஸ்வகுணமஹிமதர்சீ மோததே ரங்கசாயி.

(53)

யத்ர	{ யாவரொரு பெரிய திருவடியி னிடத்தில்	மங்களம்	— மங்களகரமான
ரங்கசாயி	— அழகிய மனவாளன்	மணிமுகரம்	{ ரத்னக்கண்ணாடி போன்றிருப் பவரும்
ரூப ஸ்வரூப ஸ்வ குண மஹிம தர்சீ	{ திவ்யமங்களாவிக்கரஹம், திவ் யாத்மஸ்வரூபம், திருக்கல் யாணகுணங்கள் ஆகிய இவற்றின் விலகலுண்டியத் தை ஸாக்ஷாத்தகரியாதின்று கொண்டு	அதிஹர்ஷ	— நிரம்பினஸந்தோஷத்தாலும்
		ப்ரச்ய	— விநயத்தாலும்
		ஸ்மேர வக்த்ரம்	— விகலித்துள்ள { திருமுகமண்டலத்தை யுடை வரும்
மோததே	— ஆநந்தப்படுகிறோனே,	ச்ருதிமயம்	— வேதஸ்வரூபியுமான
ரங்கதாம்ந:	— ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	(தம்)	— அந்த பெரிய திருவடியை
அக்ரே	— திருமுன்பே	சரணம்	— அரணாக
		அபிகதா:	— பற்றினவர்களாக
		ஸ்ம:	— ஆகிறோம்.

ஸ்ரீரங்கநாதன் திருமுன்பே விளங்குகின்ற பெரிய திருவடியைத் தொழுகிறார் இதனால். [ச்ருதிமயம்] கருடன் வேதஸ்வரூபியாகச் சொல்லப்படுவான். “வேதாத்மா விஹகேச்வர:” என்றார் ஆளவந்தாரும். “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகஞ் சிதையின் சினைபதங்கந், தரந்தோள் கருருவடிவம்பெயரெசர் சாமமுமாம், பரந்தே தமதடியார்க்குள்ள பாவங்கள் பாற்றியருள், சுரந்தேயளிக்கு மரங்கத்தழாந்திச் சுவண்ணுக்கே” (திருவரங்கத்துமாலை 88.) என்றார் பிள்ளைப் பெருமானாயங்காரும். “ஸுபர்ணேஷி கருத்மாந்” என்று தொடங்கி (யஜுர்வேதஸம்ஹிதா—4; ப்ரசநம்—1.) ஓதியுள்ளது முணர்க.

[அதிஹர்ஷ ப்ரச்யஸ்மேரவக்த்ரம்] ‘.....நேத்ரம்’ என்றும் பாடமுண்டு. இடைவிடாது எம்பெருமானைக் கண்ணாறு அதுபவிக்கப் பெற்ற பெருமகிழ்ச்சியும் விரயமும் திருமுகமண்டலத்திலே விளங்காநிற்கிறதாம். [ரங்கதாம்ந: அக்ரே மணி முகரமிவ] பிரபுக்கள் மங்களார்த்தமாக நிலைக்கண்ணாடியை எதிரேவைத்து நோக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்; தங்களிடத்திலுள்ளதெல்லாம் கண்ணாடியில் பிரதிபலிக்கும்; அப்படியே இங்குங் கண்ணாடியாகச் சொல்லப்பட்ட பெரிய திருவடியினிடத்தில் தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்கள் பிரதிபலிக்கக் காண்கிறோமாம் திருவரங்கநாதன். எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபாதிகள் இவரிடத்தில் பிரதி

பிம்பிக்கின்றனவென்கிற இதற்குக் கருத்து யாதெனில்: “தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள்செய்வார்” என்கிறபடியே பெரிய திருவடியைத் தன்னோடொத்த ஸ்வரூபரூபகுணசாலியாக அருள்செய்து வைத்திருக்கிற எம்பெருமான் என்றவாறு.

[மோததே ரங்கசாயி.] ‘ரங்கநாத:’ என்னுமல் ‘ரங்கசாயி’ என்கையாலே, உலகத்தில் சயனித்துக்கொள்ளுமவர்கள் கண்விழிக்கும்போதே கண்ணாடிப்புறத்தில் விழிக்கும்படியாக

எதிரே கண்ணாடியைவைத்திட்டுப் படுத்துக்கொள்ளும் முறைமை ஸூசிதமாகலாம். இந்தச் ச்லோகத்தில் கருடனுடைய பெயரை ஸாக்ஷாத்தாகக் குறிப்பிடாமலே “ச்ருதிமயம்” என்ற தனால் நிரூபித்தமை அறிக.

(53)

தார்க்ஷ்யபக்ஷதிவதஸ்ய வல்லபாம் ருத்ரயா ஸஹ ஸுகீர்த்திமர்ச்சயே,
ஹர்ஷபாஷ்பாமபி கீர்த்திமர்த்திநாம் யந்முகேந கமலா கடாஷ்யேத். (54)

கமலா	— பெரியபிராட்டியார்	தார்க்ஷ்ய பக்ஷ	{ பெரிய திருவடியின் பக்ஷ
அர்த்திநாம்	— அபேக்ஷக்களுக்கு	திவத்	{ மூலம் போல்
ஹர்ஷ பாஷ்பம்	— ஆநந்தபாஷ்பத்தையும்	அஸ்ய	— இந்தப் பெரிய திருவடிக்கு
கீர்த்திம் அபி	— கீர்த்தியையும்	வல்லபாம்	— காதலியான
யந்முகேந	— எந்த கருடபத்திகள் மூலமாக	ஸுகீர்த்திம்	— ஸுகீர்த்தி யென்பவனை
கடாஷ்யேத்	— கடாஷித்து உண்டாக்குவரோ,	ருத்ரயாஸஹ	— ருத்ரையென்பவனோடுகூட
		அர்ச்சயே	— பூஜிக்கிறேன்.

பெரிய திருவடிக்கு ‘ருத்ரா’ என்றும் ‘ஸுகீர்த்தி’ என்றும் இரண்டு தேவிமாருளராக பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலுள்ளது; வேதாந்ததேசிகனும் கருட-தண்டகத்தில்—“ருத்ராஸுகீர்த்திஸ் தநாபோககாடோபகூட”.....என்று அருளிச்செய்துள்ளார். அந்த கருடபத்திகளைப் போற்றுகிறோம்.

மிகவுமழ்ந்த வ்யுத்தத்திபையுடையரான நுண்ணறிவாளர் இந்தச் ச்லோகத்தின் முதல்பாதத்தில் பெரியதோர் அநுபபத்தி சங்கிக்க இடமுள்ளது; தார்க்ஷ்யபக்ஷதிவத் அஸ்ய வல்லபாம்” என்றிருக்கிறது. ‘அஸ்ய’ என்பதனால் கருடன் விவக்ஷிதனாகவேணும்; ஆகில் ‘ஸ்வாத்ம பக்ஷதிவத்’ என்றிருந்தால் பொருந்துமேயன்றி கருடவாசகமான பதத்தையே யிட்டுக் கூறுவது சேராது. ‘கருடனுக்கு கருடனுடைய பக்ஷமூலம்போலே இருக்கிற’ என்றால் பொருந்தாது. அஸம்பத்தமென்றே கொள்ளக்கூடியதாகும். பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்தியில் அஸம்பத்தப்ரயோகம் ஒருபடியாலும் ஸம்பவிக்கப் ப்ரஸக்தி யில்லை. அஜ்ஞரான நாம் உண்மைப் பொருளுணர்ந்து தெளிய மாட்டாது தடுமாறுகின்றோம். சிலர் “ஸ்வாத்மபக்ஷதிவதஸ்ய வல்லபாம்” என்றிருந்த பாடம் மாறிப்போயிருக்கலாம் என்கின்றார்கள்; இது ஸாஹஸி கோக்தியேயாகும். ஸஹஸா அப்படி திருத்திவிடத் துணிகின்றிலோம். உள்ளபாடத்திற்கே உபபத்தி உரைக்க வேண்டும். “ஹே தார்க்ஷ்ய! அஸ்ய (தவ) பக்ஷதிவத் வல்லபாம்” என்று ஸம்போதநமாகக் ப்ரிதித்து ‘தவ’ என்றொருபதம் அத்யாஹாரம் செய்து கொண்டு உரைக்க லாமென்றார்கள் சிலர். இங்ஙனே வருந்திப் பிரயோகிப்பவரல்லர் பட்டர். ஸ்வரஸமாகவே இதை அந்வயித்து உரைக்க வேணும். நாம் பதவுரையில் உரைத்தபடியே அழகியது. அநுபபத்திக்குப் பரிஹாரம் வந்துவிட்டதோ வென்னில் கேண்மின்;—இதிலுள்ள ‘அஸ்ய’ என்கிற பதம் கீழ்ச்லோகத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட கருடனைச் சுட்டிக்காட்டுகிறதாகக் கொண்டால் தான் அநுபபத்திவரும். கீழ்ச்லோகம் கருடவிஷயகமேமாயினும் அதில் ஸாக்ஷாத்தாக கருடவாசகப்தமேயில்லை. ‘ச்ருதிமயம்’ என்றதத்தனை. அந்தச் ச்லோகத்திற்கும் ஸம்பந்தம் கொள்ள வேண்டா. ஆகவே, இதிலுள்ள ‘அஸ்ய’ என்னும் பதம் ச்லோகாதியிலுள்ள தார்க்ஷ்ய பதத்தினால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட கருடனைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. ஆனபின்பு உபபந்தமாகவே யுள்ளதென்றுணர்க.

இங்ஙனன்றிக்கே வேறொரு வகையாகவும் சிலர் நிர்வஹிப்பர். ‘அஸ்ய’ என்று கருடனைச் சொல்லுகின்றியே கீழ்ச்லோகத்தில் ‘ரங்கசாயி’ என்று சொன்ன ஸ்ரீரங்கநாதனைச் சொல்லுகிறது. வல்லபா என்பதற்கு ‘மனைவி’ என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டிய நியதி இல்லை. “அமாத்த்யோ ராஜவல்லப:” [மந்திரி அரசனுக்கு வல்லபன்] என்றுமிடங்களிற் போல் இங்கும் பொருள் கொள்ளலாம். பெரிய திருவடியின் பக்ஷமூலங்கள் எம்பெருமானுக்கு எப்படி விதேயமாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே அவ்வெம்பெருமானுக்கு விதேயரான

ருத்ராஸுகீர்த்திகளை அர்ச்சிக்கிறேன் என்பதாகக் பொருள் கொள்ளலாமென்பர். இப்பொருளில் ஸ்வாரஸ்யமொன்று மறிகின்றிலோம். 'பெரிய திருவடியின் மனைவியர்' என்கிற அர்த்தம் விவக்ஷிதமாயிருக்க அது வெளிவராத ஸ்வாரஸ்யமுங் காண்கிறோம். கீழ் விஷ்வக்ஸேநபத்ரியான ஸுத்திரவதியைப் போற்றும் ச்லோகத்தில் "ஸைந்யதூரிண ப்ராண ஸஹாயாம் ஸுகீர்தவதீம்" என்றது போலவே இங்கும் "தார்க்ஷ்ய வல்லபாம்" என்று விவக்ஷித்தே பட்டர் அருளிச்செய்ததாக அறுதியிடலாம். நிற்க.

கருடபத்ரிகளான ருத்ராஸுகீர்த்திகளின் நாமங்களை ஒரு சமத்காரமாக நிர்வசனம் பண்ணியருளி, அதனால் தேர்ந்த பொருளை உத்தரார்த்தத்தில் அருளிச் செய்கிறார். [ரோதய தீதி ருத்ரா] என்றும், [சோபநா கீர்த்தி: (பக்தாநாம்) யயா ஸா] என்றும் அவயாவர்த்தம் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். ஆகவே, ருத்ரா என்பதற்குக் கண்ணீர்விடச் செய்கிறவன் என்றும், ஸுகீர்த்தி என்பதற்கு—சிறந்த புகழை உண்டாக்குமவன் என்றும் பொருள் கொள்ளப்பட்டதாயிற்று. பெரிய திருவடி எம்பெருமானுக்கு அணுக்கனையிருப்பதுபோல, தத்பத்ரிகளான ருத்ராஸுகீர்த்திகள் பிராட்டிக்கு அணுக்கர்களாயிருப்பராதலால் 'யம்முக்ஷே கமலா கடாக்ஷயேத்' எனப்பட்டது. பெரியபிராட்டியார் அடியவர்களுக்குப் பல பேறுகளையும் அளிக்கும் அடைவிலே ஆநந்தபாஷ்பஸம்பத்தைச் சிலர்க்கு அளிப்பதுண்டு; சிறந்த கீர்த்திஸம்பத்தைச் சிலர்க்கு அளிப்பதுண்டு; அவற்றை லக்ஷி எங்ஙனே அளிக்கிறா னென்றால், இந்த ருத்ராஸுகீர்த்திகள் மூலமாக அளிக்கின்றனாம். எல்லாஸம்பத்தும் லக்ஷமீகடாக்ஷத்தினால் தான் உண்டாகவேண்டும்; ஆநந்தபாஷ்பமாகிற ஸம்பத்தும் கீர்த்தியாகிற ஸம்பத்தும் அந்த லக்ஷமீகடாக்ஷத்தினால்தான் னுண்டாகக் கடவன. ஆநந்தபாஷ்பத்தை யுண்டுபண்ணுகிறவனான ருத்ராதேவியும் கீர்த்தியை யுண்டுபண்ணுகிறவனான ஸுகீர்த்திதேவியும் பிராட்டிக்கு நேத்ரஸ்தாரீயர்களாயிருப்பதால் அப்பிராட்டியின் அத்திருக்கண்ணைக்கங்களினால் பக்தர்களுக்கு ஆநந்தபாஷ்பமும் கீர்த்தியும் உண்டாகக் கேட்கவேணுமோ?

ஆக இந்தச் ச்லோகத்தால் — கருடபத்ரிகளான ருத்ராஸுகீர்த்திகள் பெரிய பிராட்டியார்க்கு நேத்ரஸ்தாரீயர்களாகச் சொல்லக்கூடிய அந்தரங்கபூதைகள் என்று தெரிவித்தவாறு.

தார்க்ஷ்யபக்ஷதிவத் என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தின் கருத்து—பக்ஷமூலம்போல் நிரந்தர ஆலிங்கனத்திற்கு உரியவர்களென்கை. (54)

ஸ்வாஸ்த்ரபஸ்ப்புரந்மௌலி மா சப்த இதி

உத்துநாநாம் ஸுராம்ஸ்தர்ஜநீமுத்ரயா,

நாதநித்ரோசிதோந்நித்ரதாம்ரேக்ஷணம்

ஸஞ்சரந்தீம் ஸ்துமஸ் தாஞ்ச பஞ்சாயுதீம்.

(55)

ஸ்வ அஸ்த்ரபு ஸ்ப்புரத் மௌலி (யதா ததா)	{ தாங்கள் அஸ்த்ரமாயிருக்குந் தன்மை தங்கள் முடிகளிலே விளங்கும்படியாக,	தர்ஜநீ முத்ரயா { ஆள்காட்டிவிரலமிட்டுக் காட் வேதனால்
ஸுராத்	— தேவதைகளை	உத்துநாநாம் — நடுக்கச் செய்கின்றதும்,
மா சப்த: இதி	{ 'சப்தம் செய்ய வேண்டாம்' என்று	நாத — ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய நித்ரா — திருக்கண்வளர்த்திக்கு உசித — தகுதியாக

*பட்டர் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ருத்ரநாம நிர்வசனம் பண்ணுமிடத்தில் "ஏவம்வித்ருப விவிதசேஷ்டிதஹ்ருதஹ்ருதயார் ஸாநந்தபாஷ்பார் குர்வந் ரோதயதீதி ருத்ர:" என்றருளிச் செய்திருப்பதுங்காண்க.

உந்நித்ர	— உறக்கமற்று (இருப்பதனால்)	தாம்	— அந்த
தாம்ர	— சிவந்திருக்கிற	பஞ்சாயுதம் ச	— பஞ்சாயுதங்களையும்
ஈகடினம்	— கண்களையுடையதும்,	ஸ்தும:	— துதிசெய்கிறோம்.
ஸஞ்சரந்தீம்	{ உலாவிக்கொண்டிருப்பது மான		

பஞ்சாயுதாழ்வார்களை ஸ்துதிசெய்கிறோம். பக்தர்களுக்கு ஆனந்தபாஷ்பத்தையளிப்பவளான ருத்ரையைத் துதித்தபின் விரோதிகளுக்கு சோகபாஷ்பத்தையளிக்கும் பஞ்சாயுதியைத் துதிக்க வேண்டுவது ப்ராப்தமேயிறே.

சக்கரம் சங்கு சார்ங்கம் நந்தகவாள் கௌமோதகி—இவை பஞ்சாயுதங்களெனப்படும். “சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கர மேந்திய அங்கைகள்” என்னக்கடவதிறே. இப்பஞ்சாயுதங்கள் அஸ்தர ரூபங்களாயிருக்கச் செய்தேயும் புருஷரூபங்கொண்டு உலாவும்—நித்யஸுலரிகளாகையாலே அப்படி புருஷரூபங்கொண்டிருந்தாலும் அஸ்தரமாயிருக்குந் தன்மையும் சிரஸ்ஸில் விளங்குமாம்; இது சொல்லப்படுகிறது ‘ஸ்வாஸ்தரரூபஸ்புரம்மௌலி’ என்கிற க்ரியா விசேஷணத்தினால்.

இப்பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் பகவத்ஸேவைக்காக வந்து திரண்ட தேவதைகளின் ஸ்தோத்ர கோஷங்களைக் கேட்டு எம்பெருமானுடைய திருக்கண் வளர்த்திக்கு இடையூறுக இது என்ன சப்தம் என்று வெறுத்து ‘ஸத்து ஸத்து!’ என்பாரைப்போலே ‘சப்தம் செய்ய வேண்டா’ என்று தாங்கள் வாயால் வெருட்டினாலும் அதுவும் எம்பெருமானுடைய திருக்கண் வளர்த்திக்குப் பாதகமாகும் என்றெண்ணி வாயால்வெருட்டாமல் தர்ஜாநீமுத்ரை கொண்டே அடக்குகின்றார்களாம்; இப்படி அதிகாரம் செலுத்திக்கொண்டே காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுதலால், ஒருநொடிப்பொழுதும் கண்ணுறங்க அவகாசமேயில்லை இவர்களுக்கு; அதனால் அவர்களுடைய கண்கள் செக்கச் செவேலென்று சிவந்திருக்கும். அப்படி யிருக்கப் பெற்ற பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் துதிக்கிறோமென்றாயிற்று.

இவர்கள் தாம் நித்யஸுலரிகளாகையாலே இவர்களுக்குக் கண்ணுறங்க ப்ரஸக்தியே யில்லாமலிருக்க ‘நாதநித்ரோகிதோநந்திராமரேஷணம்’ என்றது ப்ரேமப்ரகர்ஷபிசுநமான அதிசயோக்தியாகும். இவ்வாழ்வார்களை நோக்கிப் பெரியாழ்வார் “உறகலுறகலுறகல் ஒண்கட ராழியே சங்கே, அறவெறி நாந்தகவாளே அழகிய சார்ங்கமேதண்டே,... பள்ளியறை குறிக்கொண்மின்” என்றதும் இங்ஙனெத்ததிறே.

“நாதனுக்கு நித்திரை உண்மையாகில் இவையெல்லாம் உண்மையாகும்” என்பது அழகியமணவாளச் சீயருடைய சாடேக்தி. “ஸ்வாஸ்தரரூபஸ்புரம்மௌலிம் ஆ: சப்த இதி” என்னும் பாடமு முண்டு. அப்போது முதற்பதம் பஞ்சாயுதி விசேஷணம். (55)

அஸ்தரக்ராமாக்ரேஸரம் நாதவீக்ஷா-
சீதுக்ஷிபோத்வேலந்ருத்தாபிராமம்,
சக்ரம் தைத்யச்ச்சேதகல்மாஷிதாங்கம்
ப்ராம்யஜ்ஜ்வாலாமாலபாரி ப்ரபத்யே.

(56)

நாத	— ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய	உத்வேல	— அளவில்லாத
வீக்ஷா	— திருக்கண்ணுக்கமாகிற	ந்ருத்த	— நர்த்தனத்தாலே
சீது	— மதுபானத்தினால்	அபிராமம்	— அழகியதும்,
க்ஷிப	— மதங்கொண்டதாகி	தைத்ய ச்சேத	— அகரங்களைச் சேதிப்பதனால்

கல்மாஷித அங் கம் {	கறைபெற்றமேனியை யுடைய தும்	அஸ்த்ரக்ராம அக்ரேஸரம் {	அஸ்த்ரவர்க்கங்களுள் தலைமை பெற்றதுமான
ப்ராமயத் ஜ்வாலா மால் பாரி {	சுழ ல் கி ன் ற ஜ்வாலைகளின் ஸமுஹங்களை வஹித்துக் கொண்டிருப்பதும்	சக்ரம் ப்ரபத்யே	— திருவாழியை — சரணம் புகுகிறேன்.

கீழ்ச்சொன்ன பஞ்சாயுதாழ்வார்களில் தலைவரான திருவாழியாழ்வானைப் போற்று கிறுரீதில். 'பகைவரைத் துணித்திடாய்' என்று நயநேங்கித்தால் காட்டுகின்ற ஸ்ரீரங்கநாத னுடைய கடாசுக்மாசிற மத்யத்தைப் பானம்பண்ணி அதனால் தலைகால் தெரியாமல் கூத்தாடு கின்றானும் திருவாழியாழ்வான். பகவத் பாகவத விரோதிகளைக் கொலைசெய்யநேர்ந்த ஆநந்த மிகுதியினால் துள்ளுகிறபடி. [தத்ய ச்சேத கல்மாஷிதாங்கம்] எப்போதும் அசுரர்களின் உடல் களிற் பாய்வதே பணியாகையால் ரக்தக்கறை கழுவ அவகாசமில்லை போலும்.

"ஜ்வாலாமாலபாரி" என்றவிடத்து ஸ்த்ரீலிங்கமான மாலா சப்தம் குறுகியிருப்பது "இஷ்டகேஷிகாமாலாநாம் சித்தூலபாரிஷு" என்கிற வியாகரண ஸூத்ரத்தினாலென்க. (56)

ஹநுபூஷவிபீஷணயோ: ஸ்யாம் யதமாவிஹ மோக்ஷமுபேக்ஷய,

ரகுநாயகநிஷ்க்ரயபூதம் புவி ரங்கதநம் ரமயேதே.

(57)

யதமௌ	— எந்த ஹநுமத் விபீஷணர்கள்	ரமயேதே	{ (கைங்கரியங்களினால்) உகப் பிக்கின்றனரோ,
மோக்ஷம்	— மோக்ஷத்தையும்	(தயோ:)	— அந்த
உபேக்ஷய	— வெறுத்து	ஹநுபூஷ விபீ	{ ஹநுமானுக்கும் விபீஷண னுக்கும்
இஹ புவி	— இவ்விபூதியில்	ஷணயோ:	{ ஹநுமானுக்கும் விபீஷண னுக்கும்
ரகுநாயக நிஷ்க்	{ ஸ்ரீராமபிரானுடைய மூலதன ரய பூதம் { மாமிருக்கின்ற	ஸ்யாம்	— உரியவனாகக் கடவேன்.
ரங்கதநம்	— திருவரங்கச் செல்வனரை		

[ஹநுபூஷ விபீஷணயோ: ஸ்யாம்] திருவடிக்கும் விபீஷணமாவானுக்கும் ஆட்படக்கடவேன் என்கை. ஸப்தம் த்விவசகமாகக்கொண்டு, ஹநுமத்விபீஷணர்களுக்குள் ஒருவனாக நான் ஐரிகக்கடவேன் என்கிறார் என்று கூறுவாரமுள்ளர்.

இவ்விருவரும் 'இந்திரலோகமானு மச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்' என்றாய் போலே பரமபதாநுபவத்தை வெறுத்து இந்நிலத்திலேயே சிரஞ்சீவிகளா யிருந்துகொண்டு பெரிய பெருமானை அநுபவிக்கின்றனராம். * ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந் த்வயி நித்யம் ப்ரதிட்டித:; பக்திச்ச நியதா வீர! பாவோ நாந்யத்ர கச்ச்சதி * என்ற திருவடியின் வார்த்தைபாலும் * ஸோ2த் ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் புத்த்யாவதாய சரிதம் தவஸேவதே2ஸௌ * என்ற அதி மாநுஷஸ்தவ ஸூக்தியாலும் திருவடியின் மோக்ஷவிரக்தி விளங்கும்; திருவடிக்கு ராமபக்தி எல்லை கடந்து உண்டானபோதே ஸ்ரீரங்கநாதனிடத்தில் பக்தியும் அர்த்தாத் ஸித்தமேயாம். ஸ்ரீராமனுடைய குலச்செல்வமிறே ஸ்ரீரங்கநாதன்.

இனி விபீஷணமாவானைப்பற்றி விவரிப்போம்; ஸ்ரீராமாயணத்தில் யுத்தகாண்டத்தில் நூற்றுமூப்பத்தோராம் ஸர்க்கத்தில் (84) *ஸப்த்வா குலநம் ராஜா லங்காம் ப்ராயாத் விபீஷண:.* என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இக்ஷ்வாகுகுலச் செல்வமான ஸ்ரீரங்கநாதனைத் திருவா ராதநமாகப் பெற்று விபீஷணன் இலங்கைக்குச் சென்றான் என்று ஸம்ப்ரதாயப் பொருள் கூறுவர். இப்பொருளில் சிலர் விவாதப்பட்டாலும், உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் * கிஞ்சான்யத் வத்துமிச்ச்சாமி ராக்ஷஸேந்த்ர மஹாபல, ஆராதய ஜகந்நாதம் இக்ஷ்வாகுகுலதைவதம் * என்றும் பாதம்புராணத்தில்—' * யாவத் சந்த்ரச்ச ஸூர்யச்ச யாவத் திஷ்டத்தி மேதிநீ, தாவத் ரமஸவ ராஜ்யஸ்த்த: காலே மம பதம் வ்ரஜ, இத்யுக்த வா ப்ரததௌ தஸ்மை ஸ்வவிச்சலேஷாஸஹிஷ்ணவே,

ஸ்ரீரங்கசாயிநம் ஸ்வார்ச்சயம் இஷ்வாகுருலதைவதம். ரங்கம் விமாந மாதாய லங்காம் ப்ராயாத் விபீஷண: * என்றும் ஸ்பஷ்டமாகவுள்ள வசநங்கள் மஹேச தீர்த்தாதிகளான ஸ்ரீராமாண வ்யாக்ஞாதாக்களாலே உதாஹரிக்கப்பட்டவை. “மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதினிலங்கைத்திசைசோக்கி மலர்கண்வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கிற்கு” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

ஆகவிப்படி இஷ்வாகுருலதநமான ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு நித்யஸேவை பண்ணு நின்ற திருவடியையும் விபீஷணுழ்வானையும் அர்ச்சையிலே கண்டு துதித்தாராயிற்று. (57)

இதோ பஹி: பஞ்ச பராஞ்சி காநி

ப்ரத்யஞ்சி தாநி ஸ்யுரிதோZந்தரித்ததம்,

ஒளபாதிகேப்யோ நிருபாதிபோக்யே

ப்ரத்யாஹரத் வேத்ரவரம் வ்ரஜாமி.

(58)

பஞ்ச க்காநி — ‘ஐந்து இந்திரியங்கள்
இத: பஹி: — இவ்விடத்திற்கு அப்பால்
பராஞ்சி { வெளிவிஷயங்களைப் பற்றினவைகளாக
ஸ்யு: — ஆகக்கடவன;
தாநி — அந்த ஐந்து இந்திரியங்கள்
இத: அந்த: — இவ்வருகே
ப்ரத்யஞ்சி { ப்ரத்யக்பதார்த்தமாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பற்றினவைகளாக

ஸ்யு: — ஆகக்கடவன
இத்ததம் — என்று
ஒளபாதிகேப்ய: { ஸாமாந்ய வஸ்துங்களில் நின்றும்
நிருபாதி { ஸ்வயம் போக்யஞான ஸ்ரீரங்கபோக்யே { நாதனிடத்தில்
ப்ரத்யாஹரத் { (இந்திரியங்களைக்) கொண்டு சேர்க்கிற
வேத்ரவரம் — திருப்பிரம்பை
வ்ரஜாமி — சரணம் புகுகிறேன்.

திருவரங்கநாதனுடைய கர்ப்பக்ருஹ பாஹ்ய த்வாரத்தில் உழல்தடியாகக் குறுக்கே அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திருப்பிரம்பைத் துதிக்கிறார். கண்டவர்களும் திடீரென்று உள்ளே நுழையாமைக்காக ஏற்பட்டதாகும் இவ்வுழல்தடி. இதன் அமைப்பை நோக்கித் தம்முடைய புத்திசமத்தாரத்தாலே ஒரு உல்லேகம் அருளிச் செய்கிறாநிலில். சிலரைத்தடைசெய்வதற்கும் சிலரை தடையின்றி உள்ளே புகுவிப்பதற்கு முறுப்பாகவன்றோ உழல்தடியிருப்பது; ஸேவிக்க வருகிறவர்களின் பஞ்சேந்திரியங்களினுடைய ஒரு வகையான வருத்தியை வெளியில் நிறுத்தி மற்றொரு வகையான வருத்தியை உள்ளே புக அநுமதிக்கின்றதாம் இது. (இதனை விவரிப்போம்.) நம்முடைய செவியாய் கண் மூக்கு உடலென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு இருவகையான தன்மைகள் உள்ளன; வெளிப்படையான சேதநாசேதநப் பொருள்களை விஷயமாகக் கொள்ளுதல்ஒரு தன்மை; அங்ஙனன்றியே எம்பெருமானையே விஷயமாகக் கொள்ளுதல் மற்றொரு தன்மை இதுவரையில் பட்டர் திருக்காவேரி சந்தர புஷ்கரிணி கோபுரம் ப்ராகாரம் மண்டபம் முதலிய வெளிவிஷயங்களின் அநுபவத்தில் ஊன்றியிருந்து இனி உள் விஷயமான எம்பெருமான் பக்கலில் ஊன்றப்போபோகிறாராகையாலும், இப்படியே பக்தர்களாக வருகிறவர்களெல்லாரும் கர்ப்பக்ருஹத்வாரத்தருகில் வருமளவும் கோபுர ப்ராகார மண்டபாதிகளான வெளி விஷயங்களின் அநுபவத்தில் தங்களுடைய பஞ்சேந்திரியங்களை வியாபரிப்பித்து, கர்ப்பக்ருஹத்தினுள் நுழைந்தபின் பராக்கு அற்று பகவதநுபவத்திலேயே வியாபரிப்பித்தல் கூடுமாகையாலும் இதையெல்லாம் திருவுள்ளம் பற்றி அற்புதமாக இந்த ச்லோகம் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

‘நியமநம் பெறாதவர்கள் வெளியில் நிற்கக்கடவர்கள், நியமநம் பெற்றவர்கள் உள்ளே புகக்கடவர்கள்’ என்று சிலரை விலக்கிச் சிலரை அங்கேரிக்குமாபோலே இவ்வுழல்தடி என்ன செய்கிறதென்றால், ‘வெளிவிஷயங்களைப் பற்றுகின்ற இந்திரியங்கள் இதற்கு வெளியில் நிற்கக்கடவன; உள்விஷயமான பகவத் விஷயத்தைப்பற்றுகின்ற இந்திரியங்கள் இதற்குள் புகக்கடவன’ என்றொரு வரம்பிட்டு ஒளபாதிக போக்யங்களான வெளிவிஷயங்களிலின்றும் மீட்டு

நிருபாதிக போக்யமான பகவத்விஷயத்திலே கொண்டு இந்திரியங்களை மூட்டுகின்ற திருப் பிரம்பைப் பற்றுகின்றேனென்றாராயிற்று.

கோபுரப்ரகாரமண்டபாதிகள் ஸ்ரீரங்கநாத ஸம்பந்தமாகிற ஒரு உபாதியை முன்னிட்டு அநுபவிக்கப்படுகின்றனவாதலால் அவை ஓளபாதிகபோக்யங்க னெனப்பட்டன; எம்பெருமான் அப்படி ஒரு உபாதியாலன்றிக்கே இயற்கையாகவே போக்யனாதலால் நிருபாதிகபோக்ய னென்றது. (58)

**சேஷசயலோசநாம்ருத நதீரயாகுலிதலோலமாநாநாம்,
ஆலம்பமிவாமோத ஸ்தம்பத்வயமந்தரங்கம்பியாம:.** (59)

சேஷசய	{ அரவணமேற் பள்ளி கொள் ரும் அரங்கனுடைய	லோலமாநாநாம் — தத்தளிக்கின்றவர்களுக்கு
லோசந	— கடாசுமாகிற	அந்தரங்கம் { அறுநின் கைப்பிடிபோன் ஆலம்பம் இவ { றுள்ள (ஸ்த்திதம்)
அம்ருதநதி	— அமுதவாற்றினுடைய	ஆமோத ஸ்தம்ப { திருமணத்தூண்களிரண்டை தவயம் { யும்
ரய	— வேகத்தினால்	அபியாம: — அடைகிறோம்.
ஆகுலித	{ அசைக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு	

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணைக்கத்திலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்கு திருமணத்தூண் என்பது ஸம்பந்தாயத்திருநாமம். அதுவே வடமொழியில் ஆமோதஸ்தம்ப மென வழங்குவது. (ஆமோதமாவது மணம்.) பெருமாள் திருமொழியில் (1-2) “கடியரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தூணேபற்றி நின்று என் வாயாரவென்று கொலோ வாழ்த்துநாளே” என்றருளிச்செய்தது காண்க. அப்பாசரத்தில் ‘மணத்தூணருகில் நின்றுகொண்டு’ என்னுமல் ‘மணத்தூணே பற்றிநின்று’ என்றருளிச் செய்ததன் உட்கருத்தைக் கண்டறிந்த இவ்வாசிரியர் அதனைச் ச்லோகத்திற்காட்டுகிறார்*

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணைக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ளமானது அநுபவிக்க இழிந்தவர்களை ஒருமித்து நிலைநின்று அநுபவிக்க வொட்டாமல் தூக்கித் தள்ளி அசைக்குமளவில், அவர்கள் கைப்பிடிப்பாகப் பற்றிக் கொண்டு நிற்பதற்கு நாட்டப் பட்டுள்ளவைபோன்ற திருமணத் தூண்களைப் பற்றுவோ மென்கை. ‘மணத்தூணே ‘பற்றி நின்று’ என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய உட்கருத்து இதுவே போலும். அழகிய மணவாளனது திருமேனியின் பரிமளம் இரண்டு தூணாகப் பரிணமித்து உருவெடுத்து நிற்பதால் திருமணத்தூண் என்று திருநாமமாயிற்றென்பார்.

அந்தரங்கம் என்றது ஆலம்பத்துக்கும் விசேஷணமாகலாம், ஸ்தம்பத்வயத்துக்கும் விசேஷணமாகலாம். கீழ்ச்லோகத்திற்காட்டிய பிரிவின்படி இத்திருமணத்தூண் பவிர்ப்பூத விஷயங்களிற் சேர்ந்ததன்று என்பதைக் காட்டுதற்காம் இந்த விசேஷணம். (59)

* திருமணத்தூண் கர்ப்பக்ருஹத்தினுள்ளே யிருப்பதாலும் கர்ப்பக்ருஹத்தைப் பற்றி அருளிச்செய்யும் ச்லோகம் மேலே வருவதாலும் இந்த ச்லோகம் ஐம்பத்தொன்பதாவது ச்லோகமாக அமைந்திருப்பது பாடத்தின் மாறுபாடு என்றும், மேலே ‘உத்புல்ல பங்கஜ’ இத்யாதி அறுபத்து மூன்றாம் ச்லோகத்திற்கு அடுத்த கீழ்ச்லோகமாக (62-ஆக) இருக்கவுரிய தென்றும் நெடுநாளைக்கு முன்னமே பாட விபரயயம் விளைந்திட்டதென்றும் கோயில் பத்தராவி ஸ்வாமி அருளிச்செய்வரென்று சிலர் சொல்லுவார்; இது நம்பத்தகுந்ததன்று; திருமணத் தூணுக்கு அப்பாற்பட்ட பாகமே கர்ப்பக்ருஹமாகும், ஆகையால் இந்த ச்லோகம் இவ்விடத் திலேயே இருக்கவுரியது.

ஸ்ரீரங்காந்தர் மந்திரம் தீப்ரசேஷம்
ஸ்ரீபூமீதத்ரம்யஜாமாத்ருகர்ப்பம்,
பச்யேம ஸ்ரீதிவ்யமானிக்யபூஷா-
மஞ்ஜுஷாயாஸ் துல்யமுந்மீலிதாயா:.

(60)

தீப்ரசேஷம்	{ திருவனந்தாமர்வான் விளங் கப் பெற்றதும்	ஸ்ரீ திவ்ய மானிக்ய பூஷா	{ பெரிய பிராட்டியாருடைய சிறந்த திருவாபரணப் பெட்டிக்கு நிகரானதுமான
ஸ்ரீ பூமீ தத் ரம்யஜாமாத்ரு கர்ப்பம்	{ திருமடந்தையென்ன மண்மட ந்தையென்ன அந்த அழகிய மணவாள என்ன இவர் களை உள்ளே உடையதும்	மஞ்ஜுஷாயா: துல்யம்	{
உந்மீலிதாயா:	— கதவு திறந்திருக்கப்பெற்ற	ஸ்ரீரங்க அந்தர் மந்திரம் பச்யேம	{ ஸ்ரீரங்கவிமானத்தின் கர்ப்ப க்ருஹத்தை — ஸேவிப்போம்.

ஸ்ரீரங்கவிமானத்தின் உட்புறமாகிய கர்ப்பக்ருஹத்தை ஸேவிக்கிறோம். கீழே எட்டாம்
ச்லோகத்தில் “ஸ்ரீஸ்தநாபரணம் தேஜ:” என்று ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பெரிய பிராட்டியார் திருமுலைத்
தடத்தின் திவ்யாபரணமாக அருளிச்செய்திருக்கையாலே ஸ்ரீரங்கநாத நெழுந்தருளியிருக்கு
மீவ்விடத்தைப் பிராட்டியின் திருவாபரணப் பெட்டியாக இதில் அருளிச்செய்தது மிக்க
பொருத்தமுடையது. திருவனந்தாமர்வானும் திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலுங் திகழ
மின்ற பெரியபெருமானும் விளங்கப் பெற்றதாய் ‘பிராட்டியின் திருவாபரணப் பெட்டியோ
இது’ என்னலாம்படியான கர்ப்பக்ருஹத்தை ஸேவிப்போமென்கை. (60)

லீலாலதாக்குபானீ ப்ருங்காரபதத்க்ரஹார்ப்பிதகராக்ரா;

ப்ரோதாவதம்ஸிதகுசா: பதாப்ஜஸம்வாஹிநீர் வயம் ஸ்துமஹே. (61)

லீலா	— விளையாட்டுக்கான	ப்ரோத	— திருவொற்று வாயையினால்
லதா	— கொடியென்ன	அவதம்ஸித	— அவல்காரம்பெற்ற
க்ருபானீ	— கத்தியென்ன	குசா:	{ கொங்கைகளையுடையவர்களு மான
ப்ருங்கார	— பொன்வட்டிலென்ன	பதாப்ஜ ஸம்	{ திருவடிவருடும் பிராட்டிமார்
பதத்க்ரஹ	— படிக்கமென்ன (இவற்றில்)	வாஹிநீ:	{ களை
அர்ப்பித	— வைக்கப்பட்ட	வயம் ஸ்துமஹே	— நாம் துதிக்கிறோம்.
கர அக்ரா:	— கைநுனியையுடையவர்களும்		

சரவஸ்த்ரங்களைத் திருமார்பில் சாத்திக்கொண்டு, பெரிய பெருமானுடைய லீலாபோக
ஸாமக்ரிகளான லதை, கத்தி, பொன்வட்டில், படிக்கம் ஆகிய இவற்றைக் கைகளில் தரித்துக்
கொண்டிருப்பவர்களும் திருவடிவருடும் அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு உரியவர்களுமான
பரிசாரிகைகளைப் போற்றுவோமென்கிறார்.

இந்தச் ச்லோகத்திற்கு இரண்டு வகையான யோஜனைகளுண்டு; ‘பதாப்ஜ ஸம்வாஹிநீ:’
என்னும் விசேஷப் பதத்திற்குக் கீழுள்ள பதங்களிரண்டையும் விசேஷணமாக்கி யுரைத்தல்
ஒரு யோஜனை; அன்றியே, ‘லீலாலதா....கராக்ரா:’ என்பதை ஸ்வதத்தர் விசேஷ்யமாகவும்,
ப்ரோதாவதம்ஸிதகுசா:’ என்பதை பதாப்ஜஸம்வாஹிநீகளுக்கு விசேஷணமாகவும் கொண்டு
உரைத்தல் மற்றொரு யோஜனை. திருவடிவருடும் பரிசாரிகைகளையே இந்தச் ச்லோகத்தால்
துதிப்பதாக முதல்யோஜனையின் கருத்து; [அப்போது முதல்விசேஷணம் ஸமயபேதத்தாலே
கூடும்; சிலஸமயங்களில் திருவடிவருடுவர்கள், சிலஸமயங்களில் ஸாமக்ரிகளைத் தரிப்பர்

களென்க.) வட்டில் படிக்கம் முதலிய ஸாமக்ரிகளைக் கையிலேந்தியுள்ள பரிசாரிகைகளையும் திருவடிவருடும் பரிசாரிகைகளையும் (ஆக இருவகுப்பினரைத்) துதிப்பதாக இரண்டாவது யோஜனையின் கருத்து, இங்ஙனே அநுஸந்திப்பதெல்லாம் பகவச் சாஸ்த்ரங்களிற்சொன்ன கட்டளையென்ப. (61)

முகுளிதநளிநாஸ் ஸகௌமுதீகா: இவ ஸுநிசா விமலாதிகா நவாபி,
சிரஸிக்ருதநமஸ்யதேகஹஸ்தா: இதரகரோச்சலசாமரா: ச்ரயேயம். (62)

சிரஸிக்ருதநமஸ்யத் ஏக ஹஸ்தா:	{ ஒற்றைக்கையைத் தங்கள் தலைமேல் கூப்பித் தொழும வர்களாய்	ஸகௌமுதீகா:	— நிலாவோடு கூடியுமுள்ள ஸுநிசா: இவ (ஸ்திதா:)	{ அழகிய ராத்ரிபோன்றிருக் கின்ற
இதரகரஉச்சல சாமரா:	{ மற்றொருகையால் சாமரம் பணிமாறுமவர்களாய்	விமலா ஆதிகா:	— விமலை முதலான நவ அபி	{ (சாமரக்ராஹினிகள்) ஒன் பதினமரையும்
(இப்படியிருக்கும் நிலைமையினால்)		ச்ரயேயம்	— ஆச்ரயிக்கக்கடவேன்.	
முகுளித நளிநா:	{ தாமரை மலர்கள் மூடிக் கொள்ளப் பெற்றும்			

சாமரம் பணிமாறும் பரிசாரிகைகளை வணங்குகிறார். “மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பி” என்கிறபடியே முடிமேல் அஞ்ஜலிசெய்ய வேண்டுமாயினும் ஒரு கையாலே சாமரம் வீசுகையாலே மற்றொரு கையை மாத்திரம் சிரஸ்ஸில் வைத்துத் தொழுகிறார்களாம் விமலை முதலான ஒன்பது பரிசாரிகைகள்; இப்படி ஒருகை மொட்டித்தும் மற்றொருகை வெண்சாமரங் கொண்டும் இருக்கப்பெற்ற இவர்களை நோக்குங்கால், தாமரைப் பூக்கள் மொட்டித்திருக்கவும் வால்வெண்ணிலவு விளங்கவும் பெற்ற ராத்ரிகளோ என்னலாம்படி இருக்கின்றதாம். [சிரஸிக்ருத நமஸ்ய தேக ஹஸ்தமானது முகுளிதநளிநஸ்தாநீயம்; இதரகரோச்சலசாமரமானது கௌமுதீஸ்தாநீயம்; விமலாதிகள் ராத்ரிஸ்தாநீயைகள்.]

உடையவர் நித்ய க்ரந்தத்தில் *விமலையை சாமரஹஸ்தாயை நம: உத்கர்ஷின்யை சாமரஹஸ்தாயை நம.* என்று தொடங்கி அருளிச் செய்துள்ள ஒன்பது திருநாமங்கள் காண்க.

ஒற்றைக்கையால் ப்ரணாமம் பண்ணுவது அபசாரமாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டிருந்தாலும் நியத கைங்கர்ய நிஷ்டர்களுக்கு அது பாதகமன்று, மற்றவர்களுக்கே பாதகம் என்பது இந்தச் ச்லோகத்தினால் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். (62)

உத்ப்புல்லபங்கஜதடாகமிவோபயாநி
ஸ்ரீரங்கராஜமிஹ தக்ஷிணஸவ்யஸீமநோ:
லக்ஷ்மீம் விஹாராலிகாமிவ ராஜஹம்ஸீம்
சாயாமிவாப்யுதயிநீமவநீம் ச தஸ்யா:.

(63)

இஹ உத்ப்புல்லபங்கஜ தடாகம் இவ (ஸ்த்திதம்)	— இந்த கர்ப்பக்ருஹத்தில், மலர்ந்த தாமரை மலர்களை யுடைய பொய்கைபோன்றுள்ள	லக்ஷ்மீம் தஸ்யா:	— திருமகனையும் — அவளுடைய
ஸ்ரீரங்கராஜம் உபயாநி	— ஸ்ரீரங்கநாதனை — ஆச்ரயிக்கக்கடவேன்;	அப்யுதயிநீம்	{ மேன்மேலும் வளர்த்தியை யுடைத்தான
தக்ஷிண ஸவ்ய ஸீமநோ:	{ வலவருகிலும் இடவருகிலும்	சாயாம் இவ	— நிழல்போன்றவளான
விஹாராலிகாம் ராஜ ஹம்ஸீம் இவ	{ விளையாடவல்ல அன்னப் பேடைபோன்றுள்ள	அவநீம் ச உபயாநி	— பூம்பிபிராட்டியையும் — அடையக்கடவேன்.

இது முதலாக அரங்களை யநுபவிக்கிறார். மேல் பதினான்கு ச்லோகங்கள் நம்பெருமாள் [உத்ஸவமூர்த்தி] விஷயமாக அருளிச்செய்வன; *ஸ்வபண விதானதீர* என்கிற எழுபத் தேழாம் ச்லோகம்தொடங்கி சதகம்முடியப் பெரியபெருமாள் [மூல மூர்த்தி] விஷயமாக அருளிச்செய்வன. கீழ்க்கழிந்த அறுபத்திரண்டு ச்லோகங்களும் இந்த ஸ்தவத்திற்கு அவதாரிகைபோலும்; இனியாய்த்து ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்.

‘தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடம்’ என்று எம்பெருமானை ஸகல தாபஹரமான பொய்கையாகப் பேசுவதுண்டாகையாலே இதில் அங்ஙனமே பேசுகிறார். “கைவண்ணத் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மரவிர்தம் அடியுமல்தே” என்கிறபடியே திருக்கை திருவாய் திருக்கண் திருவடி என்னு மவயவங்கள் செந்தாமரைப் பூப்போன்றிருத்தலால் இவை நிறைந்த எம்பெருமானைத் தாமரைத்தடாகமாக உருவகப்படுத்துதல் மிகப்பொருந்தும். “மாயக்கூத்தா வாமனா வினையேன் கண்ணா! கண் கை கால், தூய செய்யமலர்களா சோதிச் செல்வாய் முகிழ்தா, சாயல் சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா, தாமரைநீள் வாசத்தடம்போல் வருவானே!” (8—5—1) என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க.

தாமரைப் பொய்கையில் அன்னப்பறவை விளையாடுமே; அஃது இங்கு உண்டோ வென்ன, உண்டென்கிறது மூன்று பாதங்களால். ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் இப்பொய்கையிலே விளையாடவல்ல அன்னப்பேடைகளென்க. பூமிப்பிராட்டியானவள் பெரிய பிராட்டியாரிடத்தில் ஸபதீர்த்வ ப்ரயுக்தமாகப் பகைமை கொள்ளாமல் அன்பே பாராட்டிநிற்குந் தன்மையை “தஸ்யா: ச்சாயாமிவ” என்றதனால் விளக்கினர். (63)

பிப நயந புரஸ் தே ரங்கதுர்யாபிதாநம்
ஸ்த்திதமிஹ பரிபுல்லத்புண்டரீகம் தடாகம்,
ச்சரியமபி விஹரந்தீம் ராஜஹம்ஸீமிவாஸ்மிந்
பிரதிபலநமிவாஸ்யா: பச்ய விச்வம்பராஞ் ச.

(64)

ஹே நயந	— வாராய் கண்ணே!	அஸ்மிந்	— இப்பொய்கையிலே
இஹ!	— இந்த கர்ப்பக்ருஹத்தில்,	விஹரந்தீம்	— விளையாடுகின்ற
தே புர:	— உன்னெதிரே	ராஜஹம்ஸீம்இவ	— அன்னப்பேடை போன்றுள்ள
ஸ்த்திதம்	— நிற்பதாய்	ச்சரியம் அபி	— ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியையும்
பரிபுல்லத்	{ மலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை புண்டரீகம் { யுடையதாய்	அஸ்யா:	— இந்தத்திருமுகளுடைய
ரங்க தூர்ய அபி		ப்ரதிபலநம் இவ	{ பிரதிபிம்பம் போன்றுள்ள (ஸ்த்திதாம்) {
தாநம்	{ ஸ்ரீரங்கநாதனென்னும் திரு நாம முடையதான	விச்வம்பராம்ச:	
தடாகம்	— பொய்கையை	பச்ய	— ஸேவி.
பிப	— பானம் பண்ணு.		

கீழ்ச்லோகத்திற்கும் இந்த ச்லோகத்திற்கும் சப்தங்களில் பேதமேயொழிய அர்த்தத்தில் பேதமில்லை. பெரும்பாலும் கீழ்ச்லோகத்தின் கருத்தையே கொண்டதாம் இதுவும். ஒரு அர்த்தத்தையே சப்தபேதத்தாலே மீளவும் அநுஸந்திப்பதில் ஒருவகையான போக்கதை உண்டாகையாலே இதில்; புருகத்திதோஷம் சங்கிக்கவேண்டா. ஒரு ஜாதியான முத்துக்களே கோக்கிறவனுடைய ஸாமர்த்தியத்தினால் பலவகையான உருவங்களைப்பெற்று, பொலிவையும் விலையுயர்த்தியையும் பெறுகின்றனவன்றோ. அன்றியும் அர்த்தத்தில் சிறிது பேதமும் இங்கு உண்டு; கீழ்ச்லோகத்தில் ‘உபயாநி’ என்கிற க்ரியாபதத்தினால் எம்பெருமானாகிற தாமரைப் பொய்கையின் அருகே செல்லுதல் மாத்திரம் பிரஸ்தாவிக்கப்பட்டது; இதில் “பிப நயந புரஸ் தே” என்கையாலே அவகாஹநாதிகள் விதிக்கப்பட்டனவாம். இதில் அவகாஹநாவது

‘அணியரங்கனென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே’ என்னுமாபோலே கண்களாலாரப் பருகுகையேயாம்.

ரங்கதுர்யாபிதாநம் ஸ்த்திதம் தடாகம் = உலகத்தில் காணும் பொய்கையானது தரையிலே பரந்திருக்கும்; ரங்கநாதனுதிற இப்பொய்கையானது (புருஷருபியாய்) நின்று கொண்டிருக்கிற தென்கிறார். உலகிற்காணும் பொய்கைகளில் உள்ள தாமரைப் பூக்கள் மலர்வதும் மூடுவதும் வாடுவதுமாயிருக்கும்; இங்கு அங்ஙனன்றியே ஒருபடிப்பட மலர்ந்தேயிருக்குமென்கிற வாசியும் ‘பரிபுல்லத் புண்டரீகம்’ என்றதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. (64)

ஸௌசீல்யசீதல மவேலக்ருபாதரங்க-

ஸம்ப்லாவிதாகில மக்ருத்ரிமபூம நிம்நம்,

லக்ஷ்மயா ச வாஸிதமபூம விகாஹமாநா:

ஸ்ரீரங்கராஜமிஷபத்மஸர: ப்ரஸந்நம்.

(65)

ஸௌசீல்ய சீதலம் { ஸௌசீல்ய குணத்தினால்
குளிர்ச்சி பெற்றதும்
அவேல — கரைகடந்து பெருகுகின்ற
க்ருபா தரங்க — அருளாகிற அலையினால்
ஸம்ப்லாவித — நிராட்டப்பட்ட
அகிலம் { ஸமஸ்த ஐனங்களைமுடைய
தாய்
அக்ருத்ரிமபூம { இயற்கையான பெருமையை
முடையதாய்

நிம்நம் { அளவிடமுடியாத குணவிபூதி
களைமுடையதாய் (2) ஆழந்த
தாய்
லக்ஷ்மயா வாஸி தம்ச { பிராட்டியினால் பரிமளம்பெற்
றதாய்
ப்ரஸந்நம் — தெளிந்ததான
ஸ்ரீரங்கராஜ மிஷ பத்மஸர: { ஸ்ரீரங்கநாதனென்னும் தாம
ரத் தடாகத்தை
விகாஹமாநா: — குடைந்தாடும்வர்களாக
அபூம — ஆனும்.

கீழிரண்டு ச்லோகங்களிலும் தடாகமாக வருணிக்கப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு அந்தத் தடாகமாயிருக்குந்தன்மைக்கு உரிய மற்றுஞ்சில பொருத்தங்களையும் நிரூபித்துக்கொண்டு இப்பொய்கையிலே தாம்படிந்து குடைந்தாடப் பெற்றமையைப் பேசுகிறாநீதில்.

ஸௌசீல்ய சீதலம் = பொய்கைகட்குக் குளிர்ச்சி இயற்கையாயிருக்கும்; எம்பெருமானாகிற பொய்கையும் ஸௌசீல்யத்தாலே குளிர்ச்சி நிரம்பியிருக்கும்; பரத்வமே பொலிய நின்றால் நெருப்புப்போலே அணுக வொண்ணாதபடியிருக்குமே; தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌசீல்யம் பொலிகையாலே தாபாதுரர்கள் தண்ணீரிலே விழுமா போலே தாபத்ரயாதுரர்கள் கூசாதே வந்து படியும்படியிருக்கு மிப்பொய்கை.

அவேலக்ருபாதரங்க ஸம்ப்லாவிதாகிலம் = உலகிற பொய்கைகள் தம்மிடத்துண்டாகும் அலைகளினால் ஸாமான்யரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு வாசியற அனைவரையும் ஸ்நாநம் பண்ணு விக்கும்; எம்பெருமானாகிற இப்பொய்கையும் கரையறியப் பெருகுகின்ற க்ருபாஸ ப்ரவாஹத் தினால் இன்னானையானென்று தரம்பாராதே அனைவரையும் போஷிக்குமென்க.

அக்ருத்ரிமபூம = பஹோர் பாவ: — பூமா; அதாவது பெருமை. பொய்கையின் பக்கத்தில் உருவத்தினால் பெருமையும், எம்பெருமான் பக்கத்தில் குணங்களினால் பெருமையும் கொள்க. ஆகவே இயற்கையான பெருமையையுடைத்தாயிருக்கை ஒக்கும். நிம்நம் = பொய்கை ஆழமாயிருக்கும்; எம்பெருமானும் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளிற்கரைகாண வொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யனாயிருப்பன். லக்ஷ்மயா ச வாஸிதம் = பொய்கைகளில் புஷ்பங்களின் நறுமணம் கமழும்; எம்பெருமான் பிராட்டியினால் பரிமளம் பெற்றிருப்பன். ப்ரஸந்நம் = பொய்கை தெளிந்திருக்கும்; எம்பெருமானும் புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் சேர்க்கையினாலே

அபராதிகளான ஆசிரிதர் திறத்திலே கலக்கம் நீங்கித் தெளிந்த திருவுள்ளங் கொண்டிருப்பன். ஆக இவ்வகைகளாலே ஒரு தாமரைப் பொய்கையாக ரூபிக்கலாம் படியுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனை யநுபவிக்கப் பெற்றோமென்றாராயிற்று.

முதல் பாதத்தில் “அபார க்ருபாதரங்க” என்றும் பாடமுண்டு. மிஷம்—வ்யாஜம். (65)

ஸிம்ஹாஸநே கமலயா சக்ஷமயா ச விச்வம்
ஏகாதபத்ரயிதாமஸ்மதஸூத் நிஷண்ணம்,
லக்ஷ்மீஸ்வயம்வரஸநாதிதயௌவநநூ-
ஸௌந்தர்யஸம்பதவலிப்தமிவாலிஹீய.

(66)

விச்வம்	— ஸமஸ்த சராசரங்களையும்	ஸநாதித	{ க்ருதார்த்தமாகப் பண்ணப் பட்ட
ஏக ஆதபத்ர யிதம்	{ ஒற்றைக் குடையுடையதாகச் செய்வதற்கு	யௌவநநூ	— யௌவந சோபையென்ன
கமலயா	— திருமகளோடும்	ஸௌந்தர்ய	{ அழகாகிற செல்வமென்ன
சக்ஷமயா ச	— நிலமகளோடும்	ஸம்பத்	{ (இவற்றால்)
ஸிம்ஹாஸநே	— சிங்காசனத்தில்		{ செருக்குக் கொண்டவன்
நிஷண்ணம்	— எழுந்தருளியிருக்கின்றவனும்	அவலிப்தம்	{ இவ போல இருப்பவனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனை
அஸ்மத் அஸூத்	— என் உயிராயிருப்பவனும்	ஆலிஹீய	{ போக்யமாக அநுபவிக்கக் கடவான்.
லக்ஷ்மீ	— பெரியபிராட்டியாருடைய		
ஸ்வயம்வர	— ஸ்வயம்வரத்தினால்		

கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்திலே, உலகத்தையெல்லாம் வாழ்விக்கத் திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருபாலும் திகழ எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், “என் திருமகள் சேர் மார்பனே யென்னு மென்னுடையாவியே” என்னுமாபோலே உயிர் நிலையாயிருப்பவரும், பெரிய பிராட்டியார் தாமே ஸ்வயம்வரங் கொள்கையாலே யௌவநமும் ஸௌந்தர்யமும் ஸார்த்தகமாகப் பெற்றவரும் அதனால் மேனாணித்தவர் போன்றுள்ளவருமான பெருமானை வாய்மடுத்துப் பருகிக் களிக்க விரும்புகிறார்.

விச்வம் ஏகாதபத்ரயிதம் = உலகுக்கெல்லாம் எவன் அரசனே அவனெருவனே ஆதி ராஜ்ய லக்ஷணமான ஒற்றைவெண் கோற்றக்குடையின் கீழ் அமர்வான்; பலர் அரசர்களாயிருக்க நேர்ந்தால் பல குடைகள் ஏற்படும், எல்லாரையும் நியமித்துக் கொண்டு எம்பெருமானெருவனே ராஜாதிராஜனாக விளங்குகின்றமையால் பலகுடைகட்குப் ப்ரஸக்தியில்லை, ஒரு குடையே உள்ளது, உலகமெல்லாம் அந்த ஒரு குடை நிழலிலேயே ஒதுங்கும்படியாக என்ற படி. அவரவர்களுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தை யறுத்துப் பாரதந்திரியமே விளங்க வாழ்விக்கும் யொருட்டு என்றதாயிற்று.

அஸ்மத் அஸூத் = அஸு சப்தம் நித்யம்பஹுவசகம். ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கு விசேஷணம். பிராட்டியோடே அணையப்பெருவிடில் பெருமானுடைய யௌவநமும் அழகும் காட்டிலெரித்த நிலாப்போலே விபலமாகும்; அப்படியாகாமே பிராட்டி தானே மேல் விழுந்து அநுபவிக்கப் பெற்ற பெருமையைப் பேசுகிறார் லக்ஷ்மீ ஸ்வயம்வரேத்யாதியால். ஆலிஹீய- “விழுமியவமரர் முனிவர் விழுங்கும் கன்னற்கனி;” என்கிற ஸமாதியாலே எம்பெருமானை விழுங்க விரும்புகிற படி.

(66)

ஆபாதமூலமணிமௌலி ஸமுல்லஸந்த்யா
ஸ்வாதந்தர்யஸௌஹ்ருததரங்கிதபா2ங்கபங்க்யா,
ஸக்க்யம் ஸமஸ்தஜநசேதஸி ஸந்ததாநம்
ஸ்ரீரங்கராஜமநிமேஷமநுஸ்ரியாஸ்ம.

(67)

ஆபாத மூல மணி மௌலி	{ திருவடி தொடங்கித் திருமுடி யளவும்	ஸமஸ்தஜந சேதஸி	{ ஸகல ஜநங்களினுடையவும் நெஞ்சில்
ஸமுல்லஸந்த்யா—	விளங்குகின்றதாம்	ஸக்க்யம்	— அன்பை
ஸ்வாதந்தர்ய ஸௌஹ்ருத தரங்கிதயா	{ மேன்மையும் நிர்மையும் ஒருங் கே அலையெறியப்பெற்ற தான	ஸந்ததாநம்	— விளைவிக்கின்ற
அங்கபங்க்யா	{ அவயவங்களின் ஸந்திவேசத் தால்.	ஸ்ரீரங்கராஜம்	— ஸ்ரீரங்கநாதனை
		அநிமேஷம்	— இமைக்கொட்டுதலின்றியே
		அநுஸ்ரியாஸ்ம	— அநுவர்த்திக்கக் கடவோம்.

திருவடியே பிடித்துத் திருமுடியளவும் உள்ள திவ்யாவயவங்களில் ஸ்வாதத்திரியம் விளங்
குவதுபோலே ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தாயிருக்குந் தன்மையும் விளங்குகையாலே ஸமஸ்த ஜநங்
களினுடையவும் உள்ளத்தில் ப்ராவண்யத்தை விளைவிக்கின்ற அழகிய மணவாளப் பெருமானை
இமைக்கொட்டாமல் அநுவர்த்திக்கக் கடவோமென்கிறார்.

கீழ்ச்லோகத்தில் 'அவலிப்தம்' என்றார்; பிராட்டியோடு அணையப் பெறுகையாலே வீறு
பெற்ற யௌவந ஸௌந்தர்யங்களை யுடையவனாய்க் கொண்டு செருக்கடைந்த பெருமாள் என்
றார்; அப்படி கர்வங்கொண்டிருக்கும் பெருமானை நாம் அணுக முடியுமோ என்கிற சங்கை பிற
வாமைக்கு இந்த ச்லோகமருளிச் செய்யப்பட்டது. ஒவ்வொரு அவயவத்திலும் ஆகர்ஷகத்வம்
நன்கு பொலிகையாலே எல்லோரும் விச்வவீர்த்து அணுகக் கூசாதே நெருங்குகைக்கு உடலா
யிருக்கு மென்கை.

"அநுச்ரியாஸ்ம" என்றும் "அநுச்ரயாஸ்ம" என்றும் வழங்கும் பாடங்கள் பிறை,
ச்ரீஞ்ஜாதுவின்மேல் அந்த ரூபங்கள் தேற வழியில்லை 'அநுஸ்ரியாஸ்ம' = அநுஸரிக்கக்
கடவோலம்

(67)

கஷிதிகமலநிவாஸாகல்பவல்லீஸல்லோ—

ல்லுட நதசதிசோத்யத்யௌவநாரம்பஜ்ஜும்ப;

ச்ரமமபஹரதாம் மே ரங்கதாமேதி

தத்தத்வரமயபலநம்ர: பத்ரல: பாரிஜாத:

(68)

கஷிதி கமல நிவாஸா	{ நிலமகளும் திருமகளுமாகிற	பத்ரல:	— இலைகள் நிரம்பியதாம்
கல்பவல்லீ	— கற்பகக்கொடிகளின்	தத்தத்வரமய ப்பல நம்ர:	{ அவரவர்கள் பெறும் வரங் களாகிற பழங்களினால் வணக்கமுற்றதான
ஸல்லி உல்லுடந	{ விலாஸத்தோடுகூடின ஆலிங் கனத்தினால்	ரங்கதாமா இதி பாரிஜாத:	{ ஸ்ரீரங்கநாதனென்னும் பாரி ஜாத வருகாமானது
தச திசா உத்யத்	{ பத்துத்திசைகளிலும் விளங்கு கின்ற	மே	— என்னுடைய
யௌவந ஆரம்ப ஜ்ஜும்ப	{ யௌவநத் தொடக்கத்தின் வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத் தாம்.	ச்ரமம்	— விடையை
		அபஹரதாம்	— தொலைத்திடுக.

“நிவாஸவ்ருக்ஷஸ் ஸாதூநாம்” என்றும் “வாஸுதேவதரு” என்றும் எம்பெருமானை நிழல் தரும் வ்ருக்ஷமாகச் சொல்லியிருப்பதுண்டு. “எனக்கே தன்னைத்தந்த கற்பகம்” என்று கல்பவ்ருக்ஷமாகவும் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தார். அந்த ஸமாதியைக்கொண்டே இந்த ச்லோக மருளிச் செய்கிறார்; கல்பவ்ருக்ஷத்திலே கற்பகக் கொடிகள் படருமாகையால் இந்த ரங்கநாத னாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்திலே திருமகனும் மண்மகளுமாகிற கற்பகக் கொடிகள் படரப்பெற்றன வென்கிறார். ‘கலசஜலதிகந்யாவல்லீ கல்பசாகீ’ என்றார் தேசிகனும்.

[தசதிசோத்யத் யௌவநாரம்பஜ்ஜும்ப:] ஸ்ரீரங்கவிமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம் பெருமானுடைய யௌவநம் பத்துத்திசைகளிலும் வியாபித்ததென்றால் தாத்தர்யம் விளங்க வில்லையே யென்பர் சிலர்; பரப்ரஹ்மரூபியான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வதேச வ்யா பகமாகையாலே அவ்வஸ்துவுக்கு உண்டாகும் யௌவநமும் ஸர்வவ்யாபகமாயிருக்குமிறே. பரமரஸிகைகளான பிராட்டிமாரோடே எம்பெருமான் லீலா ரஸங்கள் அநுபவிக்கும்போது ஸாதாரணமான திருமேனியோடு அநுபவிக்கப் பாத்தம் போராமையாலே “தோள்களாயிரத் தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய்” என்றுப் போலே விச்வரூபமெடுத்து அநுபவிக்க வேண்டியதாயிருக்கும்; அவ்விஷயத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. இவர் தாமே ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்தில் “*அநுகலதநுகாண்டாலிங்கநாரம்ப சம்பத்ப்ரதிதிசபுஜசாக ஸ்ரீஸகானோஹர்த்தி.*” என்றும் *போகோபோத்காத கேலீசலகித பகவத் வைச்வ ரூப்யா நுபாவா” என்றும் *தசசதபாணி பாதவிநிமஜ்ஜதி தே* என்றும் அருளிச்செய்தஸ்ரீஸூக்தி களின் தாத்தர்யத்தையும் நோக்கினால் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து ஹ்ருதயங்கமமாகும்.

யௌவநாரம்பஜ்ஜும்ப: = யௌவநத்தின் ஆரம்பஸமயத்தில் இருக்கக்கூடிய மேன ணிப்பே எப்போதும் நிலைத்திருக்குமென்பது விவக்ஷிதம். நாள் செல்லச் செல்லத் தளருகை யின்றியே நித்யயுவாவா யிருக்கை. ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் (56) “ரம்பாஸ்தம்பா : தததி ந ததா யௌவநாரம்பஜ்ஜும்பா:” என்றருளிச்செய்தது இங்கே நினைவுக்குவரும்.

தத்தத்வரமயபலநம் : = வ்ருக்ஷமானது பழங்கள் நிரம்பப்பெற்றுக் கனத்தினால் வணங்கி யிருக்கும்; எம்பெருமானும் “ஸகலபலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு:” என்கிறபடியே அவரவர் விரும்பும் பலவகைப் பலன்களையும் அளிக்கவல்ல சக்தியினால் புஷ்கலனா யிருப்பவனென்கை. பத்ரல : = வ்ருக்ஷத்தில் இலைகள் பசுபசுபென்று செழித்திருக்கும். எம்பெருமான் பக்ஷத்தில் யௌவந ப்ரா தூர்ப்பாவத்திற்கு உரிய திவ்யாவயங்களின் புகர் பத்ரசப்தலக்ஷ்யமாகும். ஆக இவ்வகை களாலே பாரிஜாத வ்ருக்ஷமென்னலாம் படியுள்ள அழகிய மணவாளன் தாபஹரத்வமாகிற வ்ருக்ஷகார்யத்தை என் திறத்தில் செய்தருளவேணு மென்றதாயிற்று. (68)

ஸம்பாஷமானமிவ ஸர்வவசம்வதேந
மந்தஸ்மிதேந மதுரேண ச விசக்ஷணேந,
திவ்யாஸ்தர புஷ்பிதசதூர்ப்புஜமத்யுதாரம்
ரங்காஸ்பதம் மம சுபாச்ரயமாச்ரயாணி.

(69)

ஸர்வ வசம்	{ எல்லாரையும் வசிக்கவல்ல	அதி உதாரம்	— மிகவும் உதாரமும்
வதேந	{	மம	— அடியேனுக்கு
மதுரேண	— இனிமையான	சுப ஆச்ரயம்	{ நல்ல புகலிடமாயிருப்பவரு
மந்தஸ்மிதேந	— புன்முறுவலாலும்		{ மான
விசக்ஷணேந ச	— நோக்காலும்	ரங்க ஆஸ்பதம்	{ அரங்கமா நகரமர்ந்த பெரு
ஸம்பாஷமானம்	{ பேசுகிறவர்போலே மிருப்ப		{ மானை
இவ (ஸ்த்திதம்)	{ .வரும்	ஆச்ரயாணி	— ஆச்ரயிக்கக் கடவேன்.
திவ்ய அஸ்தர	{ திவ்யாயுதங்களினால்பூத்திருக்		
புஷ்பித	{ கின்ற நான்கு திருக்கைகளை		
சதூர்ப்புஜம்	{ யுடையவரும்		

அபிமதஜநதர்சநாநந்த வேகத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து விம்மி வெளி வருகின்ற அவ்யக்தமதுர மந்தஹாஸவிலாஸத்தினாலும் பரமக்ருபை பொலிகின்ற திருக்கண்ணைக்கினாலும் நிறைந்த திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை நோக்குங்கால் 'அழகிய மணவாளப் பெருமான் அபிமத ஜநங்கனோடே சோதிவாய் திறந்து வார்த்தையருளிச் செய்கிறாரோ' என்று சங்கிக்கலாம்படியிருக்குமிதே. அந்த நிலைமையை அநுபவிக்கிறாரிதில்.

ஸ்ர்வவசம்வதேந = தத்புருஸஷமாஸமாகக் கொண்டால் 'எல்லார்க்கும் எளிதான மந்த ஹாஸம்' என்று பொருள்படும்; பஹு-வரீஹி ஸமாஸமாகக்கொண்டால் 'எல்லாரையும் வசப்படுத்திக் கொள்ளுகிற மந்தஹாஸம்' என்று பொருள்படும்.

திவ்யாஸ்த்ரபுஷ்பித சதுர்ப்புஜம் = திருவாய்மொழியில் "சன்மம் பலபல செய்து" (3-10-1.) என்ற பாட்டின் ஈட்டிலே 'ஒள்வாள் தண்டுகொண்டு' என்றவிடத்திலே "ஒரு கற்பகத்தரு பணைத்துக் கணுத்தோறும் அரும்பிறைப்போலே யாயிற்று வடிவும் திவ்யாயுதங்களும் சேர்ந்த சேர்த்தி இருப்பது" என்றருளிச் செய்தவை இங்கு அநுஸந்தேயம். கீழ்ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைப் பாரிஜாதவ்ருக்ஷமாகச் சொல்லி இலைகளும் பழங்களும் நிரம்பியிருக்கின்றமையை அதுதன்னிலே அருளிச்செய்தார்; புஷ்பஸம்ருத்தியை இதிலே அருளிச்செய்தாராயிற்று.

ரங்காஸ்பதம் = ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை ஆஸ்பத்மாக [இருப்பிடமாக] உடையவர். சுபாச்ரயமென்றது சுபமான ஆச்ரயமென்றபடி. ஒரு கெடுதலும் வினையாதே நன்மைகளே வினையத் தகுந்த புகலிடமென்கை. (69)

ஏதே சங்கக்கதாஸு-தர்சநப்ருத: கேஷமங்கரா பாஹவ:

பாதத்வந்த்வமிதம் சரண்யமபயம் பத்ரஞ்ச வோ ஹே ஜநா;

இத்யூகஷ்யபயங்கரே கரதலே ஸ்மேரேண வக்த்ரேண தத்

வ்யாகுர்வந்நிவ நிர்வஹேந்மம துரம் ஸ்ரீரங்கஸர்வம்ஸஹ: .

(70)

ஹே ஜநா: — "ஓ ஜனங்களே!,
சங்கக்கதா { சங்கு கதை சக்கரம் ஆகிய
ஸு-தர்சநப்ருத: { இவற்றை ஏந்தியிருக்கின்ற
ஏதே பாஹவ: — இந்தத் திருக்கைகள்
வ: — உங்களுக்கு
கேஷமங்கரா: — கேஷமமளிப்பன;
இதம் பாத { இத் திருவடியினைகள்
த்வந்த்வம் {
வ: — உங்களுக்கு
சரண்யம் — புகலாயும்
அபயம் — அபய மளிப்பதாயும்
பத்ரம் { நன்மை தருவதாய் மிருக்கின்
றது"

இதி — என்று
அபயம்கரே { அபய முத்தரையோடு கூடிய
கரதலே { திருக்கையானது தெரிவிக்கு
ஊகஷிஸதி { மளவில்
தத் — அவ்விஷயத்தை
ஸ்மேரேண — புன்முறுவல்கொண்ட
வக்த்ரேண — திருமுக மண்டலத்தினால்
வ்யாகுர்வந்நிவ { வியாக்யானம் செய்பவர்
(ஸத்தித) { போன்றுள்ள
ஸ்ரீரங்க ஸர்வம் { திருவரங்கப் பெருமான்
ஸஹ: {
மம துரம் — அடியேனுடைய பாரங்களை
நிர்வஹேத் — தாமே நிர்வகிக்கக் கடவர்.

நம்பெருமானுடைய நான்கு திருக்கைகளுள் ஒன்று அபயமுத்தரையோடு கூடியது; மற்ற மூன்று திருக்கைகள் திருவாழி, திருச்சங்கு, கதை ஆகிய மூன்று திவ்யாயுதங்களையுடையன. ஆகவந்த நான்கு திருக்கைகளுள் அபயமுத்தரிதமான ஒரு திருக்கையானது ஸகல ஜநங்களையும் நோக்கி 'வாரிகோள்! சங்கசக்ரகதைகளை ஏந்தியுள்ள இந்தக் கைகளானவை உங்களுக்கு எல்லா வகையான கேஷமங்களையும் விளைப்பன; ஸர்வஸமாச்ரயணியமாய் விளங்குகின்ற இந்த அடியிணையானது உங்களுடைய பயங்களைபெல்லாம் தொலைத்து அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ

மாக இஷ்டங்களையளிக்க வல்லது* என்று ஸூசனை செய்வது போன்றுளதாம்; இவ்விதமாக அபய ஹஸ்த்தத்தினால் ஸூசிப்பிக்கப்பட்ட விஷயத்தை, புன்முறுவல் கொண்ட திருமுக மண்டலமானது ஸந்தேஹ மற வியாக்கியானம் செய்வது போன்றுளதாம். இப்படிப்பட்ட நிலைமையோடே ஸேவைஸாதிக்கின்ற அழகிய மணவாளப் பெருமாள் "யோக ஷேமம் வஹாம்யஹம்" என்று கிதையில் வாயோலை செய்து கொடுத்தபடியே அடியேனுடைய யோககேசும நிர்வாஹகராக ஆகவேணுமென்றதாயிற்று.

இத்யூசிஷி என்ற பாடம் பிழை; இத்யூசஷி, என்று ஒதுக. ஊசிவாந் என்பது ப்ரதமை; ஊசஷி என்பது ஸப்தமி.

ஸ்ரீரங்கஸர்வம்ஸஹ: = ஸர்வம்ஸஹரென்றது ஸர்வலோக நிர்வாஹகரென்றபடி; ஸ்ரீரங்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வலோக துரந்தரரான பெருமாள் என்கை. அன்றியே, 'ஸர்வம்ஸஹா' என்று பூமிக்குப் பெயர்; திருவரங்கத்தை கேசுத்ரமாகவுடையவர் என்றாகவு மாம். அப்போது பஹுவீஹிஸமாஸம். (70)

அங்கைரஹம்ப்ரதமிகாசரிதாத்மதாதை:

ஆமோதமாநநவயௌவநஸாவலேபை;

ஹை பாரிஜாதமீவ நூதநதாயமாந

சாகாசதம் (ஹ்ருதி ததீ) கதமதீமஹி ரங்கதூர்யம்.

(71)

அஹம்ப்ரதமிகா ஆசரித ஆத்ம தாதை:	(அநுபவவிஷயமாவதற்கு) 'நான் முன்னே நான் முன்னே' யென்று முற்பட்டு வந்து தம்மை அநுபவிக்கக் கொடுக்கின்றவைகளும்	பாரிஜாதம் இவ (ஸ்த்திதம்)	{ பாரிஜாத வ்ருகஷம் போன் றுள்ள
ஆமோதமாநநவ யௌவந ஸாவ லேபை:	பரிமளிக்கின்ற புதிய யௌவ னத்தினால் செருக்குக் கொண்டவைகளுமான	ரங்கதூர்யம்	— ஸ்ரீரங்கநாதனை
அங்கை:	— அவயவங்களினால்	ஹ்ருதி	— நெஞ்சிலே
நூதந தாயமாந சாகாசதம்	{ புதிச புதிசாகச் செழித்து வளர்கின்ற பல கிளைகளை யுடைத்தான	ததிமஹி?	— தாங்கக்கடவோமோ?
			[எப்படி தாங்குவது]
		ஹை	— கஷ்டம்!

இந்த ச்லோகத்தின் ஈற்றடியில் *கதமதீமஹி* என்றும் *ஹ்ருதி ததீமஹி* என்றும் இரண்டு வகையான பாடங்கள் வழங்கிவருகின்றன. வ்யாகரண சாஸ்திரப்படி *அதீயீமஹி* என்றாவது அதீமஹே என்றாவது ரூபம் நிஷ்பந்ரமாகுமேயல்லது அதீமஹி என்று ரூபம் நிஷ்பந்ர மாக வழியில்லையென்கிற அபிப்பிராயம் பல விதவான்களுடையது; இந்த ஸ்தவத்தின் முதல் ச்லோகத்தின் உரையிலே அடியேன் விமர்சித்து எழுதிபுள்ள வியாகரணவிசாரத்தினால் 'அதீமஹி' என்கிற ரூபநிஷ்பத்தி ஒருவாறு பொருந்தலாம் என்று காட்டியுள்ளதனால் இங்கு கதமதீமஹி என்னும் பாடமும் இருக்கலாமென்க. ப்ரக்ருதத்தில் அர்த்தஸ்வாரஸ்யம் அதிசயித் திருப்பதும் இப்பாடத்திலே யாகையாலே இதுவே முக்யபாடமாக இருக்கத் தகுமென்பதும் விவக்ஷிதம். பூர்வவ்யாக்யாதாக்கள் கொண்டபாடமும் இதுவே. சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் ஹ்ருதி ததீமஹி என்கிற பாடமும் காண்கிறது. நிற்க.

அழகிய மணவாளனுடைய யௌவநச் செருக்குக் கொண்ட திவ்யாவயவங்கள் என்னைக் கொள், 'என்னைக்கொள்' என்று ஒவ்வொன்றும் முற்பட்டு மேல்விழுந்து அநுபவிப்பிக்கவே, பெருங்காற்றுமழையிலே கணிகள் ஒருங்கே உதிர்ந்தால் எதையெடுத்து நுகர்வது! என்று தடுமாறி நிற்குமாபோலே தமக்குத் தடுமாற்றம் நேர்ந்தமை இந்த ச்லோகத்தில் விளங்கும்.

த்ருதியாவிபக்திக்கு அபேதம் அர்த்தமாகக் கொள்வதுண்டு; 'தான்யோ தநவாந்' இத்யாதிகளிற் காணலாம். அப்படியே இங்கும் 'அங்கை:' என்ற த்ருதியைக்கு அபேதம் பொருளாகும். 'என்னை முன்னே அநுபவி' 'என்னை முன்னே அநுபவி' என்று முற்பட்டு மேல்விழுந்துவருகிற திவ்யாவயங்களாகிற புதிப பரந்தசாகைகளையுடைத்தான ஸ்ரீரங்கநாத பாரிஜாதத்தை எப்படி அநுபவிப்பேன் என்கிறார். "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்..... தாள் கண்டார் தாளே கண்டார்" என்னுமாபோலே ஒவ்வோரவயவந்தன்னிலே அழுத்திவிட லாயிருக்கு மத்தனையொழிய ஸகலாவயங்களிலும் ஊன்றிப் பூர்ணநுபவம் பண்ணுகை அரிது என்று தெரிவித்தபடியாம். அங்ஙனாகில் ஸர்வாவயவங்களையும் க்ரமேண இவர் அநுபவித்துப் பேசுகிறாரே, அஃது எப்படி என்று கேட்போர், மேலே "ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவே" என்ற (89) ச்லோகம் கண்டு தெளிக.

"நூதநாயமாந" என்றவிடத்து 'நூதநா—புதிதாயிருக்கையை, அயமாந—அடைகின்ற' என்று சிலர் உரைப்பது பொருந்தாது. 'தாயர்—ஸந்தானே என்ற தாதுவில் நிஷ்பந்ந மாகின்ற 'தாயமாந' பதம் இங்கு உணரத்தக்கது.

'ஹ்ருதி ததீரஹி' என்ற பாடத்தில் காகுஸ்வரமாகக் கொண்டு உரைத்தால் பொருந்தும். ஹை—ஷஷாதஸூசகமான அவயயம். ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிக்கக் கிடைக்கவில்லையே! என்கிற வருத்தம். (71)

ஆலோகா ஹ்ருதயாலவோ ரஸவசாதீசாநமீஷத்ஸ்மிதம்
ப்ரச்சாயாநி வசாம்ஸி பத்மநிலயாசேதச்சரவ்யம் வபு:-
சக்ஷுஷ்மந்தி கதாகதாநி த இமே ஸ்ரீரங்கச்சுங்கார தே
பாவா யௌவநகந்திந: கிம்பரம் லிஞ்சந்தி சேதாம்ஸி ந: (72)

ஹே ஸ்ரீரங்க ச்சுங்கார	{ கோமிலில் ச்ருங்கார ரஸமே வடிவெடுத்து நிற்பது போன்றுள்ள பெருமானே!	பத்மநிலயா சேத: சரவ்யம்	{ பங்கயத்தாளான பிராட்டியின் திருவுள்ளத்திற்கு இலக்கா யிருக்குமது:
தே	— உன்னுடைய	கத ஆகதாநி	{ (திருவிதிப் புறப்பாடுகளில்) எழுந்தருள்வதும் மீண்டெ ழுந்தருள்வதும்
ஆலோகா:	— கடாசுங்கங்கள்	சக்ஷுஷ்மந்தி	— கண்ணுக்கினிமையானவை;
ஹ்ருதயாளவ:	{ (ஆசிரிதர்களிடத்தில்) அன் போடு கூடியவை;	கிம் அபரம்	— வேறு என்ன?
ஈஷத் ஸ்மிதம்	— மந்த ஹாஸமானது	தே இமே	— ஆக இப்படிப்பட்ட
ரஸவசாத்	— ப்ரணயரஸத்தினால்	யௌவநகந்திந:	{ யௌவந ஸூசகங்களான பாவா: { விஷயங்கள்
ஈசாநம்	{ (அனைவரையும்) வசப்படுத்திக் கொள்ளுமது;	ந:	— அடியோங்களுடைய
வசாம்ஸி	— வாய்மொழிகள்	சேதாம்ஸி	— நெஞ்சுகளை
ப்ரச்சாயாநி	{ (ஸம்ஸார தாபாதுரர்களுக்கு) நிழல் தருவன;	லிஞ்சந்தி	— குளிரச்செய்கின்றன.
வபு:	— திருமேனியானது		

வாரீர் அழகிய மணவாளப்பெருமாள்! தேவரீருடைய யௌவநைகாந்திகங்களான ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் அடியோங்களுடைய நெஞ்சைக் குளிரச் செய்கின்றன வென்கிறார், தேவரீருடைய திருக்கண்ணோக்கங்கள் ஸாமான்யமாக இல்லை, விசேஷாபிப்ராயங்களோடு கூடியிருக்கின்றன; விரஸமான பெருஞ்சிரிப்பன்றிக்கே ஸரஸமான புன்சிரிப்பானது கல்நெஞ்சையும் வசப்படுத்திக் கொள்ளவற்றாயிராநின்றது; அபிமதஜந ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸமாதிதையக் கடந்து சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்யும் வார்த்தைகள் ஸம்ஸார தாபத்தர்களுக்கு நிழல்கொடுத்து இளைப்பாற்றுவனவா யுள்ளன; திருமேனியானது

பங்கயச் செல்லியான பெரிய பிராட்டியார்நெஞ்சைக் கொள்ளை கொண்டிராநின்றது; ["அகிலதில்லையென்றயுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா" என்கிறபடியே தாமரைப்பூ அடிக்கொதிக்கிறதென்று அதனை விட்டு இங்கேவந்து அணையும்படியாக நிரதிகையபோக்யமாயுள்ளதென்கை.] புறப்பாடுகளில் திருவீதியலங்கரிப்பதும் மீண்டும் கோயிலுக்கு எழுந்தருள்வதுமான நடைகள் கண்ணைக் கவர்வன; இப்படி வகையிட்டுச் சொல்வதென்? கேவரூடைய யெளவனச் செருக்குக்கு உள்விடான ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் அடியோங்களின் ஹருதயத்தையுருக்குகின்றன—என்றராயிற்று.

ஸ்ரீரங்கச்சுருங்கார! என்ற ஸம்போதனம் இந்த ச்லோகத்தின் பொருளுக்கு மிக்க பொருத்தமுடையது. சுருங்காரஸமே வடிவெடுத்து நிற்பது போன்றுள்ள நம்பெருமானே! என்கை. இந்த ச்லோகத்திலுள்ள பதப்பிரயோகங்களெல்லாம் பரம கம்பிரமாக அமைந்த அழகு காண்மின். எம்பெருமான் திருக்கோலத்தை ஸேவிக்கும்போது அஸ்மதாதிகள் அநுஸத்திக்க வேண்டிய ச்லோகங்களுள் இது முதன்மைபெறும். (72)

ஆயத்திரீடமளிகோல்லஸதார்தவபுண்டரம்

ஆகர்ணலோசநமநங்குசகர்ணபாசம்,

உத்ப்புல்லவக்ஷஸமுதாயுதபாஹுமர்ஹந்-

நீவிஞ்ச ரங்கபதிமபஜபதம் பஜாம:

(73)

ஆயத் திரீடம்	{ நீண்ட திருவபிஷேகத்தை யுடையவரும்	உத் ஆயுத பாஹும்	{ திவ்யாயுதங்களைக் கொண்ட திருக்கைகளையுடையவரும்
அளிக உல்லஸத் ஊர்தவ புண்டரம்	{ திருநெற்றியில் விளங்குகின்ற ஊர்தவ புண்டரத்தையுடையவரும்	அர்ஹத் நீவிம்	{ ஏற்றிருக்கின்ற வஸ்தர பந்தனத்தையுடையவரும்
ஆகர்ணலோச நம்	{ திருச்செவியினவும் நீண்ட திருக்கண்களை யுடையவரும்	அபஜ்'பதம் ச	{ தாமரைபோன்ற திருவடிகளை யுடையவருமான
அநங்குச கர்ண பாசம்	{ தட்டுத் தடங்கலற்ற சிறந்த திருச்செவிகளையுடையவரும்	ரங்க பதிம்	{ அழகியமணவாளப் பெருமானே
உத்ப்புல்லவக்ஷ ஸம்	{ விசாலமான திருமார்பை யுடையவரும்	பஜாம:	— ஸேவிக்கிறோம்.

திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிறுக்க ஸங்க்ரஹேண அநுபவித்துப் பேசும் ச்லோகமிது. "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்னும்படியாய் *கதிராயிரமிரவிகலந்தெரித் தாலொத்த நீண்டமுடியும், திருநெற்றியில் விளங்குகின்ற திவ்யார்தவபுண்டரமும் திருச்செவிமடல்களளவும் நீண்டு புடைபரந்து விளங்குகின்ற திருக்கண்களும், அத்திருக்கண்கள்போலே ஒருவரம்பிலே நிற்க வேண்டாமல் தடையின்றிப் பார்து விளங்குகின்ற திருச்செவிகளும், (திருமார்பில்) கோலமாமணியாரமும் முத்துத் தாமமும் குருமாமணிப்பூணும் குலாவித் திகழ்வதைப் பார்த்தால் அழகியதொரு பொழில் பூத்துக்கிடக்கின்றதோ! என்னவாம்படியுள்ள திருமார்பும், "அன்னே! ஆழியொடும் பொன்னார் சார்ங்கமுடைய வடிசனை இன்னொரென்றறி பேன்", என்று மதிமயக்க வல்ல திவ்யாயுதாழ்வார்களைக் கொண்ட திருக்கைகளும், மிகப் பொருத்தமான திருப்பரிவட்டச்சாத்தும், செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளுமான திவ்யாவயவாதிசோபையை யநுபவித்துப் பேசினராயிற்று.

அநங்குசகர்ணபாசம் = கர்ணபாசமென்றது—சிறந்த காது என்றபடி. கண்களுக்கு அளவு சொல்லும்போது கர்ணந்தவிச்சரந்த மென்று சொல்லப்படுவதால் கண்களின் பரப்பு ஓளவோடு கூடியதாயிருக்கும்; திருச்செவிகளுக்கு அங்ஙனே ஒரு வரம்பு குறிக்கவேண்டிய தில்லையென்பது "அநங்குச" என்னும் விசேஷணத்தின் கருத்து. (73)

அப்ஜந்யஸ்தபதாப்ஜமஞ்சிதகமஸம்வாதிகௌசேயகம்
கிஞ்சித்தாண்டவகந்திஸம்ஹநநகம் நிர்வ்யாஜமந்தஸ்மிதம்,
சூடாகம்பிமுகாம்புஜம் நிஜபுஜாவிச் சாந்ததிவ்யாயுதம்
ஸ்ரீரங்கே சரதச் சதம் ததஇத: பச்யேம லக்ஷ்மீஸகம்.

(74)

அப்ஜ ந்யஸ்த பதாப்ஜம்	{ ஆஸனபத்மத்தி லமுத்தின திருவடித்தாமரைகளை யுடையவரும்	சூடாகம்பி முக அம்புஜம்	{ திருவபிஷேகத்தைத் தழுவி யிருக்கின்ற முக கமலத்தை யுடையவரும்
அஞ்சித கம ஸம் வாதி கௌசே யகம்	{ சிறந்த திருவரைக்கும் பாங் கான பட்டுத் திருப்பரிவட் டத்தையுடையவரும்	நிஜபுஜா விச் சாந்த திவ்ய ஆயுதம்	{ தம்திருக்கையில் இளைப்பாறு கின்ற திவ்யாயுதங்கையுடை யவருமான
கிஞ்சித் தாண் டவ கந்தி ஸம் ஹநநகம்	{ சிறிது நர்த்தனாள் செய்வது போல் விளங்குகின்ற திரு மேனியையுடையவரும்	லக்ஷ்மீஸகம்	— நம்பெருமானே
நிர்வ்யாஜ மந்த ஸ்மிதம்	{ இயற்கையான புன்முறுவலை யுடையவரும்	ஸ்ரீரங்கே	— திருவரங்கத்தில்
		சதம் சரத:	{ இன்னமொரு நூற்றாண்டள வும்
		தத: இத:	— அங்குமிங்கும்
		பச்யேம	— ஸேவிக்கக்கடவோம்.

இந்தச் ஸ்லோகமும் கீழ்ச் ஸ்லோகம் போலவே நம்பெருமானுடைய திவ்யாவயவாதி ஸந்தி
வேசங்களை யநுபவித்து விலக்ஷணமாகப் பேசுவதாம். திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் திருவடி
களுக்கு ஆதாரமாயுள்ள பீடம் ஆஸனபத்மமெனப்படும்; அதில் அமுத்தின திருவடித் தாமரை
களும், திருவரை பூத்தாற்போன்றுள்ள திருப்பரிவட்டமும், அபிமதஜநாச்சநாந்த வேகத்
தாலே கொஞ்சம் கூத்தாடுவதுபோல் விளங்குகின்ற திருமேனியும், செயற்கையாகவன்றிக்கே
இயற்கையாகவேயுள்ள புன்முறுவலும், திருவபிஷேகத்தோடணந்த திருமுகமண்டலமும்,
விரோதிசீரஸங்கள் குறையறச் செய்து தலைக்கட்டுகையாலே வியாபாரமற்று இளைப்பாறு
நிற்கும் திவ்யாயுதங்களைக் கொண்ட திருக்கைகளான அழகையநுபவித்து, இங்ஙனே
பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பல்கோடி நூறாயிரமும் கீத்யாநுபவம் பண்ணப்
பெற வேணுமென்று ஆசம்ஸித்தாராயிற்று.

“*வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷேச பச்யாமி சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரம்* என்ற மாரீசனுக்குப் போலே எங்குப்
பார்த்தாலும் இந்த திவ்ய ஸேவையேயாகவேணுமென்பது “ததஇத: பச்யேம” என்பதன்
உள்ளுறை.

(74)

அக்ரே தார்ஷ்யேண பச்சாதஹிபதிசயநேநாத்மநா பார்ச்வயோச்ச
ஸ்ரீபூமிப்ப்யாமத்ருப்த்யா நயநசலகநைஸ் ஸேவ்யமாநாம்ருதௌகம்,
வக்த்ரேணாவி:ஸ்ப்மிதேந ஸ்ப்புரதபயகதாசங்க்கசக்ரைர் புஜாக்கரை:
விச்வஸ்மை திஷ்ட்டமாநம் சரணமசரண ரங்கராஜம் பஜாம:.

(75)

அக்ரே	— திருமுன்பே	ஆவி: ஸ்மிதேந	— புன்முறுவல் தோற்றப்பெற்ற
தார்ஷ்யேண	— பெரிய திருவடியாலும்.	வக்த்ரேண	— திருமுகமண்டலத்தினாலும்
பச்சாத	— பின்புறத்தில்	ஸ்ப்புரத் அபயக	{ அபய முத்தரையும் கதையும் தா சங்க்க சக்ரை: { சங்க்கமும் சக்கரமும் விளங் கப்பெற்ற
அஹிபதி சயநேந	{ சேஷசாயியான தம்மாலும் ஆத்மநா	புஜாக்கரை:	— புஜாக்கரங்களினாலும்
பார்ச்வயோ:	— இரண்டருகும்	விச்வஸ்மை திஷ்	{ எல்லார்க்கும் தம் திருவுள்ள ட்டமாநம் { ததை வெளியிடுகின்றவரான
ஸ்ரீபூமிப்ப்யாம்ச	— ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளாலும்	ரங்கராஜம்	— நம்பெருமானே
அத்ருப்த்யா	— பர்யாப்தி யின்றிக்கே	அசரண: வயம்	— புகலற்ற நாம்
நயந களகநை:	{ (ஸௌந்தர்யமாகிற) அமுத ஸேவ்யமாந { வெள்ளத்தைக் கண்ணாரப் பருகப்பெற்றவராய்,	சரணம் பஜாம:	— சரணமடைகின்றோம்.

உத்ஸவமூர்த்தியாகிய நம்பெருமானை மூலமூர்த்தியான பெரிய பெருமாள் பின்புறத்திலும், பெரியதிருவடி முன்புறத்திலும் திருமடந்தை மண்மடந்தைகள் இரண்டருகுமிருந்து கொண்டு எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் த்ருப்திபிறப்பதில்லை யென்கிறார் பூர்வார்த்தத்தால். எம்பெருமானுடைய திவ்யமங்கை விக்ரஹாநுபவம் பிறர்க்கு எப்படி ஸ்ப்ருஹணியமோ அப்படி ஸ்வாத்மாவுக்கும் ஸ்ப்ருஹணியமாயிருக்குமென்பது விளங்க 'அஹிபதிசயநேநாத்மா பஞ்சாத்' எனப்பட்டது. நான்கு திசைகளிலும் நால்வர் இருந்துகொண்டு கண்ணாரப்பருகுமழ தமாம் நம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யமாகிற திவ்யாமருதம். “ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” என்று போலன்றியே “அத்ருப்த்யா ஸௌவ்யமாநாம்ருதௌகம்” என்னும்படியுள்ளது இவ்வம்ருதவைலக்ஷணம். *ந ததர்ப்ப ஸமாயாந்தம் பச்யமானோ நராதிப :* என்று சக்ரவர்த்தி பெருமானைக் கண்டு த்ருப்திபெறவேயில்லை யென்றது காண்க.

விச்வஸ்மை திஷ்ட்டமானம் = நிற்பதனாலே தன்கருத்தை உலகத்தார்க்கு உணர்த்துகிறு எனென்றபடி. அபயமுத்தரையையும் திவ்யாயுதங்களையும் கொண்ட திருக்கைகளாலும் புன் முறுவல் கொண்ட திருமுக மண்டலத்தாலும் ஐரங்களுக்குத் தன் திருவுள்ளத்தைத் தெரிவித்தருளுகிறானும்—“நீங்கள் அஞ்சவேண்டா; உங்களைக் காத்தருள்வதற்கன்றோ நான் உபயகாவேரிமத்யத்தில் வந்து படுகாடுகிடக்கிறேன்” என்று தெரிவிப்பவன் போன்றுளானும். (75)

ஆர்த்தாபாசர்யமார்த்ததிகல்பகமஸஹ்யாகஸ்கரச்ஞமாதலம்

ஸத்யஸ்ஸம்சரிதகாமதேநுமபியத்ஸர்வஸ்வமஸ்மத்தநம்,

ஸ்ரீரங்கேச்வரமாசர்யேம கமலாசக்ஷர் மஹிஜீவிதம்

ஸ்ரீரங்கே ஸ ஸுகாகரோது ஸுகிரம் தாஸ்யம் ச தத்தாம் மயி. (76)

ஆர்த்த அபாசர்யம்	ஆர்த்தர்களுக்குப் புகலிடமாயும்	அஸ்மத் தநம் கமலாசக்ஷர்	— எமது செல்வமாயும்
அர்த்ததி கல்பகம்	அர்த்தங்களுக்குக் கல்பவ்ருக்ஷமாயும்	மஹி ஜீவிதம்	— பிராட்டியார்க்குக் கண்ணாயும்
அஸஹ்ய ஆகஸ்கர ச்ஞமாதலம்	அஸஹ்யாபராதிகள் விஷயத்திலே பொறுமையுள்ளவராயும்	ஸ்ரீரங்கேச்வரம்	— நம்பெருமானே
ஸத்ய: ஸம்சரிதகாமதேநும்	அன்றேவந்தடைந்தவர்கட்கும் காமதேநுபோலே வேண்டியவற்றைக் கொடுப்பவராயும்	ஆசர்யேம	— ஆசர்யிப்போம்;
அபியத் ஸர்வஸ்வம்	ஆழ்வார்கள் போல்வார்க்கு 'எல்லாங் கண்ணன்' என்னும்படி ஸர்வஸ்வமாயிருப்பவராயும்	ஸ:	— அந்த நம்பெருமாள்
		ஸுகிரம்	— நெடுநாளளவும்
		ஸ்ரீரங்கே	— திருவரங்கத்தில்
		ஸுகாகரோது	{ (அடியேனை) ஸுகப்படுத்தவேணும்.
		மயி	— அடியேனிடத்தில்
		தாஸ்யம் ச	— தாஸவ்ருத்தியையும்
		தத்தாம்	— அருளவேணும்.

ஆகக் கீழ்ப் பதின்மூன்று ச்லோகங்களால் அழகிய மணவாளனை உபாயத்தோடு அநுஸந்தித்து, அவனது திருவடிகளின்கீழ் குற்றவேல் செய்வதே உபேயமாக அநுஸந்தேயமென்னுமிடத்தை இந்த ச்லோகத்தால் வெளியிடுகிறார். “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனும் மன்னி வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்கிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையே புருஷார்த்தமென்று காட்டுகிறபடி.

பகவத்கீதையில் *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப, சதுர்விதா பஜந்தே* என்று நால்வகை யதிகாரிகள் எம்பெருமானைப் பணிசின்றவர்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளனர்—ஏற்கனவே ஐச்வரியமிருந்து நசித்து அது மீண்டும் வேண்டுமென்று ஆசர்யிப்பவர்; புதிதாக ஐச்வரியம் வேண்டி. ஆசர்யிப்பவர்; ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை விரும்பி

ஆசிரயிப்பவர் ; பரம புருஷார்த்தமான ரித்ய கைங்கர்யத்தை விரும்பி ஆசிரயிப்பவர் ; ஆக நான்கு வகைப்பட்ட அதிகாரிகள் அங்குச் சொல்லப்பட்டனர் ; அந்த நால்வகையதிகாரிகளுக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதன் அபேக்ஷித பலங்களை அளித்தருள்பவ னென்கிறுரீதில்.

ஆர்த்தாபாசரயம் = இழந்த ஐச்வரியத்தை மீண்டும் பெறவிரும்புமவர்களான ஆர்த்தர்களுக்குப் புகலிடமாயுள்ளவரென்கை. ஆர்த்திகல்பம் = அபூர்வமான ஐச்வரியத்தை விரும்புமவர்களான ஆர்த்திகளுக்குக்கல்பவ்ருக்டம் போன்று அதனைக்குறையறக் கொடுத்தருள்பவரென்கை. அஸஹ்யாகஸ்கரக்ஷமாநஸம் = பரமபோக்யனுன தன்னிடத்தில் (எம்பெருமானிடத்தில்) போக்யதாபுத்தி தவிர்த்து ஸ்வாத்மாநுபவத்தில் போக்யதா புத்தியை வஹிப்பதானது [கைவல்ய புருஷார்த்தருசி] அபராதமாகையாலே அப்படிப்பட்ட தீவராபராதிகளான கேவலரை இங்கு அஸஹ்யாகஸ்கர சப்தத்தினால் விவக்ஷிப்பதாக நிர்வஹிப்பர்கள். அவர்களுக்குக் க்ஷமாநஸமென்றது—அவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளி அவர்களுடைய கோரிக்கையைத் தலைக்கட்டியருள்பவரென்கை.

ஸத்யஸ் ஸம்சரித காமதேநும் = ஜ்ஞாநிகளான முமுகுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டின அநுபவங்களைபெல்லாம் அளித்தருள்பவரென்கை. அபியத்ஸர்வஸ்வம் = “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையு மவரேயினியாவாரே” என்று பெற்றாரும் சுற்றமுமென்றிவையெல்லாமவரேயாகப் பற்றுமவர்களான ஆழ்வார்களுக்கு “உண்ணுஞ் சோறு பருகுரீர்தின் னும்வெற்றிலையு மெல்லங் கண்ணன்” என்கிறபடியே தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களெல்லாம் தாமேயாயிருப்பவரென்கை.

அஸ்மத்தநம் = நமக்குக் குலதநமாயிருப்பரென்கை. ஆக இப்படிப்பட்டவரும் திருமகட்குக் கண்போன்றவரும் கிலமகட்கு உயிர்போன்றவருமான அழகிய மணவாளப் பெருமானை ஆசிரயிப்போம்; அவர் நமக்கு “உன்றன்னோடுந்நோமேயாவோ முனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்படியான ரித்யகைங்கர்ய ஸம்பத்தையளித்தது நம்மை ஸுகப்படுத்த வேனுமென்ற ராயிறு ; (76)

ஸ்வபணவிதாநதீப்ரமணிமாலிஸுதாமருசி
ம்ரதிமஸுகந்திபோகஸுகசாயிதரங்கதநம்,
மதபரமப்ந்தத்தரோச்ச்வஸிதநி:ச்வஸிதோத்தரலம்
ப்பணிபதிடோலிகாதலிமமாச்வஸிம: ப்ரணதா:.

(77)

ஸ்வ பண	— தன்னுடைய படமாகிற	ரங்கதநம்	— ஸ்ரீரங்கநாதனைபுடைத்தாய்
விதாந	— மேற்கட்டியில்		{ (எம்பெருமானை இடைவிடாது
தீப்ர	— பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற	மத பர	{ வஹிப்பதான லுண்டான)
மணிமாலி	{ மணிகளின் வரிசையை புடைத்தாயும்	மந்தர	— மந்தமாக வுண்டாகின்ற
ஸுதாம	— நல்ல பூமாலை போன்ற	உச்ச்வஸித	{ மேல் மூச்சு கீழ்மூச்சுகளாலே
ருசி ம்ரதிம	{ அழகு, ஸௌகுமார்யம், நறு	நி:ச்வஸித	{
ஸுகந்தி	{ மணம் ஆகிய இவற்றை புடைத்தாயுமிருக்கிற	உத்தரளம்	— அசைந்து கொண்டிருப்பதான
போக	— (தனது) மேனியில்	பணிபதி டோலி	{ திருவனந்தாழ்வானுகிறணன்
ஸுகசாயித	{ இனிதாகத் திருக்கண்வளர்த் தியருளப்பட்ட	காதலிமம்	{ சல் படுக்கையை
		ப்ரணதா:	— வணங்கினோமாய்
		ஆச்வஸிம:	— தேறுதலடைகின்றோம்

கீழ் அறுபத்து மூன்றாம் ச்லோகத்தொடங்கி முன் ச்லோகமளவான பதினான்கு ச்லோகங்களாலே [உத்ஸவமூர்த்தியான] அழகிய மணவாளப் பெருமானை அநுபவித்தாராய் நின்றார் ; இனி, பெரியபெருமானை அநுபவிக்கப் புகுகிராய் முந்துறமுன்னம் திருப்படுக்கை

யான திருவனந்தாழ்வானைத் தொழுநூர். கீழ்ச்லோகத்தில் *தாஸ்யஞ்ச தத்தாம் மயி* என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணி, அடுத்த ச்லோகமாகியவிதில் திருவனந்தாழ்வானைப் போற்றுகையாலே “சென்றற்குடையாமிருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கடலுள்— என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாத்ரகவு” என்கிறபடியே ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் நிரதரான திருவனந்தாழ்வானைப் போலே தாம் அடிமை செய்யப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பம் ஸூசிதமாகிற தென்று நுண்ணிதினுணர்க.

திருவனந்தாழ்வான் வெறும் படுக்கையல்லன்; ஊசற்படுக்கையாயிருப்பவனென்கிறார் “ப்பணிபதிடோலிகாதலிம்” என்பதனால். திருப்பள்ளி மெத்தைக்கு மேற்கட்டியுண்டே; இங்குத்திருவனந்தாழ்வானுடைய படம் மேற்கட்டியாகின்றது; “மன்னிய பல்பொறிசேராயிரவாய் வாளரவின் சென்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர்” (பெரிய திருமடல்) என்கிற படியே படத்திலுள்ள மாணிக்கத்தின் ஒளிகள் பரம்பியிருப்பதானது அந்த மேற்கட்டியில் ரத்னங்களிழைத்திருப்பது போன்றுள்ளது. நல்ல பரிமளம், நல்ல சோபை, மெத்தென்றிருத்தல் என்கிற குணங்கள் நிறைந்து விளங்குகின்ற தன்னுடலில் ஸ்ரீரங்கநாதனை இனிதாகத் திருக்கண் வளரச் செய்துள்ளான் திருவனந்தாழ்வானென்கிறது பூர்வார்த்தத்தினால். (பூர்வார்த்தம் முழுதும் ஒருபதம்.)

[மதபரேத்யாதி.] ஊஞ்சலாகில் அசைந்துகொண்டேயிருக்குமே; இத்திருவனந்தாழ்வானும் அநவரதம் ஸ்ரீரங்கநாதனை வலிப்பதனாலுண்டான மதத்தினால் கீழ்முச்சு மேல் மூச்சுகளை மெல்ல வீச, அக்காற்றினால் சலிக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட ஆதிசேஷனாகிற ஊசற்படுக்கையை வணங்கி ‘எம்பெருமானுக்குப் பரிவர் ஒருவருமில்லையே! என்கிற அச்சம் தீர்ந்து மகிழ்வோமென்றாராயிற்று. (77)

வடதலதேவகீஜடரவேதசிர:கமலாஸ்தந-

சடகோபவாக்வபுஷி ரங்கக்ருஹே சயிதம்,

வரதமுதாரதிர்க்கபுஜலோசநஸம்ஹநநம்

புருஷமுபாஸிஷீய பரமம் ப்ரணதார்த்திஹரம்.

(78)

வடதள	— ஆலிலையென்ன	சயிதம்	— பள்ளிகொண்டிருப்பவரும்
தேவகீ ஜடர	— தேவகியின் வயிறென்ன	வரதம்	— வரங்களையளிப்பவரும்
வேதசிர:-	— வேதாந்தங்களென்ன	உதார திர்க்க புஜ	உதாரங்களான திருக்கைகளை
கமலாஸ்தந	{ பிராட்டியின் திருமுலைத்தட	லோசந ஸம்	யும் நீண்ட திருக்கண்களை
	{ மென்ன	ஹநநம்	யுங் கொண்ட திருமேனி
சடகோப வாக்	{ நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்		யையுடையவரும்
	{ மொழியென்ன	ப்ரணத ஆர்த்தி	{ வணங்கினருடைய ஆர்த்தி
வபுஷி	{ (ஆகிய இவற்றின்) ஆக்குதி	ஹரம்	{ களைப் போக்குமவருமான
	{ போன்ற ஆக்குதியை	பரமம் புருஷம்	— பெரிய பெருமானை
	{ யுடைய	உபாஸிஷீய	— உபாஸிக்கக் கடவேன்.
ரங்கக்ருஹே	— ஸ்ரீரங்க விமானத்தில்		

கீழ்ச்லோகத்தில் திருவனந்தாழ்வானை வணங்கினாராய், அந்த சாயியான பெரிய பெருமானை வணங்குகிறார் இது முதலாக.

ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தில் திருக்கண் வளர்ந்தருளாகின்ற பரம புருஷனைச் சிந்தனை செய்யக் கடவேனென்கிறார். அந்த ஸ்ரீரங்க மந்திரம் எப்படிப்பட்ட தென்னில்; ஆலிலை, தேவகிப்பிராட்டியின் திருவயிறு, உபரிஷத்து, பெரியபிராட்டியாரது திருமுலைத்தடம், நம்மாழ்வாருளிடம்

செயலாகிய திருவாய்மொழி ஆசை இவை எம்பெருமான் திருவுள்ள முகீந்து வர்த்திப்பதற்கு எவ்வளவு பாங்கானதோ, அவ்வளவு பாங்காயிருப்பது என்கிறார் ஸ்ரீவார்த்தத்தில். “ஆலமா மரத்தினிலேமேல் ஒரு பாலகனும் ஞாலமேழு முண்டான் அரங்கத்தரவினையான்” இதயாதி களான அருளிச்செயல்கள் இங்கு அநுஸந்தேயம். “மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் மலரான் தனத்துள்ளான் தண்டுமாய் மார்வன்” என்று பேயாழ்வார் சில அடுக்குகள் அருளிச் செய்தாப் போலே இவர் தாமும் வடதளமென்று தொடங்கிச் சில அடுக்குகள் அருளிச்செய்கிறார். கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இருபகுதியாகவுள்ள வேதத்தின் உத்தரபாக மாகிய உபநிஷத்துக்களில் பரம்பருஷனுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகள் நன்கு விளங்குதலால் அவை ஆலிலை முதலானவற்றோடொக்க எம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லப்பட்டன. திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்குள்ள ஆதரம் வாசாமகோசரமாகையால் பிராட்டியின் திருமுலைத்தடம் எவ்வளவு போக்யமோ அவ்வளவுபோக்யம் திருவாய்மொழி—என்பது விளங்க “கமலாஸ்தர சடகோபவாக்” என்று ஸம்பிவ்யாஹாரம் செய்யப்பட்டது.

‘வடதள’ என்றுதொடங்கி * சடகோபவாக் * என்னுமளவும் த்வந்த்வ ஸமாஸம் பண்ணி அதற்குமேல் பஹுவீஹி ஸமாஸமாய், ஆலிலை முதலானவற்றினுடைய வடிவபோன்ற வடிவையுடைத்தான ரங்கமந்திரத்திலே—என்றிங்ஙனே பொருளுரைப்பது ஒருவழி. வடிவஸையும் சேர்த்து த்வந்த்வ ஸமாஸமாக்கி, ஆலிலையிலும்.....நம்மாழ்வாருடைய திருவாக் கிலும் திருமேனியிலும் ரங்கக்ருஹத்திலும் சயசித்தருளா நின்ற பெருமான் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. * ஸர்வோ த்வந்த்வோ விபாஷயா ஏகவத் பவதி * என்னும் வையாகரண பரிபாஷையினால் ஏக வசம் உபபந்நம். எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வார்திரு மேனியிலுள்ள அபிரிவேசாதிசயம் “இவையு மவையு முகவ்யம்” என்கிற திருவாய்மொழி யிலும் “திருமானிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே” என்னும் பாசுரத்திலும் பொலியும்.

உத்தரார்த்தத்தில் ‘வரதம்’ என்றும் ‘ப்ரணதார்த்திஹரம்’ என்றும் விசேஷணங்களிட்ட ருளிணமையால் * தென்னத்தியூர்கழலிணைக்கீழ் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநம் விளங்கும். (78)

உத்திபரமவ்யோம்நோர் விஸ்ம்ருத்ய பத்மவநாலயா-
விநிமயமயிம் நித்ராம் ஸ்ரீரங்கநாமநி தாமநி,
ப்பணிபரிப்ருடஸ்ப்பாரப்ரசவாஸநி:ச்வஸிதக்ரம-
ஸ்க்கலிதநயநம் தந்வந் மந்வித ந: பரம: புமாந். (79)

உத்தி பரம வ்யோம்கோ:	{ திருப்பாற்கடலையும் திருவை குந்தத்தையும்	ப்ரசவாக நி:ச்வ ஸித க்ரம	{ மேல்முச்ச: கீழ்முச்சுகளாலே
விஸ்ம்ருத்ய	— மறந்தொழிந்து	ஸ்கலித	— கூச்சமடைந்து
பத்மவநாலயா விநிமயமயிம்	{ பிராட்டிக்கு மாற்றான	நயநம் (யதாததா)	{ திருக்கண்களையுடைத்தா மிருக்கும்படி
நித்ராம்	— யோக நித்திரையை	தந்வந்	{ செய்து கொண்டிருக்கிற [திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற]
ஸ்ரீரங்கநாமநி தாமநி	{ திருவரங்கமென்னுந் திருப்ப திமில்	பரம: புமாந்	— பெரியபெருமான்
பணி பரிப்ருட ஸ்பார	— திருவநந்தாழ்வானுடைய அதிகமான	ந: மந்வித	{ நம்மைத் திருவுள்ளம் பற்றக் கடவர்

திருப்பாற்கடலையும் திருவைகுந்தத்தையும் மறந்தொழிந்து, ‘அவற்றிற்காட்டிலும் போக்யதை விஞ்சினவிடமிது’ என்று கோயிலிலே வந்தருளி * உறங்குவான்போல் யோகு செய்த பெருமானாய் விளங்கும் பெரியபெருமான் நம்மையும் திருவுள்ளம் பற்றி யருள்கவென் கிறார். “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டோடி வந்து” என்றும் “தனிகடலே தனிச்

சுடரே தனியுலகே யென்றென்று, உனக்கிடமாயிருக்க" என்றும் "வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள் துவராபதியும், இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்றும் திருப்பாற்கடல் திருவைகுந்தம் முதலான திவ்யஸ்தானங்களை விட்டிட்டுத் தம்திருவுள்ளத்தே குடிபுகுந்ததாகப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்தித்தார்; அவற்றை விட்டுத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து புகுந்ததாக இவர் அநுஸந்திக்கிறார்.

பத்மவநாலயாவிநிமயமயிம் நித்ராம்=இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகை என்சொல்வோம்!; பட்டரொருவர் தவிர இங்ஙனே நாவிறுடையாருண்டோ? பெரியபெருமாள் சிலகாலம் ஸ்ரீதேவியோடு விளையாடுகிறார், சிலகாலம் நித்ராதேவியோடு விளையாடுகிறார் என்கிறார். இதர விஷயங்களை மறக்கடிக்குந்தன்மை லக்ஷ்மீபரிஷ்வங்கத்திற்கும் நித்ரைக்கும் ஒக்குமிதே. எம்பெருமானுடைய உறக்கம் நம்முடைய உறக்கம் போலன்றிக்கே ஸர்வவிஷய ஸ்மரணத்தோடுங்கூடிய உறக்கமே யாகிலும் ஒன்று முணராதவன்போல் அபிரயங்காட்டி உறங்குகிற உறக்கமிதே.

[ப்பணிபரிப்ருடேத்யாதி] திருப்பள்ளி மெத்தையாயமைந்த திருவனந்தாழ்வானுடைய மிகுந்த மூச்சுக்காற்றினால் திருக்கண்கள் சிதறுகின்றதாம் பெரிய பெருமானுக்கு. "கிண்கணி வாய்ச் செய்த தாமரைப்பூப்போலே, செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ?" என்று பிரார்த்திக்குமவர்களின் கருத்துக்கிணங்கக் கடாக்கித்தருள்வதை அநுபவித்துப் பேசுகிறபடி. திருக்கண்களை மூடியுந் திறந்தும் துயில்கொள்ளுகிறாரென்கை.

நித்ராம் தந்வந் பரம: புமான் ந: மந்வீத = உறங்கும்போது ஒருவிதமான சிந்தனையும் உள்ளத் திலிருக்க மாட்டாதாகிலும், (உறங்குவான்போல் யோசனையு மிப்பெருமானுக்கு, அடியேனைப் பற்றின சிந்தனைமாத் திரம் அநுவர்த்திக்க வேணுமென்கிறார். நாம் அவனை மனநம் பண்ணமாட்டோமாகிலும் அவன் நம்மை மனநம் பண்ணட்டு மென்கிறார். நாம் கண் விழித் திருக்கும்போதும் அவனை ஸ்மரிக்க வல்லோமல்லோம்; அவன் கண்ணுறங்கும் போதும் நம்மை ஸ்மரியா தொழியானென்கிறார். (79)

ஜலதமிழ் நிபீதம் நீரதேநாத்ரிமப்தௌ
நிஹிதமிழ் சயாநம் குஞ்ஜரம் வா த்ரிசுஞ்ஜே,
கமலபதகராஷம் மேசகம் தாம்நி நீலே
ப்பணிநமதிசயாநம் பூருஷம் வந்திஷ்ய.

(80)

நீலே	— கறுத்த	அப்தௌ நிஹி	{	கடலில் வைக்கப்பட்ட மலை
தாம்நி	— ஸ்ரீரங்க மந்திரத்தில்	தம் அத்ரிம் இவ		போன்றிருப்பவரும்
ப்பணிநம் அதி	{	ஸத்திதம்	{	
சயாநம்		அத்ரிசுஞ்ஜே		— மலைப்புதரிஸ்
மேசகம்	{	சயாநம்	{	— படுத்துக் கொண்டிருக்கிற
	{	குஞ்ஜரம் வா		— யானைபோன்றிருப்பவருமான
கமல பத கர	{	பூருஷம்	{	— பெரிய பெருமானை
அக்ஷம்		வந்திஷ்ய		— வணங்கக்கடவேன்.
நீரதேந நிபீதம்	{		{	
ஜலதம் இவ				
ஸத்திதம்	{		{	
	{			

கீழ் "அபி பணிபதிபாவாத்" என்ற நாற்பத்தைத்தாம் ச்லோகத்தி லருளிச்செய்தபடியே நீல நிறத்ததான ஸ்ரீரங்கவிமாரத்தில் நீல நிறத்ததான பெரியபெருமாள் விளங்கும்படிக்கு மூன்று உபமானங்களிட்டுப் பேசுகிறார்.

மேகத்தினால் முற்றும் பருகப்பட்டு அம்மேகத்தின் கர்ப்பத்தினுட் கிடக்கும் கடல்கொல்! என்பது முதல் உவமை. இதில் மேகத்திற்கும் விமானத்திற்கும், மேகத்தினுட் கிடக்கும் கடலுக்கும் கடல்வண்ணனுக்கும் உபமானோபமேயபாவம் உணர்க. கடலினுள் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட கரியமலை கொல்! என்பது இரண்டாவது உவமை இதில் கடலுக்கும் விமானத்திற்கும், மலைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உபமானோபமேயபாவம் உணர்க. மலைப்புதரில் துயில்கொள்ளும் மதயானைகொல்! என்பது மூன்றாம் உவமை. இதில், மலைப்புதர்க்கும் விமானத்திற்கும், மதயானைக்கும் மதிரங்கனுக்கும் உபமானோபமேயபாவம் உணர்க.

‘கமலபதகராஷம்’ என்றும் ‘பணிநம் அதிசயநம்’ என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் அதிகப்படியாக உள்ளன. இவற்றுக்குப் பொருத்தமாக உபமான வஸ்துக்களிலும் சில விசேஷணம்சங்களை ஊழித்துக்கொள்ளவேணும். ஸமுத்தரத்தில் உள்ள பவழங்கள் முதலிய சிவந்த வஸ்துக்களைக் கமலபதகராஷி ஸ்தாநத்திலும் முத்துத்திரள் முதலிய வெண்பொருள் களை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தாநத்திலுங் கொள்க. மலையில் உள்ள சிறந்த கைரிகாதிதாதுக் களைக் கமலபதகராஷி ஸ்தாநத்திலும், நெடுகப்பாயும் அருவிகளை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தாநத் திலும் கொள்க. யானையின் சிந்துரப் பொடியலங்காரங்களைக் கமலபதகராஷி ஸ்தாநத்திலும் அது தங்குமிடமான வெண்மணிப்பாறையை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தாநத்திலும் கொள்க. (80)

ஸ்ரீரங்கேசய இஹ சர்ம நிர்மிமீதாம்

ஆதாம்ராதரபதபாணிவித்ருமோ ந:

காவேரீலஹரிகரோபலால்யமாந:

கம்பிராத்தபத இவ தர்ணகோர்ணவஸ்ய

(81)

ஆதாம்ர — நன்கு சிவந்த
அதர — திருவதரமென்ன
பத — திருவடிகளென்ன
பாணி — திருக்கைகளென்ன
(இவையாகிற)
வித்ரும: — பவழங்களையுடத்தாய்
காவேரீ — திருக்காவேரியின்
லஹரிகர — அலைகளாகிற கைகளாலே
உபலால்யமாந: — சீராட்டப்படுகின்றதாம்

கம்பிர அத்புத: — கம்பிரமாய் ஆச்சரியமான
அர்ணவஸ்யதர்ணக: { கடலின் குட்டிபோன்றிருக்
இவ ஸத்தித: { கின்ற
ஸ்ரீரங்கேசய: — பெரிய பெருமாள்
ந: — நமக்கு
இஹ — இங்கே
சர்ம — ஸௌக்யத்தை
நிர்மிமீதாம் — செய்தருளவேணும்.

கீழ்ச்லோகத்தில் பெரியபெருமானுக்கு மூன்று உபமானங்களிட்டுப் பேசினார்; அவற்றுள் முதலுபமானம் கடல்; கடல்தன்னை உபமானமாகச் சொல்வதற்காட்டிலும் கடல் குட்டியை உபமானமாகச் சொல்வது மிகப்பொருந்துமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச் செய்வதாம் இந்தச் ச்லோகம்.

கடல்குட்டியாவது கடல் ப்ரஸவீத்த குட்டி; இது ஒரு சமத்காரமான உல்லேகம். கடலில் இருக்கும் பவழங்கள் கடல்குட்டியினிடத்தும் இருக்குமே; நன்றாகச் சிவந்த திருவதரம் திருவடி திருக்கை ஆகிய இவையே பவழங்களாம். (இவ்வவயவங்கள் குழந்தைகட்கு மிகச்சிவந்திருக்குமாதலால் ‘ஆதாம்ர’ எனப்பட்டது).

காவேரீலஹரிகரோபலால்யமாந: = குழந்தையானது தாயின் கையினாலே சீராட்டி வளர்க்கப்படும்; இங்கே கடற் குழந்தையாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீரங்கநாதனும் “திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணிர்ப்பொன்னி திரைக்கையா லடியருடப் பள்ளிகொள்ளங் கரு மணியை” என்கிறபடியே திருக்காவேரியின் அலைகளாகிற கைகளாலே உபசரிக்கப் படுகிறான்.

காவேரியானவள் கடற் குழந்தைக்குத் தாய்முறையாவதும் அறிக. (ஸரித்தியாகிய கடலுக்குக் காவேரி பத்தியாய், கடல்குட்டிக்கு மாதாவாகிளுள்.)

குழந்தை படுத்தவண்ணமாகவே யிருப்பது இயல்வாதலால் அதனையும் திருவுள்ளம்பற்றி “ஸ்ரீரங்கேசய:” என்றார். இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை உணராமல் சிலர் “ஸ்ரீரங்கேசுவர:” என்று பாடங்கொள்வது தகாதென்க.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனும் இந்த ச்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே அபீதி ஸ்தவத்தில் *ஜலதிடும்படம்பஸ்ருச:* என்றருளிச் செய்தார், ... (81)

லிஞ்சேதிமஞ்ச ஜநமிந்திரயா தடித்வாந்
பூஷாமணித்யுதிபிரிந்தரதநுர் ததாந:
ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸநிர்ப்பரத்வாத்
அத்ரௌ சயாலூரிவ சீதலகாளமேக:

(82)

இந்திரயா	{ பிராட்டியாகிற மின்னலை	ஸ்ரீரங்கதாமந்	{ திருவரங்கம் பெரியகோயிலா
தடித்வாந்	{ யுடைத்தாய்		{ கிற
பூஷாமணி த்யு	{ திருவாபரணங்களி லிழைத்த	அத்ரௌ	— டலையில்
திமி:	{ ரத்தங்களின் கிரணங்களாகிற	சயாலு:	— படுத்துக் கொண்டிருப்பதான்
இந்தர தது:	— இந்திரன்விலை	சீதல காளமேக:	{ குளிர்ந்த கருமுகில்போன்
ததாந:	— வலித்துக் கொண்டிருப்பதாய்	இவ	{ றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன்
தயாரஸ நிர்ப்பர	{ க்ருபையாகிற தீர்த்தத்தின்	இமம் ஐநம் ச	— அடியேனையும்
த்வாத்	{ பூர்த்தியினால்	லிஞ்சேத்	— அபிஷேகப் பண்ணியருள்க.

பெருமானைக் கடல்குட்டியாக உருவகப்படுத்திப் பேசினார் கீழ்ச்லோகத்தில். கடல் குட்டியைக் காண்பதனால் கண்கள் மாத்திரமேயன்றே குளிரும்; அவ்வளவோடு தருப்திபெற முடியுமோ? எல்லா அவயவங்களும் குளிரவேணுமென்று பாரித்திருப்பவரிதே இவ்வாசிரியர். ஆகவே, பெரியபெருமானை சீதல காளமேகமாகப் பேசவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அங்ஙனே ஸாவயவருபகவிர்யால் பண்ணுவதாம் இந்தச் ச்லோகம்.

காளமேகமானது மின்னலோடும் இந்திர தநுஸ்ஸோடும் கூடியிருக்கும்; ஜலத்தினால் பூர்ண கர்ப்பங் கொண்டு அசையமாட்டாமல் மலையுச்சியிலே படுத்திருக்கும்; இத்தன்மைகள் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஒக்குமென்று அடைவே நிரூபிக்கிறார். மின்னற்கொடி போன்ற பிராட்டி உறையப் பெற்றிருப்பதும் திருவாபரணங்களிலிழைத்த பல்வகை ரத்தங்களின் புகராகிற இந்தர தநுஸ்ஸையுடைத்தாயிருப்பதும், கருணாஸம் நிரம்பியிருப்பதனால் ஸ்தாவரப்பிரதிஷ்டையாக ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தே போந்து சயரித்திருப்பதும் இந்த ஸ்ரீரங்கநாதகாளமேகத்தின் தன்மைகளாம். இப்படிப்பட்ட காளமேகம் அடியேன் மீதும் கருணாஸத்தைக் கனக்க வர்ஷித்துக் குளிரச் செய்தருள்க வென்றாராயிற்று.

[இமஞ்ச ஐநம் லிஞ்சேத்] மேட்டு நிலம் பள்ள நிலம் என்னும் வாசிபாராதே வர்ஷிக்கு மிறே மேகம்; அடியேனிடத்திலுள்ள தாழ்வுகளைக் கணிசியாதே அருள்புரிய வேணுமென்கை. இது சகாரத்தினால் தேறுங்கருத்து. (82)

ஆமௌலிரத்தமகராத் புநரா ச பத்ப்யாம்
தாமக்ரமோந்நமதுதாரமநோஹராங்கம்,
ஸ்ரீரங்கசேஷசயநம் நயநை: பிபாம:
பச்யந்நம:ப்ரஸ்ணமோகமிவாம்ருதஸ்ய.

(83)

ஆ மௌலி.ரத்தந மகராத்த	{ திருமுடியிலழுத்தின ரத்தநமய மான மகரம் முதற்கொண்டு	ஸ்ரீரங்க சேஷ சயநம்	{ திருவரங்கத்தில் அரவணை மேற் பள்ளிகொண்டருளும் பெரிய பெருமானே,
ஆ ச பத்ப்யாம்	— திருவடிவரையில்	பச்சத் மந: ப்ர வணம்	{ ஸேவிப்பவர்களின், மனத் திலே வந்து தேங்குகின்ற
தாம க்ரம உந்ந மத் உதாரமநோ ஹர அங்கம்	{ தேஜோவிசேஷத்தாலே உயர்ந்து உதாரமாய் ரமணிய மான அவயவங்களை யுடைய	அம்ருதந்ஸய ஓகம் இவ	{ அமுதவெள்ளத்தைப்போலே
	ரான	நயதை: பிபாம:	— கண்களாலே — பருகுகின்றோம்.

பெரிய பெருமானே அமுத வெள்ளமாக அநுபவிக்கிறார் இதில். இவ்வம்ருத ப்ரவாஹத் தைக் கண்களால் பருகுவோ மென்கிறார். திருமுடி தொடங்கித் திருவடியளவுள்ள ஒவ்வேராவ யத்திலும் தேஜ:புஞ்ஜம் புறவெள்ள மிடுகையாலே எல்லா அவயவங்களும் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்றன வென்கிறார் ஸ்ரீவார்த்தத்தால்.

[பச்சம்ந:ப்ரவணம்] உலகத்திலுள்ள ப்ரவாஹங்களிற் காட்டிலும் விலகணமிதே இவ் வமுதவெள்ளம்; ஸேவிப்பவருடைய நெஞ்சிலே வந்து பாயும் அமுதாமிது, “அணியரங்கனைன் னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றென்றினைக் காணுவே” என்றவாறு.

இதில் முதல் பாதத்தில் ‘நிகராத்’ என்றும் பாடங் காண்கிறதாம். கிரீடத்திலுள்ள ரத்தந ஸமுஹம் முதற்கொண்டு என்று பொருளாம். மேல் தொண்ணூற்றிரண்டாம் ச்லோகத்தில் *மானிக்ய மகரீஸத் ச்ருங்கம்* என்றிருப்பதோடு பொருந்துகின்ற *மகராத்த்* என்ற பாடத்தில், திருவபிஷேகத்தில் ரத்தந மகரவடிவாக இழைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்கை. ‘துராய்’ என்கிற திருவாபரணத்தைச் சொல்லு றதென்பாருமண்டு. (83)

அரவிந்திதமங்கரிபாணிவக்தரை: அபி தாபிஞ்ச்சிதமஞ்சிதாங்ககாந்த்யா,
அதரேண ச பந்துஜீவிதம் ஸ்ரீ: நியதம் நந்தநயேத ரங்கசந்தரம். (84)

அங்கரி பாணி வக்தரை:	{ திருவடிகள் திருக்கைகள் திரு முகம் ஆகிய இவற்றால்	அதரேண பந்துஜீவிதம் ச	— திருவதரத்தினால் { பந்துஜீவி பூஷ்பம் பூத்திருக் கப்பெற்று மிராநின்ற
அரவிந்திதம்	— தாமரைபூத்திருக்கப்பெற்றும்	ரங்கசந்தரம்	— பெரிய பெருமானே
அஞ்சித அங்க காந்த்யா	{ சிறந்த திருமேனி யொளிமி னால்	ஸ்ரீ:	— பெரிய பிராட்டியார்
தாபிஞ்சிதம்அபி	{ பச்சிலை மரங்கள் பொருந்தப் பெற்றும்	நந்தநயேத நியதம்	{ நந்தவனமாகக் கொண்டு விறுரிப்பர் போலும்.

பெரிய பெருமானே அம்ருத ப்ரவாஹமாக அநுபவித்தார் கீழ் ச்லோகத்தில். நந்தவன மாக அநுபவிக்கிறாதிதில். நந்தவனத்தில் நல்ல தாமரை மலர்களும் பச்சிலை மாங்களும் பந்து ஜீவ [உச்சித்தில்] புஷ்பங்களும் நிரம்பியிருக்கும்; அப்படி இங்குண்டோவென்ன? அவை இங்கும் குறையற்றனவென்கிறார். திருவடிகள். திருமுகம் இவைகளே தாமரை மலர்களாம்; பச்சைமாமலைபோல் மேனியின் புகர் பச்சிலைமரங்களாம்; பழுப்பேறின திருவதரம் பந்துஜீவ புஷ்பமாம். ஆக இவ்வகையாலே நந்தவனமென்னப் பொருத்தமுடைய பெரிய பெருமாள் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவிளையாட்டுக்குப் பாங்கு என்றராயிற்று. ‘சீபதம்’ என்கிற அவ்யயம் உத்த்ரேக்ஷாஸூசகம்.

அந்யோந்யரஞ்ஜகருசோ2நுபமாநசோபா:
திவ்யஸ்ரகம்பரபரிஷ்கரணங்கராகா:
ஸம்ஸ்பர்சத: புலகிதா இவ சிந்மயத்வாத்
ரங்கேந்துகாந்திமதிகாமுப்கும்ஹயந்தி.

அந்யோந்ய ரஞ் ஜக ருசு!	{ ஒன்றுக்கொன்று சோபையை விளைக்கின்ற காந்தியையுடைய வைகளாய்	சித்—மயத்வாத்	{ ஸ்வயம் சேதநஸ்வரூப மாகை யாலே
அநுபமாந சோபா:	{ ஒப்பற்ற ஒளியையுடையவை களான	ஸம்ஸ்பர்சத:	— திருமேனி ஸம்பந்தத்தினால்
திவ்ய ஸ்ரக்	— வையுயர்ந்த மாலையென்ன	புலகிதா இவ	{ மயிர்கூச் செறியப் பெற்ற வை போன்று
அம்பர	— பீதாம்பரமென்ன	அதிகாம்	— அதிகமான
பரிஷ்கரண	— திருவாபரணங்களென்ன	ரங்கேந்து காந் தும்	{ பெரிய பெருமானுடைய சோபையை
அங்கராகா;	{ சாத்துப்படியென்ன இவை கள்	உபபரும்ஹயந்தி	{ பின்னையும் அதிகப்படுத்து கின்றன.

பெரிய பெருமானுக்கு இயற்கையாகவே அளவற்ற காந்தி இருந்தாலும், வனமாலே திருப்பீதாம்பரம் திருவாபரணம் முதலியவற்றால் இன்னமும் அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறது அந்தத்திருமேனியின் திவ்யதேஜஸ்ஸு என்கிறார்.

[அந்யோந்யரஞ்ஜகருசு:] பீதாம்பரத்தின் சோபையினால் வனமாலேக்கு சோபாவிசேஷம்; வனமாலையின் சோபையினால் பீதாம்பரத்துக்கு சோபாவிசேஷம் என்றிப்படி ஒவ்வொன்றும் பரஸ்பர சோபாதிசய ஹேதுவாயிருக்கிறபடி. *ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர் யுக்தம் ஸ்வாநுருபைர நூபமம்*, சிந்மயஸ் ஸ்வப்ரகாசைச்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை;* என்கிற பெளஷ்கரப்ரமாணத் தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்தச் சீலோக மருளிச் செய்யப்படுகிறது. அங்குள்ள விசேஷணங்களே பெரும்பாலுமிங்குள்ளன.

[சித்மயத்வாத் ஸம்ஸ்பர்சத: புலகிதா இவ] கிழெடுத்த பிரமாணத்தின்படியே திருப்பீதாம்பரம் முதலியவையெல்லாம் சைதன்யசாலிகளாகையாலே பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கத்தினால் ரோமாஞ்சிதங்களாயினவோ! என்னும்படியாயிருக்கும். அதாவதென்னன்னில்; இத்திருமேனியிலுள்ள பீதாம்பர வனமாலாதி வஸ்துக்களே வேறோரிடத்தில் இருக்குமாகில் இத்தனை புகர் பெறமாட்டா; இத்திருமேனியோட்டைச் சேர்த்தியினாலாயிற்று அவற்றுக்குப் புகர் விஞ்சிற்று என்கை.

[ரங்கேந்துகாந்திமிகாமுபபரும்ஹயந்தி.] பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத் தாலே இவற்றுக்குப் புகர் விஞ்சுகிறது; இவற்றின் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குப் புகர் விஞ்சுகிறது என்றதாயிற்று. இத்திருமேனிக்கு இவைவேணும்; இவற்றுக்கும் இத்திருமேனியே அமையும் என்றபடி. (85)

த்ருதகநகஜகிரிபரிமிலதுததி ப்ரசலிதலஹரிவதஹமஹமிகயா,
ஸ்நபயதி ஜநமிமபஹரதி தம: ப்பணிசயமரதகமணிகிரணகண: (86)

ப்பணிசய	{ அரவணமேற் பள்ளி கொள் ளும் பெரிய பெருமானாகிற	ப்ரசலித	— பரம்பின
மரதகமணி	— மரதகப் பச்சையினுடைய	லஹரிவத்	— அலைகள் போன்று
கிரணகண:	— காந்திஸுழைமானது	அஹமஹமிகயா	— முற்கோலி வந்து
த்ருத	— (காந்தி) உருகின	இமம் ஜநம்	— அடியேனே
கணகஜகிரி	— பொன்மலையோடு	ஸ்நபயதி	— ஸநாநஞ் செயலிக்கின்றது;
பரிமிலத்	— கூடாநின்ற	தம:	— அகவிருளை
உததி	— ஸமுத்திரத்தில் நின்றும்	அபஹரதி	— அகற்றுகின்றது.

“முடிவில்லதேரெழில் லீலமேனி ஐயோ! நிறைகொண்டதென்னெஞ்சினையே” என்ற திருப்பாணாவார் பாசரம் நினைவுக்கு வருகின்றது. அந்த லீலமேனியிலீடுபட்டு ஆச்சரியமாக அருளிச் செய்கிறார்.

ப்பணிகைய மரகதமணி கிரணகண: என்றதற்கு—அகந்தசாயியான பெரிய பெருமானுடைய மரகதப்பச்சையின் கிரண ஸமுஹமென்று சிலர் பொருள் கொள்வர்; அங்ஙனன்று: பணிகைய 'ஏவ மரதகமணி:' என்றும் அகந்தசாயியான பெரிய பெருமானாகிற மரதகமணியின் காந்தி ஸமுஹமென்று பொருளாகக்கூடவது. “வள்ளலே மதுஞ்சுது என்மரதகமணியே!” என்றும் “விளக்கொளியை மரதகத்தை” என்றும் ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் எம்பெருமானை மரதக மணியாகவே அருளிச் செய்வது காண்க. ஆக, ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய மரதகமணியின் காந்தி ஸமுஹமானது எங்ஙனே சொல்லலாம்படியிருக்கிறதென்னில், [ந்ருதகநகஜிகிரி பரிமிளதுதி ப்ரசலித லஹரிவத்] உருகிப் பெருகுகின்றதொரு பொன்மலையோடு சேர்ந்த ஸமுத்தரத்தின் அலை வரிசையோ! என்னலாம்படியிருக்கின்றது. பொன்னரைநாண் முதலிய திவ்யாபரணங்கள், ஹிரண்யவர்க்கையான பிராட்டி, பிதகவாடை ஆகிய இவற்றின் பொன்னிறமான ஒளியோடு கலசின நீலமேனி நிறத்திற்கு இவ்வுபமானம் மிகப் பொருந்தும். ந்ருதகநகஜிகிரி ஸ்தாநத்தில் பீதாம்பராதிகளும், உத்தி ஸ்தாநத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் லஹரி ஸ்தாநத்தில் கிரண ஸமுஹமும் கொள்ளத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட விலகணமான புகர்வெள்ளங்களானவை ஒன்றின் முன் ஒன்றாகப் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அடியேன்மீது பாய்கின்றன; அகவிருளை யும் அகற்றுகின்றன என்றராயிற்று. அதாவது இத்திவ்யமங்கள விக்ரஹ சோபையிலே அடியேனீடுபட்டு ஞானவொளி நிரம்பப் பெற்றேனென்கை. (86)

போகீந்த்ர நி:ச்வலித ஸௌரபவர்த்திதம் ஸ்ரீ
நித்யாநுஷக்தபரமேச்வரபாவகந்தி,
ஸௌரப்யமாப்லுத்திசாவதி ரங்கநேது:
ஆநந்தஸம்பதி நிமஜ்ஜயதே மநாம்ஸி.

(87)

போகீந்த்ர	{ (பள்ளி மெத்தையான) திரு வனந்தாழ்வானுடைய	ஆப்லுத திசா அவதி	{ திசைகளின் எல்லைகளே வியா பித்ததான
நி:ச்வலித	— மூச்சுக் காற்றினுடைய	ரங்கநேது:	{ பெரிய பெருமானுடைய பரி
ஸௌரப	— பரிமளத்தாலே	ஸௌரப்யம்	{ மளம்
வர்த்திதம்	— வளர்த்தப்பட்டதாய்,	மநாம்ஸி	{ (ஸேனிப்பவர்களது) உள்ளத்தை
ஸ்ரீ நித்ய அநு ஷக்த	{ பிராட்டியின் நித்ய ஸம்சலே ஷத்தாலுண்டான	ஆநந்தஸம்பதி	— ஆனந்தச் செல்வத்தில்
பரமேச்வரபாவ கந்தி	— ஸர்வேச்வரத்துவத்தினால் { பரிமளித்துக்கொண்டிருப்ப தாய்	நிமஜ்ஜயதே	— மூழ்குவிக்கின்றது.

கீழ்ச்லோகத்தில் 'ஸந்யபதி' என்று ஸ்காநம் ப்ரஸ்துதமாயிற்று; ஸநாநமானதும் சாந்தனியில் அபேக்ஷிதமாகுமிறே; பெரிய பெருமானுடைய திவ்யகந்தமே தம்மைக் கமழ்விக் கின்றதென்றோர்தில், காந்தி ஸமுத்தரத்திலே மூழ்கினமை சொன்னார் கீழ்ச்லோகத்தில். ஆநந்த ஸாகரத்தில் மூழ்குகின்றமை சொல்லுகிறோர்தில்.

*ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ: * என்கிறபடியே எம்பெருமானுடைய திருமேனியானது பரிமள மயமாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட திருமேனியின் பரிமளத்திற்கு இன்னமும் புஷ்டி உண்டா கும்படியை இரண்டு விசேஷணங்களா லருளிச்செய்கிறார். [போகீந்த்ர நி:ச்வலித ஸௌரபவர்த்தி திதம்] எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யாபந்நயிருக்கும் திருவனந்தாழ்வானுடைய மூச்சுக் காற்றின் பரிமளம் சிறந்தது; அதுவும் இத்திருமேனியிறுமணத்தோடே கூடியதனால் அபிவ்ருத்தியாயிற்றென்கை. [ஸ்ரீநித்யாநுஷக்த பரமேச்வர பாவகந்தி] 'கந்தத்வாராம்' என்று ச்ருதிப்ரஸித்தையான பிராட்டியின் நித்யஸம்பந்தத்தினால் பரிமளப்ராசுர்யமூண்டாகச் சொல்ல வேணுமோ? *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜகதம்ஜா* இத்தயாதிப்படியே பிராட்டியின் நித்யயோகத்தினால் எம்பெருமானுக்குப் பரமேச்வரத்வம் பொலிகின்றது. பரமேச்

வரத்வ ப்ரயுக்தமான பரிமளம் எம்பெருமானுக்குள்ளது. பரமேச்வரத்வமில்லையாகில் பரிமளமில்லை; பிராட்டியின் நித்யயோகமில்லையாகில் பரமேச்வரத்வமில்லை என்கிற இம் முகத்தாலே பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் பெரிய பெருமானுடைய பரிமளத்திற்கு அபிவர்த்தகமாகிற தென்று திருவுள்ளம். [ஆப்லுநதிசாவதி] பரப்ரஹ்மத்தினுடைய பரிமளமாகையாலே ஒரு மூலையடியே விச்வராத்மாகாமல் திசைகள் தோறும் பரவுகின்றதென்கிறார். (87)

ரங்கபர்த்துரபி லோசநசர்ச்சாம் ஸாஹஸாவளிஷு-லேகயமானம்,
புஷ்பஹாஸ இதி நாம துஹாநம் ஸௌகுமார்யமதிவாங்மநஸம் ந: (88)

லோசநசர்ச்சாம் அபி	{ (தன்மேல்) கண்கள் படுவதை யும்	துஹாநம்	— விளைவிப்பதுமான
ஸாஹஸ ஆவளிஷு	{ ஸாஹஸகாரியங்களின் வரிசைகளிலே	ரங்கபர்த்து: ஸௌகுமார்யம்	{ பெரிய பெருமானது ஸௌ குமார்யமானது
லேகயமானம்	— எழுதும்படி செய்யாநிற்பதும்,	ந: அதிவாங் மநஸம்	{ நம்முடைய வாக்குக்கும் சிந்தைக்கும் விஷய மன்று.
புஷ்பஹாஸ: இதி நாம	{ 'புஷ்பஹாஸ:' என்கிற திரு நாமத்தை		

கீழ்ச்லோகத்தில் பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியின் பரிமளத்தைப் பேசுகிறார்; அதன் பிறகு அத்திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தைப் பற்றிப் பேச நினைத்தார்; வாக்குக்கும் சிந்தைக்கும் விஷயமன்றிக்கே பரமவிலக்ஷணமாயிருக்கின்ற ஸௌகுமார்ய குணம் நெஞ்சால் நினைப்பரிதாயிருக்க அதனை எங்ஙனே வாய்கொண்டு பேசப்போகிறேனென்கிறார். பேசமுடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டே சிறிது பேசிவிடுகிற வழக்கமுண்டே; அப்படியே சிறிது பேசுகிறார் [லோசநசர்ச்சாமி ஸாஹஸாவளிஷு-லேகயமானம்] ஸேவார்த்திகள் கண்ணால் உறைக்கப் பார்த்தாலுங்கூட 'இப்படியும் ஒரு ஸாஹஸமான காரியம் செய்யலாகுமோ' என்ன வேண்டும் படியிருக்குமாம் ஸௌகுமார்யம். பார்ப்பதே ஸாஹஸம். கண்ணால் உற்று நோக்கினால் திருமேனி வாடிப்போகும்படியான மார்த்தவமென்கை. 'சேஷ்ப்ருசாலோகிதை ரங்கம்லாநி:' என்ற ஸ்ரீகுணரத்தகோச ஸூக்தியும் காண்க.

'ரங்கபர்த்து:' என்ற பதத்திற்கு ஸௌகுமார்ய பதத்தில் அந்வயம். மூலத்திலுள்ளபடியே அவ்யவஹிதமாக அந்வயித்தும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது பெரிய பெருமான் தாம் தம் திருக்கண்களாலே தம்மை நோக்கினாலும் வாடிப்போம்படியான மென்மை என்றபடி.

[புஷ்பஹாஸஇதி நாம துஹாநம்] ஸாஹஸ்ரநாமத்தில் எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பஹாஸ: என்றொரு திருநாமமுண்டு. [புஷ்பஹாஸ: ப்ரஜாகர:] அந்தத் திருநாமமுண்டானதற்கு அடி இந்த ஸௌகுமார்யமேயென்கிறார். பூப்போலே ஸுகுமாரமான திருமேனியையுடையவன் என்பது அதன் தேர்ந்த கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஸௌகுமார்யமில்லாவிடில் அந்தத்திருநாமம் அந்வர்த்தமாகிறதே. (88)

ஏகைகஸ்மிந் பரமவயவேநந்தஸௌந்தர்யமக்தம்
ஸர்வம் த்ரக்ஷயே கதமிதி முதா மா மதா மந்தசக்ஷ:-!
த்வாம் ஸௌப்ராத்ரவ்யதிகரகரம் ரங்கராஜாங்ககாநாம்
தல்லாவண்யம் பரிணமயிதா விச்வபாணைவ்ருத்தி. (89)

ஹே மந்தசக்ஷ: — ஓ மூடமான கண்ணே!,
ஏகைகல்மிந் — ஒவ்வொரு
அவயவே பரம் — அவயவத்திலே
அநந்த — எல்லையற்றதான்
ஸௌந்தர்ய — அழகிலே
மக்நம் — முழுக்கியிருக்கிற
(அஹம்) — நான்
ஸர்வம் — எல்லா அவயவத்தையும்
கதம் — எப்படி
த்ரக்ஷயே — அநுபவிக்கப்போகிறேன்?
இதி — என்று

முதா — வினாக
மா மதா: — சங்கியாதே;
ரங்கராஜ அங்க காநாம் { பெரிய பெருமானுடைய
அவயவங்களுக்கு
ஸௌப்ராத்ர வ்யதிகர கரம் { நட்பின் தொடர்பை வினை
விக்கின்ற
தத் லாவண்யம் — அந்தஸமுதாயசோபயானது
த்வாம் — உன்னை
விச்வபாரீண { எல்லா அவயவங்களையும்பூர்த்
வ்ருத்தி { தியாக அநுபவித்தவனாக
பரிணமயிதா — நிறைவேற்றிவிடும்.

வடிவமில் இரண்டுவகையுண்டு; 'ஸௌந்தர்ய' மென்பது ஒன்று, லாவண்யமென்பது ஒன்று. தனித்தனி ஒவ்வொருவயவத்தின் அழகு ஸௌந்தர்ய மெனப்படும்; எல்லா அவயவங்களினுடையவும் ஸமுதாயத்தில் தோன்று மழகு லாவண்யமெனப்படும். (இதற்கு நீரோட்டமென்றும் பெயருண்டு) ஆக இவ்விரண்டு வகையான அழகும் பெரியபெருமாள் பக்கவிலே குறையற்ற தென்னுமிடத்தை ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

பட்டர் தம்முடைய திருக்கண்களை விளித்து உபதேசிப்பதாக அமைந்தது இந்தச் லோகம். கம்பராமாயணத்தில் (பாலகாண்டம் உலாவியற்படலம் 12.) "தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன, தாள் கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கை கண்டாருமாதே, வாங்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்?, ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னானுருவு கண்டாரையொத்தார்." என்று சொல்லப்பட்டுள்ளபடியே, எம்பெருமானுடைய ஓரவயவத்திலே கண்வைத்தால் மறுபடியும் கண்ணை அதில் நின்றும் பேர்த்து வேறோரவயவத்தில் செலுத்தப்போகாமல் ஓரொன்றிலேயே கண் பதிந்து போகும்படியிருக்கும். ஆகவே பெரிய பெருமானுடைய எல்லா அவயவங்களையும் முழுக்க அநுபவிக்க வேணுமென்னும் விருப்பமுடைய தமது கண்கள் 'ஐயோ! ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஒவ்வொரு அவயவத்தின் அழகே என்னைக் கொள்ளை கொண்டுபோகிறதே!' ஒன்றைவிட்டு வேறொன்றிலே செல்லமுடியவில்லையே! எல்லா அவயவங்களையும் நான் எப்படி அநுபவிப்பேன்?' என்று வியாகூலப்பட்டனவாகக் கொண்டு, அக்கண்களுக்குத் தேறுதல் கூறுகிறார்—கண்ணே! இப்படி நீ வியாகூலப்பட்டேண்டா; பெரிய பெருமானுடைய ஒவ்வொரு அவயவமும் உன்னைத் தன்னிடத்து ஆழங்காற்படுத்திப் பக்கநோக்கறியவொட்டாமே செய்துவிடுமென்பது உண்மையே; ப்ரத்யங்க சோபை அப்படி செய்துவிட்டாலும் லாவண்யமென்கிற ஸமுதாய சோபை யென்பதொன்றுண்டே, அது உன் நினைவைத் தலைக்கட்டிவைக்கும்; அது எல்லா அவயவங்களையும் தொடர்ந்ததொரு ஸூத்ரம் போன்றிருப்பதால் ஒரு அவயவத்தில் நின்றும் மற்றோரவயவத்திற்கு மெல்லமெல்ல உன்னைக்கொண்டு போவதாகி க்ரமேண ஸகலாவயவங்களையும் பூர்ணமாக அநுபவிப்பிக்கும். ஆகையாலே ஒரு குரையுமிராது; இதனையறியாமல் மூடத்தனமாய் நீ ஏன் வருந்துகிறாய்? வருந்தாதே என்று தேற்றும் முகத்தால், தாம் அந்த லாவண்யத்தையே வழிகாட்டியாகக் கொண்டு பெரிய பெருமானுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் அநுபவிக்க இழிகின்றமையும் வெளியிட்டருளிராயிற்று.

(89)

வபுர்மந்தர்ஸ்ய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய:

சுமாலக்ஷ்மீப்ருங்கீஸகலகரணோந்மாதநமது,

விகாஸஸ் ஸௌந்தர்யஸ்ரஜி ரஸிகதாசீதுக்லக:

யுவத்வம் ரங்கேந்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகதாம். (90)

திருப்பாணாழ்வார் முதலானோர் அமலனாதிபிரான் முதலான திவ்யப்ரபத்தங்களில் பெரிய பெருமானுடைய ஒவ்வொரு அவயவவத்திலும் தனித்தனி ஆழ்ந்து, பேர்க்கவும் பேராத சிந்தையராயிருந்தும் ஒரு அவயவத்தையும் விடாதே எல்லா அவயவங்களையும் அநுபவித்துத் தீர்த்தது இந்த லாவண்யத்தை அண்டைகொண்டே போலும்.

[ஸௌப்ராத்ரவ்யதிகரகரம் லாவண்யம்] ஸஹோதரர்கள் பலரிருந்தால் அவர்கட்குப் பரஸ்பரம் பிணக்கமின்றியே ஸ்நேஹமேயிருந்தால் அது ஸௌப்ராத்ர மெனப்படும். இங்கு அவயவங்களைப் ப்ராதாக்களாகக் கொள்க; ஒவ்வொரு அவயவமும் 'என்னைவிட்டு அப்பால் நகராதே, என்னைவிட்டு அப்பால் செல்லாதே' என்று கண்ணைக் கொள்ளை கொள்வதனால் இவை பரஸ்பரம் ஸ்நேஹரஹிதமாய்ப் பிணக்கமுற்றிருந்தன; அந்தப்பிணக்கத்தை நீக்கி அன்பை வளர்த்ததாம் லாவண்யம். எல்லா அவயவங்களோடும் கலந்து பரிமாறப் பாங்கு செய்ததிறே. (89)

வபுர்மந்தாரஸ்ய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸஸமய:

க்ஷமாலக்ஷ்மீப்ருங்கீஸகலகரணோந்மாதநமது,

விகாஸஸ் ஸௌந்தர்யஸ்ரஜி ரஸிகதாசீதுசலக:

யுவத்வம் ரங்கேந்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகதாம். (90)

வபு: மந்தாரஸ்ய	{ திருமேனியாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்திற்கு	ஸௌந்தர்ய ஸ்ரஜி	{ அழகாகிற பூமாவிலே உண்டான
ப்ரதமகுஸும	{ முதல் புஷ்பம் புஷ்பிக்கும்	விகாஸ:	{ விகாஸம் போன்றதாயும்
உல்லாஸஸமய:	{ பருவமாயும்,	ரஸிகதா சீது	{ ராஸிக்கமாகிற மதுவை
க்ஷமா	— பூமிப்பிராட்டியென்ன	களக:	{ அடைக்கவைத்துக்கொண்டிருப்பதாயுமுள்ள
லக்ஷ்மீ	— திருமகளென்ன(இவர்களாகிற)	ரங்கேந்தோ: நித்யம்	{ பெரிய பெருமானுடைய நித்யம்
ப்ருங்கீ	— பேடை வண்டுகளுக்கு	யுவத்வம்	{ யௌவனமானது
ஸகலகரண	— எல்லா இந்திரியங்களையும்	ஸுபகதாம்	— ஸௌபாக்யத்தை
உந்மாதந	— உந்மத்தமாக்கவல்ல	ஸுரபயதி	— பரிமளிப்பிக்கின்றது.
மது	— தேன் போன்றதாயும்,		

பெரிய பெருமானுடைய யௌவநாவஸ்தையை வருணிக்கிறார். புராண புருஷராயிருக்கிற பெருமானுக்குத் திருமேனி தளர்த்திருக்குமே. கீழ்ச்லோகத்திற் கூறியபடி ஸௌந்தர்ய லாவண்யங்கள் சிறந்திருக்கும்படி பெங்ஙனே? என்று ஒரு சங்கை உண்டாக, யௌவநம்வந்து தலைகாட்டுவதாகிற யௌவநப்ரதூர்ப்பாவஸமயமே எம்பெருமானிடத்தில் எப்போது முள்ளது என்கிறார் [வபுர்மந்தாரஸ்ய ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸ ஸமய:] பெரிய பெருமானுடைய யௌவநப்ரதூர்ப்பாவ நிலைமை இங்ஙனே சொல்லலம்படியிருக்கிற தென்கிறார். திருமேனியாழ்வரோடு கல்பவ்ருக்ஷத்திற்கு முதன் முதலாகப் புஷ்பம் புஷ்பிக்கும் ஸமயம்போலும். ப்ரதமகுஸுமோல்லாஸ ஸமயத்தில் கல்ப வ்ருக்ஷம் எங்ஙனே இளமை வாய்ந்து சோபிக்குமோ அங்ஙனே சோபிக்கிறாரென்றபடி.

[க்ஷமாலக்ஷ்மீப்ருங்கீஸகலகரணோந்மாதநமது] முதல் பாதத்தில் புஷ்பம் ப்ரஸ்துத மாயிற்றிறே, புஷ்பந்தான் மதுவை வீட்டிராதிறே, பெரிய பெருமானுடைய யௌவனம் மதுவாகவும் பேசலாயிருக்கிற தென்கிறார். மதுவைப்பருகுமவை வண்டுகளே. திருமகளும் மண்மகளும் கிற வண்டுகள் ஸர்வேந்திரியங்களாலும் பருகி உந்மாதமடையும்படியான மதுவோ இந்த யௌவநம்! நித்யயௌவநவிசிஷ்டமான இந்தத் திருமேனியைப் பிராட்டிமார்கள் அநுபவித்துப் பிச்சேறுகின்றனரென்கை.

[விகாஸஸ் ஸௌந்தர்யஸ்ரஜி] ஸௌந்தர்யமாகிற ஒரு பூமாலை விகாரிக்கும் நிலைமையை ஒக்குமாய்த் து யௌவநாவஸ்தை. [ரஸிகநாசீதுகளாக:] ராஸிக்யமாகிற அமுதவெள்ளம் அடங்கியிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. ஆசுமநம் (செய்வதற்குப் பாங்காக உள்ளங்ையை அமைத்துக் கொள்வது சுலகமெனப்படும். கையைப்பரப்பிவிடுகையன்றிக்ை அடக்கமாகச் சுருக்கிக் கொள்வதைச் சொல்வதான இந்த சுலகசப்தத்தை இங்கு ப்ரயோகித்தது மிகவுமழையது. ராஸிக்யத்தை வெட்ட வெளிச்சமாகப் பரப்பிவிடாமல் அடக்கமாகக் காட்டிக் கொள்ளும் நிலைமையிதே யௌவநப்ரா துர்ப்பாவ ஸமயம். இங்ஙனே பட்டர் ஆழ்ந்த கருத்தை படக்கிப் பதப்ரயோகம் செய்யுமா போலவேயிதே பெரிய பெருமானுடைய ராஸிக்யமு மிருக்கிற படி. இப்படிப்பட்ட யௌவநிலையாகில் பெரியபெருமானுடைய ஸௌபாக்யம் பரிமளிக்க வகையில்லையாதலால் “யுவத்வம் ரங்கேந்தோஸ் ஸுரபயதி நித்யம் ஸுபகதாம்” என்று தலைக் கட்டினார். பெருமானுடைய பெருமைக்கு நறுமண மூட்டுகிறதாய்த் து இதை யௌவநம். (90)

கீரீடசூடரத்தநராஜி: ஆதிராஜ்யஜல்பிகா,

முகேந்துகாந்திருந்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கின:

(91)

ரங்கின:	— பெரிய பெருமானுடைய		
ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா	{ ஸர்வேச்வரத்வத்தைத் தெரிவிக்கின்ற	உந்முகம் (யதாததா)	{ மேல்முகமாக
கீரீட சூடரத்தநராஜி:	{ திருவபிஷேகம் திருமுடிப் பட்டை ஆகிய இவற்றிலழுத்தின ரத்த பங்க்தியானது	தரங்கிதா — பரம்பின	{ முகசந்திரனுடைய சோதியோ: இவ

இனி இந்த சதகம் முடியத் திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிறுக்க வடிவழகிலேயிடுபட்டுப் பேசும் ச்லோகங்களாம். திருமுடிச்சோதியி லாழ்ந்து பேசும் ச்லோகமிது. திருவாய்மொழியில் “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவே?” (3—1—1) என்ற ஓரடியையே இந்த ச்லோகமாக்கி யருளிச்செய்திருக்கிற ரென்றுணர்க.

[கீரீடச்ச சூடாச தயோஸ் ஸமாஹார: கிரீடசூடம் தஸ்யிந் ரத்தநராஜி:] திருவபிஷேகத்தின் அடியில் சாத்தும் முகப் பட்டைக்கு ‘சூடா’ என்று பெயர். கீரீடத்திலும் திருமுகப் பட்டையிலும் அமுத்தியுள்ள ரத்தங்களின் சோதியை நோக்கினால், திருமுகமாகிற சந்திரனுடைய காந்தி ஸமுஹந்தான் மேல்முகமாகக் கிளர்ந்து முடிச்சோதியாகக் காண்கிறதோ! என்று உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறபடி. ‘உண்மையில் திருமுக மண்டலத்திற்கு மேல் திருவபிஷேகம் கிடையாது, திருமுகச்சோதிதான் திருமுடியாகத் தோற்றுகிறது, என்பது இந்த உத்ப்ரேக்ஷையின் உட்கருத்து.

(91)

சிகாரத்தோத்திப்ரம் திசிதிசி ச மாணிக்யமகரீ—

லஸச்ச்ருங்கம் ரங்கப்ரபுமணிகிரீடம் மநுமஹே,

ஸமுத்துங்கஸ்ப்பிதம் சிதசிததிராஜஸ்ரிய இவ

ப்ரியாகிரீடம் சூடாமணிமபி நிதம்பம் தமபித:.

(92)

திசி திசி ச	— திசைகள் தோறும்	ரங்கப்ரபு மணி கிரீடம்	{ பெரிய பெருமானுடைய ரத்த கிரீடத்தை,—
சிகாரத்தந	— சூடாமணியினால்		
உத்திப்ரம்	— மிகவும் விளங்கா நிற்பதாய்	கித் அசித் அதி ராஜ சரிய:	{ ஸகலசேதநா சேதநங்களுக்கும் நியாமகனு யிருக்கையாகிற ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ மிக்கு
மாணிக்ய மகரீ	{ மகரவடிவமான மாணிக்க மணியினால் விளங்குகின்ற நுளியையுடையதுமான		

ஸமுத்துங்க ஸப்பீதம்	{ உந்நதமாயும் பருத்து மிருந் துள்ள	சூடாமணிம் அபி	{ திருமுகப் பட்டையிலுள்ள ரத்னத்தையும்
பீரிய ஆக்ரீடம்	— இனிய லீலா சைலமாக	நிதம்பம்	{ அந்த க்ரீடா பர்வதத்தின் சுற்றுப் பிரதேசமர்க
மநுமஹே	— எண்ணுகிறோம்;	மநுமஹே	— எண்ணுகிறோம்.
தம் அபிதா	{ அந்த க்ரீடத்தைச் சுற்றிலும் (இருக்கின்ற)		

‘எம்பெருமானுடைய ஸர்வேச்வரத்வ லக்ஷியின் ஸ்வேச்சாவிஹாரார்த்தமாக நிருமித்த தொரு மலையோ இது!’ என்னலாம்படியிருக்கிறதாம் திருவபிஷேகம். உபயஷ்டி நாயகத்வத் துக்கு ஸூசகமாகக் க்ரீடமணிந்திருக்கிறபடியைப் பேசினவாறு க்ரீடத்தை மலையாகப் பேசின தற்குப் பொருத்தமான விஷயங்களை யருளிச் செய்கிறார் சிகாரத்நோத்தீப்ரம் இத்தயாதி விசேஷணங்களால்.

[திசுதிசு சிகாரத்நோத்தீப்ரம்] ரத்னங்கள் கடலில் உண்டாவதுபோல மலைகளிலு முண்டாவதுண்டிதே; ஆகவே எங்கும் ரத்னவொளி நிரம்பியிருக்கும் மலை. இது திருவபிஷே கத்திற்குச் சொல்ல வேணுமோ? [மாணிக்கயமகரீலதைச் சூங்கம்] மலையின் கொடுமுடியானது மாணிக்கங்களினால் விளங்கா நிற்கும்; திருவபிஷேகமும் மகராசாரமாக அமைந்த மாணிக்கத் தினால் விளங்குகின்றநுனியை யுடைத்ததாயிருக்கின்றது. கீழ் (83) “ஆமௌலித் மகராத் என்றது இங்கே ஸ்மரிக்கத்தகம். [ஸமுத்துங்கஸப்பீதம்] உயர்த்தியும் செழிப்பு முடைத்தா யிருக்கும் மலை; திருவபிஷேகமும் அங்ஙனேயிரா நின்றது.

ஆக்ரீடமென்று வீளையாடுவதற்குரிய தோப்புகள் மலைகள் பொய்கைகள் முதலானவற் றுக்குப் பெயர்; இங்கு மலையைக் குறிக்கும். [சூடாமணிமயி நிதம்பம் தமபித:] மலையாகில் நிதம்பப்ர தேசமிருக்குமே, இங்கு அது உண்டோவென்ன; திருமுகப்பட்டையின் ஒளிப்பரப்பே க்ரீட பர்வதத்திற்கு நிதம்பப்ரதேச மென்றவாறு. நிதம்பந்தம் என்று ஒரு பதமாகவுமாம். நிதம்பவத் ஆசரந்தம் என்னபடி. (92)

விஹரது மயி ரங்கிணச் சூலிகா
ப்ரமரகதிலகோர்த்வபுண்ட்ரோஜ்ஜ்வலம்,

முகமம்ருததடாகசந்த்ராம்புஜ-
ஸ்மயஹரசசிமுக்தமந்தஸ்மிதம்.

(93)

சூலிகா	— திருக்குழல்கற்றையென்ன	ஸ்மய	— செருக்கை
ப்ரமரக	{ திருநெற்றியில் தொங்கும் திருக்குழலென்ன	ஹர	— போக்கடிக்கின்றதாய்
திலக	— திலகாபரணமென்ன	சூலி	— வெண்ணிறமாய்
ஊர்த்தவ புண்ட்ர	{ திருமண் காப் பென்ன (இவற்றால்)	முக்த	— அழகியதான
உஜ்ஜ்வலம்	— விளங்கா நிற்பதும்	மந்தஸ்மிதம்	— புன்முறுவலையுடையதுமான
அம்ருத தடாக	{ அம்ருதமயமான தடாக மென்ன	ரங்கிண: முகம்	{ பெரிய பெருமானுடைய திருமுக மண்டலமானது
சந்த்ர	— சந்திரனென்ன	மயி	— என்னிடத்தில்
அம்புஜ	{ தாமரைப்பூவென்ன இவற்றி னுடைய	விஹரது	— விஹாரம் செய்க.

பெரிய பெருமானுடைய திருமுகமண்டலமானது சூலிகா, ப்ரமரகம், திலகம், ஊர்த்தவபுண்ட்ரம் இவற்றால் விளங்குகின்றது; அத் திருமுகமண்டலத்தினின்று முண்டா கின்ற புன்முறுவலானது அமுதத்தடாகம், சந்திரன், தாமரைப்பூ ஆகிய இவற்றின் செருக் கையடக்கிப் பரமபோக்யமாய் விளங்குகின்றது. இப்படிப்பட்ட புன்முறுவல் விளங்கப்பெற்ற திருமுகமண்டலமானது அடியேனுடைய நெஞ்சை விட்டு அகலாதே யிருக்கவேணுமென் றோர்.

'குலிகா' என்பதற்கு—கேசபாசபந்த ஸந்திவேசவிசேஷ மென்று ஸம்ஸ்கிருத வியாக்கியானத்தில் பொருளுரைக்கப் பட்டுள்ளது. 'குடிகா' என்பதே 'டையோரபேத:' என்கிறபடியே 'குலிகா' என்றிருப்பதாகக் கொண்டு திருமுடியைச் சொல்லுதிறதாகக் கொள்வது நன்கு பொருந்தும். *அலகாச் சூர்ணகுந்தலா: தே லலாடே ப்ரமரகா:* என்கிற அமரகோசத்தின் படியே திருமுகமண்டலத்தில் அலையும் திருக்குமலங்கள் ப்ரமரக மெனப்படும்.

[அம்ருததடாகேத்யாதி] அம்ருத தடாகத்திற் காட்டிலும் சந்த்ரமண்டலத்திற் காட்டிலும் தாமரைமலரிற் காட்டிலும் விஞ்சின ஆஹலாதஜநகமான புன்முறுவலென்று கருத்து. இப் பொருளில் 'ஸ்யஹர' என்பது மந்தஸ்யிதத்திற்கு விசேஷணமாகும். இங்ஙனன்றிக்கே 'ஸந்தாநுலிப்த:' என்றவிடத்திற் போல விசேஷணேயபத கர்மதாரய ஸமாஸமாக உரைப்பது பரமாஸமாகும். திருமுகமண்டலம் எப்படிப்பட்டதென்றால், அம்ருததடாகம், சந்திரன், கமலம் இவற்றினும் விறு பெற்றதாயும் சுசிமுக்த மந்தஸ்யிதத்தை யுடைத்தாயுமிருக்கிறது என்றபடி.

"மயி விஹரது" என்றது—இத்திருமுக மண்டலத்திற்கு என்னுள்ளத்திலிருப்பதே பரமபோக்யமாகக்கடவது என்றவாறு (93)

முகபுண்டரீகமுபரி த்ரிகண்டகம் திலகாச்ச கேஸரஸமாஸ் ஸமொளக்திகா: இஹ ரங்கபர்த்தாபியந்மதுவ்ரதப்ரகர்சரியம் ப்ரமரகாணி பிப்ரதி. (94)

ரங்கபர்த்து:	— பெரிய பெருமானுடைய	இஹ	— இத்திருமுக மண்டலத்தில்
த்ரிகண்டகம்	— மூன்று ரேகைகளோடுகூடிய	ப்ரமரகாணி	— தொங்குகின்ற திருக்குமலங்கள்
முக புண்டரீகம் உபரி	{ முகாரவிந்தத்தின் பேரில்	அபியத்	{ (முகபுண்டரீகத்தை) நோக்கி வருகின்ற
ஸமொளக்திகா:	— முத்துக்களோடு கூடிய	மதுவ்ரத ப்ரகர	— வண்டினங்களுடைய
திலகா:	— திலகாபரணங்கள்	சரியம்	— சோபையை
கேஸரஸமா:	— தாதுகள் போலும்;	பிப்ரதி	— வலிக்கின்றன.

பெரிய பெருமானுடைய திருமுகம் தாமரைப்பூப் போலிருக்கின்றது; தாமரைப்பூவில் தாதுகள் இருக்கும், வண்டுகள் வந்து மொய்க்கும்; அவை இதிலுண்டோ வென்னில், உண்டு; தாதுகள் நீண்டனவாய் நுனியில் சிறிய அரும்பு போன்ற ஆகாரங் கொண்டனவாயிருக்கும். இங்கு திருவபிஷேகத்திற்குச் சேரத் தொங்கவிடப்பட்ட திலகாபரணங்கள் நீண்டனவாய் நுனியில் முத்துக்களை யுடையனவாயிருக்கையாலே கேஸரஸ்தாரியங்களாகின்றன. "செங்கமலப் பூவில் தேனுண்ணும் வண்டேபோல், பங்கிகள் வந்துன் பவளவாய்மொய்ப்ப" என்றும் போலே திருப்பவளத்திலே வந்து படிகின்ற திருக்குமலங்கள் வண்டுகளோக்கும், ப்ரமரகசப்தம் நபும்ஸகலிங்கத்திலும் சில ஷிகண்டுகளில் ப்ரஸித்தமென்பர். இதில் முதற் பாதத்தின் பொருளை இன்னமும் தெளிவாக வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. (பங்கி—திருக்குமல்) (94)

ஹ்ருதயம் ப்ரஸாதயதி ரங்கபதே: மதுரோர்த்வபுண்டரதிலகம் லலிதம். அலிகார்த்தசந்த்ரதலஸம்வலிதாம் அம்ருதஸ்ருதிம் யதபிசங்கயதே. (95)

யத்	{ யாதொரு ஊர்த்வ புண்டர	தத்	— அந்த,
அலிக	— மானது	ரங்கபதே:	— பெரிய பெருமானுடையதாய்
அர்த்த சந்த்ர	— திருநெற்றியாகிற	லலிதம்	— ருஜுவாய்
தல	{ அர்த்த சந்த்ரகண்டத்தில் நின்றும்	மதுர	— போக்யமாயிருக்கிற
ஸம்வலிதாம்	— பெருகின	ஊர்த்வ	{ ஊர்த்வபுண்டர திலகமானது
அம்ருதஸ்ருதிம்	— அமுதப்பெருக்கை	புண்டர திலகம்	{
அபிசங்கயதே	{ சங்கைக்கு விஷயமாக்கு கின்றதோ,	ஹ்ருதயம்	— நெஞ்சை
		ப்ரஸாதயதி	— ப்ரஸாதமாக்குகிறது.

பெரிய பெருமானுடைய திருநெற்றியில் விளங்கும் திவ்யோர்த்தபுண்டர திலகத்தை யநுபவிக்கிறார். இத்திலகமானது அமுதப்பெருக்கோ! என்று சங்கிக்கலாம்படியிருக்கின்றது; திருநெற்றியில் அமுதப்பெருக்கு உண்டாவதற்குப் பரஸுத்தி ஏதெனில் [அலிகார்த்தசந்திர தளஸம் வலிதாம்] சந்திர மண்டலத்தில் அமுதம் உண்டாகும்; திருநெற்றியோ அர்த்தசந்திராகாரமாயிருக்கின்றது; ஆகவே திருநெற்றியாகிற சந்திரமண்டலத்தில் நின்றும் பெருகின் அமுதப் பெருக்கோ! என்று சங்கிக்க அவகாச முண்டிதே. இப்படிப்பட்ட ஊர்தவ புண்டரதிலகத்தை அனுபவிக்கின்ற என்னுடைய நெஞ்சு தெளிவுபெற்ற தென்றராயிற்று.

ப்ரஸாதயதி என்றும் பாடமுண்டு. என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை அலங்கரிக்கின்றது என்றபடி. ஊர்தவ புண்டர திலகமானது பெரியபெருமானுடைய திருநெற்றிக்கு அலங்கார மன்று. என்னுடைய ஹ்ருதயத்திற்கே அலங்காரமென்கை. ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில் கர்ணிகாதவ கரிச கிமேஷா... ..மாநஸஸ்ய மமவா பரிகர்ம* என்றருளிச் செய்தது அநுஸந்தேயம். (95)

ஸரஸீருஹே ஸமவநாப்ய மதாத் உபரி ப்ரந்ருத்யதளிபங்க்திநிபே,
ஸ்ப்புரதோ ப்ருவாவுபரி லோசநயோ: ஸவிலாஸ லாஸ்யகதி ரங்கப்ருத: (96)

ஸரஸீருஹே	— இரண்டு தாமரைப் பூக்களை	ரங்கப்ருத:	{ பெரியபெருமானது திருப்
மதாத்	— செருக்கினால்	ப்ருவோ:	{ புருவங்கள்
ஸமவநாப்ய	— கீழ்ப்படுத்தி	லோசநயோ:	{ திருக்கண்களின் மேலே
உபரி	— மேலே	உபரி	{
ப்ரந்ருத்யத்	— நர்த்தனம் பண்ண நின்ற	ஸவிலாஸலாஸ்ய	{ விலாஸத்தோடு கூடின நடை
அளிபங்க்திநிபே	{ வண்டுகளின் வரிசைபோன்ற	கதி (யதாததா)	{ யழகை யுடைத்தாயிருக்கும்
	{ றிருப்பவைகளான	ஸ்ப்புரத:	{ படி
			— விளங்காநின்றன.

பெரிய பெருமானுடைய திருப்புருவவட்டங்களை யநுபவிக்கிறார். செந்தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களின் மேல் கரியவண்டுகள் வரிசையாயிருப்பது போன்ற திருப்புருவங்கள் திகழ்வதைப் பார்த்தால் எங்ஙனே சொல்லலாம்படி யிருக்கின்றதென்றால், தாமரை மலரின் மதுவைக் கழுத்தே கட்டளையாகப் பருகி அதனுலுண்டான மதத்தினால் அத்தாமரை மலர்களைக் கீழ்ப்படுத்தி அவற்றின் மேல் நர்த்தனம் செய்கின்ற வண்டுகளோ இவை! என்னலாம்படியிருக்கின்றதென்கிறார். திருப்புருவங்கள் சித்திரப்பதுமையிலிருப்பதுபோல் அசையாமலிருப்பதன்றே பெரிய பெருமாள்திருமுக மண்டலத்தில்; விலாஸ சேஷ்டிதங்கனோடு கூடியிருக்குமாதலால் கூத்தாடுகின்ற வண்டுகளை உவமை கூறினர். “ஸவிலாஸ லாஸ்யகதி” என்பது கரியாவிசேஷணம். திருப்புருவங்களின் நிலைமையைச் சொன்னபடி. (96)

ஸ்மரசநளிநப்ரமாத் நேத்ரயோ: பரிஸாநமதிஷுசாபச்ச்னி,
யுகமுதயதி ரங்கபர்த்துர் ப்ருவோ: குருகுலமிவ சார்ங்கந்ருத்தச்ரிய: (97)

நேத்ரயோ:	— திருக்கண்களிலே	ரங்கபர்த்து:	{ பெரியபெருமானது இணைப்
ஸ்மரச நளிந	{ மந்தமதபாணமாகிய பூக்க	ப்ருவோ: யுகம்	{ புருவங்கள்
ப்ரமாத்	{ ளென்கிற ப்ரமத்தினால்	சார்ங்க-	— ஸ்ரீசார்ங்கவில்லினுடைய
பரிஸர-	— அவற்றின் ஸமீபத்திலே	ந்ருத்தச்ரிய:	— நர்த்தநலக்ஷமிக்கு
நமத்-	— வளைகின்ற	குருகுலம் இவ	— ஆசார்யகுலம்போன்று
இஷுசாப-	— கரும்புவில்லினுடைய	உதயதி	— விளங்குகின்றன.
ச்சனி	{ காந்திபோன்ற காந்தியை		
	{ யுடைத்தான		

மீண்டும் திருப்புருவங்களையே அநுபவிக்கிறார். திருவாய் மொழியில் *ஏழையராவியில் திருப்புருவங்களை அநுபவிக்குமிடத்து “மன்னிய சீர் மதனன் கருப்புச் சிலகொல்!, மதனன்

தன்னுயிர்த்தாதை கண்ணபெருமான் புருவமவையே” என்ற அருளிச் செயலை அடியொற்றி அருளிச்செய்வதாம் இந்த ச்லோகம். கருப்புத்தடியை வில்லாகக் கொண்டவன் மன்மதன் மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்களில் தாமரை மலரும் ஒன்று; திருக்கண்கள் தாமரை மலர் போன்றிருத்தலால் ‘இவை மன்மதனுடைய அம்புகள்’ என்றெண்ணி அவனது கரும்பு வில்லானது ஸமீபத்தில் வளைந்துகிடக்கிறதோ ! என்னலாம்படி யிருக்கிறதாம்.

நாச்சியார்திருமொழியில் “தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவவட்டமழைய” என்றருளிச் செய்ததைத் திருவுள்ளம்பற்றி குருகுலமிய சார்ங்க ந்ருத்தசீயி:” என்கிறார் உத்தரார்த்தத்தில். தனது திருக்கையிலுள்ள சார்ங்கமென்னும் வில்லானது விலகுகுணமான நர்த்தனமுடையதென்பது ப்ரஸித்தம்; அந்த நர்த்தனம் எங்கு அப்யஸிக்கப்பட்டது தெரியுமோ? இத்திருப்புருவ வட்டங்களிடத்தில் தான் அப்யஸிக்கப்பட்டது; இவையே அதற்கு ஆசார்ய குலம் என்கிறார். (97)

க்ருபயா பரயா கரிஷ்யமானோ

ஸகலாங்கம் கில ஸர்வதோ஽ஹி நேத்ரே,

ப்ரதமம் ச்ரவஸீ ஸமாஸ்த்ருணுதே

இதிதைர்க்யேண விதந்தி ரங்கநேது:.

(98)

பரயா க்ருபயா	— சிறந்த க்ருபையினாலே	ப்ரதமம்	— முந்துறமுன்னம்
ஸகல அங்கம்	— எல்லா அவயவங்களையும்	ச்ரவஸீ	— திருச்செவிகளை
ஸர்வத:	— ஸகலாம்சத்தாலும்	ஸமாஸ்த்ருணுதே	{ அளவுகின்றன
அகடி	— கண்ணாக	இதி	— என்று
கரிஷ்யமானோ	— பண்ணப்போகிறவைகளான	தைர்க்யேண	— நீட்சியினால்
ரங்கநேது:	{ பெரிய பெருமானது திருக்	விதந்தி	— அறிகின்றனர்.
நேத்ரே	{ கண்கள்		

திருப்புருவங்களை யநுபவித்தபின் திருக்கண்களை யநுபவிக்கப்புகுந்து அவற்றின் நீட்சியை ஆச்சரியமாக வருணிக்கிறார். அமலனாகிபிரானில் “கரிவாகிப் புடைபரந்து மீளிர்த்து செவ்வீயோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” என்றவிடத்து, அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனருடைய வியாக்கியானத்தில் இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்பட்டுள்ளது; அவ்விடத்து ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே அவற்றை இங்கு உதாஹரிப்போம்:—

“பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை திருச்செவியளவுஞ் செல்ல நீண்டிருக்கிற படிக்கு ஒரு நினைவுண்டென்கிறார் பட்டர். அதாவது-பெரியபெருமானுடைய திருக்கண்களானவை, மீனுக்குத் தண்ணீர் வார்ப்பாரைப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுக்கும் கண்களிரண்டாய், ராமகிருஷ்ணதீயவ தாரங்கள் பண்ணி குஹாதிகள் விதுராதிகள் தொடக்கமானார் சிலர்க்கு அல்பகாலம் முகங்கொடுத்து விஷயிகரித்து வந்தாப்போலே வெறுங்கையோடே போனவர்களுக்கும் கண்ணிரண்டாய், ஸம்ஸாரம் கிழங்கெடுத்தாலல்லது எழுந்திரேனென்று கோயிலிலே அர்ச்சாருபியாய் அவ்வவர் நிகர்ஷங்களைப்பாராதே முகங்கொடுத்துக் கொண்டு கிடக்கிற பெரியபெருமானுக்கும் கண்ணிரண்டாயிருக்கவோ? இவருடைய க்ருபையைப் பார்த்தால் உடம்பெல்லாம் கண்ணாக வேண்டாவோவென்று பார்த்து, —எல்லா மண்டலங்களும் தங்களுக்கே ஆகவேணுமென்றிருக்கும் ராஜாக்கள் முற்படத் தங்களுக்கு ப்ரத்யஸந்ரான வன்னியரை அழியச்செய்யுமா போலே பெரிய பெருமானுடைய அவ்யவந்தரங்களடைய நாமே யாகவேணுமென்று, பார்ச்வஸ்தங்களாயிருக்கிற திருச்செவிகளாகையாலே அவற்றை வென்று அவ்வருகே போவதாக முற்பட்டு அவற்றுடனே அகையெறிகுப்போலே யாய்த்துத் திருக்கண்கள் செவிகளளவும் நீண்டிருக்கிறபடி..”

உள்ளுள்ள பரமக்ருபையை வெளியிடுவன திருக்கண்களேயாம்; பரமபதநாதனுடைய க்ருபை அதிகமா? விபவாவதாரங்களான ராமக்ருஷ்ணாதிகளின் க்ருபை அதிகமா? அர்ச்சா ரூபியான பெரியபெருமானுடைய க்ருபை அதிகமா? என்று ஆராயப் புகுந்தால், நிஷ்பந்தநாதி காரிகளான நித்யமுக்தர்களுக்கே காட்சி தருகின்ற பரமபதநாதனுடைய க்ருபை அவ்வளவு சிறந்ததன்று; ஸவல்பகாலம் இந்நிலவுலகத்தில் அவதரித்திருந்து மஹாத்மாக்களை விஷயி கரித்துத் தன்னடிச்சோதிக்கெழுந்தருளின ராமக்ருஷ்ணாதி விபவமூர்த்திகளின் க்ருபை பரம பதநாதனுடைய க்ருபையிற் காட்டிலும் சிறந்தது; 'இக்கொடிய ஸம்ஸாரம் வேரற்றாலன்றி உபயகாவேரி மத்யத்தை விட்டு எழுந்திருப்பதிடலை' என்று ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு *ஸ்ரீவ ஸஹிஷ்ணு ரர்ச்சகபராதீநாகினாத்மஸ்த்திதி.* என்கிறபடியே மிகவுமெளியவராய் ஸ்தாவர ப்ரதிஷ் டையாய்க் கிடக்கும் பெரிய பெருமானுடைய க்ருபை மிகவும் சிறந்தது; ஆக, அதம மத்யம உத்தமர்களான இம்மூர்த்திகளுக்கு க்ருபையில் வாசியிருப்பதுபோல் க்ருபாஸூசங்களான திருக்கண்களிலும் வாசி அவசியிருக்கவேண்டும். பரமபதநாதனுக்கும் இரண்டு கண்கள், ராமக்ருஷ்ணாதிருக்கும் இரண்டு கண்கள், பெரிய பெருமானுக்கும் இரண்டு கண்கள் என்று இங்ஙனே வாசியற்றுத் துல்யமாயிருப்பது க்ருபையின் பெருமைக்குப் பொருந்தாது; பெரிய பெருமானுக்கு இரண்டு திருக்கண்களிருந்தால் ராமக்ருஷ்ணாதிருக்கு ஒரு கண்ணே இருந் திருக்க வேண்டும்; அதிலும் பாதிதான் பரமபதநாதனுக்கிருக்க வேண்டும். மூவர்க்கும் கண்களாயிருப்பது தகாது தகாது; பெரிய பெருமானுடைய ஒப்பற்ற பரமக்ருபைக்குத் தகுதி யாக எப்படியிருக்க வேணுமென்றால் திருமேனி முழுதும் திருக்கண்ணாகவே யிருக்கவேண் டும்—என்றிப்படி திருக்கண்களுக்குக் கருத்து உண்டாகி 'எல்லா அவயவ ஸ்தானங்களையும் நாம் ஆக்ரமித்து விடவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டு முந்துறமுன்னம் அருகிலுள்ள திருச் செவிகளின் ஸ்தானத்தை ஆக்ரமிக்க முயல்வதாகத் தோன்றுகின்றது அவற்றின் நீட்சியைப் பார்க்குமளவில்—என்றாராயிற்று.

நேத்ரே—ப்ரதமா த்விவசநம்; 'கரிஷ்யமானே' என்பது இதற்கு விசேஷணம். 'அக்ஷி' என்பது ஸகலாங்கபதத்துக்கு விதேயவிசேஷணம். (98)

ஸ்ரீவோநாஸாரோதாத் ததவதிகடோலாயிதகதே

விசாலஸ்பீதாயத்ருசிரசிராதாம்ரதவலே,

மிதோபத்தஸ்பர்ததஸ்ப்புரிதசபரத்வந்த்வலலிதே

க்ரியாஸ்தாம் ஸ்ரீரங்கப்ரணயிநயநாப்ஜே மயி தயாம். (99)

ஸ்ரீவோ நாஸா	{ திருச்செவி திருமுக்கு இவற்	மித: பத்த	{ பரஸ்பரம் சண்டையிடுகிற
ரோதாத்	{ றின் தகைவ்னல்	ஸ்பர்த்த—	{
தத் அவதிக	{ அவ்விர்ண்டு அவயவங்களா	ஸ்ப்புரித—	{ துடிக்கின்ற
டோலாயிதகதே	{ வாகச் சுழலமிடாநின்றவை	சபர த்வந்த்வ—	{ இரண்டு கெண்டை மீன்கள்
	{ களாய்		{ போலே
விசால	— விசாலங்களாய்	லலிதே	— மனோஹரங்களான
ஸ்ப்பீத	— ப்ருஹத்துக்களாய்	ஸ்ரீரங்கப்ரணயி	{ பெரிய பெருமானது திருக்கண்
ஆயத்	— நீண்டவைகளாய்	நயந அப்ஜே	{ தாமரைகள்
ருசிர	— அழகியவைகளாய்	மயி	— அடியேன்பால்
சிர	— குளிர்ந்தவைகளாய்	தயாம்	— திருவருள
ஆதாம்ர தவளே	{ சிறிது சிவந்து வெளுத்தவை	க்ரியாஸ்தாம்	— செய்யக்கடவன.
	{ களாய்		

பெரிய பெருமானுடைய புடைபரந்து மிளிர்ந்து நீண்ட திருக்கண்கள் பாவியேனையும் கடாக்கித்தருள வேணுமென்கிறார். இத்திருக்கண்கள் எங்ஙனே யிருக்கின்றனவென்றால், [ஸ்ரீவோநாஸாரோதாத் ததவதிகடோலாயிதகதே] இத்திருக் கண்களானவை ஒரு எல்லையிலே நிஷ்

லாமல் எங்கும் பரம்பலேனுமென்று பாரிப்புடையனவாயினும் ஒரு பக்கத்தில் திருமூர்த்தம் மற்றொரு பக்கத்தில் திருச்செவிகளும் தடையாக நிற்பதனால் அவற்றையழித்து அவ்வருகே செல்லமாட்டாமல் அவற்றினிடையே சுழலமிட்டு உலாவுகின்றனவாம்; அவ்விரண்டு அவயங்கனையும் மீறி அப்பால் செல்ல வேனுமென்னுங் கருத்து கண்களுக்குண்டென்பது “டோலா யிதகதே” என்பதில் தோன்றும். இன்னமும் போக்கிலே ஒருப்பட்டிருக்கிறபடி. இந்தப்பக்க மாசுப் போவோபென்று ஒரு பக்கத்தில் வந்தால் திருமூக்கு தடைசெய்கின்றது; அதனால் திருப்பி அந்தப்பக்கமாய்ப் போகப்பார்த்தால் திருச்செவி தடைசெய்கின்றது; அதனால் மறுபடியும் இந்தப்பக்கமாய்த் திரும்புகின்றது. ஆக இப்படியே போக்குவரத்து ஓயாதிருக்கிற தாய்த்து.

[விசாலஸ்பீதேத்யாதி] “கரியவாகிப் புடைபரந்து மீளிர்த்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாயகண்கள்” என்ற திருப்பாணம்தவார்பாசரத்தின் அநுஸந்தானம் உன்னுச்செல்லுகிற தென்க. திருக்கண்களின் இயற்கையாய்ப் பெரும்பான்மையான நிறம் நைல்யமாதலால் அது இங்குச்சொல்லப்படவில்லை. சிறிது சிவந்தும் சிறிது வெளுத்து மிருக்கையாகிற நெச்சிறப்பு இங்குச் சொல்லப்பட்டது.

[மிதோபத்தஸ்பந்தேத்யாதி] திருமூக்கின் இரண்டருகிலும் திருக்கண்கள் செருக்கமீளர் வதை நோக்குங்கால் இரண்டு கெண்டைமீன்கள் தம்மீலே பொறுமை கொண்டு சண்டையிடு வனபோன்றுள்ளன வென்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட திருக்கண்தாமரைகள் அடியேன்மீது இரங்கியருளவேனுமென்று ராயிற்று. (99)

கருணம்ருதகூலமுத்வஹைஷா
ப்ரணமதஸ்வாகதிகீ ப்ரஸந்தநீதா,
மயி ரங்கததேநோபகர்ணிகாஃகஜ்ஜனே:
ஸரிதோர் வீக்ஷணவீசிஸந்ததிஸ் ஸ்தாத்.

(100)

ஹேரங்கதந!	{ திருமங்கமாநகர்க்குச் செல்லம் போன்றுள்ள பெரியபெருமானே!	ப்ரஸந்த நீதா	{ தெளிவும் குளிர்க்கியும் பொருந்தியதாய்
கருண	{ கருணையாகிய அமுதம்	உபகர்ணிகா	{ திருச்செவியளவும் விமரிக்கு மதாய்
அம்ருத கூல முத்வஹா	{ நிரம்பியதாய்	ஏஷா	{ ஆகஸிப்படி விலகடினமா மிருக்கின்ற
ப்ரணமத் ஸ்வாக திகீ	{ வந்து பணிகின்றவர்களை ஆதரவோடு ஏற்றுக் கொள்ளுமதாய்	அக்ஷணே: ஸரிதோர்வீக்ஷண வசி ஸந்ததி: மயி ஸ்தாத்	{ திருக்கண்களாகிற நதிகளின் கடாக்ஷங்களாகிற அலை வரிசையானது — அடியேன்மீது ஆகவேனும்.

பெரியபெருமானுடைய இரண்டு திருக்கண்களும் இரண்டு பெருக்காறுகளாம்; அவற்றில் நின்றும் உண்டாகின்ற கடாக்ஷபாதங்கள் அலைவரிசைகளாம்; அவை அடியேன் மீது பாயவேனுமென்கிறார். அந்த அலைவரிசை எப்படிப்பட்டதென்னில், திருவருளாகிற அமுதப் புனலை சிரப்பக் கொண்டிருக்கின்றது; அடிபணிய வருமவர்களை வாருங்கள்! வாருங்கள்! என்று ஆதரித்து அழைக்கின்றது; கலக்கமொன்று மின்றியே தெளிந்து குளிர்ந்திருக்கின்றது. [உபகர்ணிகா] காசியில் கங்காநதியில் பலபல தீர்த்த கட்டடங்களுண்டு; ‘மணிகர்ணிகாகாட்’, என்று ஒன்றுக்குப் பெயர்; அப்படியே இதற்கு ‘உபகர்ணிகா’ என்று பெயரிடலாம் போலுமென்கிறார். கர்ணமூல ஸம்பத்திலே உலாவுவதென்றவாறு.

ஸ்வாகதிகீ=‘நல்வரவா?’ என்று கேட்பது என்கை. ... (100)

வில்லஸ்தி நாஸா கல்பகவல்லீ முக்தேவ ரங்கநிலயஸ்ய,
ஸ்மிதமபி தந்நவகுஸுமம் சுபுககபோலஞ்ச பல்லவோல்லஸிதம். (101)

ரங்கநிலயஸ்ய	— பெரிய பெருமானுடைய	தத் நவகுஸுமம்	{ அக்கற்பகக் கொடியின் புதிய இவ
நாஸா	— திருமூக்கானது	சுபுக கபோலம்	— மலர் போலவும் மோவாயும் கபோலங்களும்
முக்தா	— அழகிய	பல்லவ உல்லஸி	{ தளிர்வடிப்புப் போலவும் தம் இவ ச
கல்பகவல்லீ இவ	— கற்பகக்கொடிபோன்று	வில்லஸ்தி	— விளங்குகின்றது.
வில்லஸ்தி	— விளங்குகின்றது.		
ஸ்மிதம் அபி	— புன்முறுவலோவென்றால்		

திருமூக்கு, மந்தஸ்மிதம், மோவாய், கபோலம் ஆகிய இந்நான்கையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறாதிதல். “சட்டிய வெண்ணெயுண்டான் திருமூக்கு—மாட்டுபர் கற்பகத்தின் வல் லியோ!” என்ற ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடிபொற்றிப் பெரிய பெருமானுடைய திருமூக்கைக் கற்பகக் கொடியாக வருணித்தார் பூர்வார்த்தத்தில். [ஸ்மிதமபி தந் நவகுஸுமம்] புன்முறுவலை நோக்குங்கால் அக்கற்பகக் கொடியில் அப்போதலர்ந்த செவ்விப்பூவோ இது! என்னலாம்படியிருக்கும். [சுபுக கபோலஞ்ச பல்லவோல்லஸிதம்] மோவாயையும் கபோலங்களையும் நோக்குங் கால் அக்கற்பகக்கொடி தளிர்வடித்தனவோ! என்னலாம்படியிருக்கும்; கீழ் (68) “க்ஷிதிகமல லிவாஸா” என்னும் ச்லோகத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை ஒரு கல்பவருக்ஷமாக ரூபித்தருளினர். அதில் கொடியும் தளிரும் மலரும் நிரம்பியிருக்கும்படியை இந்தச் ச்லோகத்தினால் நிரூபித்தாராயிற்று. ஸ்ரீரங்கரங்கமாகையாலே “சுபுககபோலம்” என்று ஏகவத்பாவம். (101)

நயநசபரவித்தொள கர்ணபாசாவருத்தொள
ருஷ இவ லுடதோzர்ச்சீர்மஞ்ஜூருத்திரந்தொள,
பரிமிலதலகாலீசைவலாமம்ஸவேலாம்
அநுமணிகரோத்தொள ரங்கதூர்யாம்ருதாப்தே: . (102)

ரங்கதூர்யஅம்ருத	{ பெரிய பெருமானாகிற அமு	ருஷ:	{ (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு காரி
அப்தே:	{ தக் கடலினுடைய		{ யங்களினாலுமுண்டான)
பரிமிலத் அலக	{ சுற்றிலும் தொங்குகின்ற	அர்ச்சில் மஞ்ஜூ:	{ பூங்கொத்துக்கள் போலிருக்
ஆலீ சைவலாம்	{ திருக்குழல்களாகிற வேலம்		{ கிற தேஜஸ்ஸுகளை
	{ பாகியையுடைத்தான	உத்திரந்தொள	{ கக்குகின்றனபோ லிருப்பவை
அம்ஸவேலாம்	{ திருத்தோள்களாகிற கரையி	இவ	{ களான
அநு	{ னருகில்	(ஸத்திதொள)	
நயந சபர	{ திருக்கண்களாகிற மீன்க	மணி மகர	{ சிறந்த ரத்ன மகர குண்டலங்
வித்தொள	{ ளாலே அடிக்கப்பட்டன	ஊத்தொள	{ கள்
	{ வாய்	லுடத:	{ தளதளவென்று விளங்குகின்
கர்ண பாச அவ	{ திருச்செவிகளாகிற வலைக்		{ றன.
ருத்தொள	{ கயிற்றினால் பிடிக்கப்பட்டன		
	{ வாய்		

தோளளவும் தளதளென்று திருச்செவிகளில் தொங்குகின்ற திருமகரக்குழைகளை அநுபவிக்கிறாதிதல். ரூபகாலங்காரமே இதில் நிரம்பியிருக்கும். திருக்காதணிகள் சுருமீன் வடிவாக அமைந்திருக்குமிதே. அவ்வணிகளை இரண்டு சுருமீன்களாகவே திருவுள்ளம் பற்று கிறார். மீன்கள் கடற்கரையிலே புரளும். இவையும் கடற்கரையிலே புரள்கின்றனவென் கிறார். இங்குக்கடலாவது எது? கரையாவது எது? என்னில்; பெரிய பெருமானே ஒரு அமு தக்கடல்; திருத்தோள்கள் அக்கடலின் கரை. கரையில் கறுத்த பாசிகள் அடர்ந்திருப்பது

போல் இங்கும் “களிவண்டெங்குங் கலந்தாப்போல் கமழ் பூங்குமல்கள் தடந்தோள்மேல் மிளிர நின்று” என்றுப்போலே திருக்குமல்கள் படிந்திருப்பதனால் திருத்தோள்களைக் கரையென்றது மிகப்பொருந்தும். உலகத்தில் எவர்க்கும் ஒரு ரோஷம் உண்டானால் கோபாக்ரியை வெளிப்படுத்துவது இயல்பு. இக்கர்ண பூஷணங்களாகிய சுற்றமீன்களும் ரோஷத்தினால் தேஜோமஞ்ஜரிகளை வெளிப்படுத்தின போலிருக்கின்றதாம் தளதளவென்று பிரகாசிப்பது. இவற்றுக்கு ரோஷமுண்டாக வேண்டிய காரணமேதென்னில்; இவற்றுக்கு இரண்டு வருத்தங்கள் நேர்ந்தனவென்குறார் [நயநசபரவித்தென கர்ணபாசாவருத்தென] என்று அதாவது—திருக்கண்களாகிய இரண்டு மீன்களாலே இவை அடிபட்டனவாம்; அன்றியும் திருச்செவிகளாகிய பாசத்தினால் பிடிபட்டனவாம். இங்ஙனையானால் ஏன் கோபமுண்டாகாது? ஒரு மீனை மற் றொரு மீன் அடித்து வெல்லுவதுண்டாகையால் கர்ணபூஷணங்களாகிய மீனைத் திருக்கண்களாகிய மீன்கள் புடைத்துவிட்டன; ஒடிப்போக வெண்ணுதபடி திருச்செவிகளாகிய வலைக் கயிறுகள் ஆக்ரமித்துக்கொண்டன; இவ்விரண்டாலும் கோபம் அதிகரித்ததனால் “அர்ச்சிர் மஞ்ஜரீ ருத்திரந்தென” என்னும்படியாயிற்று இதன் கருத்தாவது—மகர குண்டலங்களானவை கர்ணந்த விச்ரந்தங்களான திருக்கண்களில் அழகுக்கும் ப்ரகாசங்களாய்த் திருச்செவிகளிலே பொருந்தி ஜ்வலிக்கின்றன வென்கை.

மணிமகரோத்தகை = உத்கசப்தம் ச்ரேஷ்டவாசகம். (102)

அதரமதுரம்போஜம் ததகர்ணபாசம்ருணானிகா-
வலயமபி மாமாஸ்தாம் ரங்கேந்துவக்த்ரஸர்ச் சிரம்,
நயநசபரம் நாஸாசைவாலவல்லரி கர்ணிகா-
மகரம் அலகச்ரேணீப்ரயந்தநீலவநாவலி.

(103)

அதர — திருப்பவளமாகிற
மதுர அம்போஜம் { போக்யமான தாமரைப்பூவை
புடைத்தாயும்
கர்ணபாச — திருச்செவிமடல்களாகிற
ம்ருணானிகா வல { தாமரைக்கொடி வளையல்களை
யம் { புடைத்தாயும்
நயந — திருக்கண்களாகிற
சபரம் — மீன்களையுடைத்தாயும்
நாஸா — திருமுகக்காகிற
சைவால வல்லரி — பாசிக்கொடியையுடைத்தாயும்
கர்ணிகாமகரம் { கர்ண பூஷணங்களாகிற
மகரங்களையுடைத்தாயும்
அலகச்ரேணீ — திருக்குமல் கற்றையாகிற

ப்ரயந்த நீல வந ஆவலி { அருகிலிருக்கக் கூடிய கறுத்த
சோலைகளையுடைத்தாயு
மிருக்கிற
தத் — பரமவிலகடிமானான
ரங்கேந்து { பெரிய பெருமானுடைய திரு
வக்த்ர { முக மண்டலமாகிற தடாக
ஸர்: { மானது
சிரம் — நெடுநாளளவும்
மாம் அபி — என்னை நோக்கி
ஆஸ்தாம் — இருக்கவேணும்.

பெரிய பெருமானுடைய திருமுகமண்டலத்தை ஒரு தடாகமாக அநுபவிக்கிறார். தடாகத் திலுள்ள வஸ்துக்கள் இங்குண்டோ வென்ன, உண்டென்று நிரூபிக்கிறார் பல விசேஷணங் களினால். பெரிய பெருமானுடைய திருப்பவளமே தேன் சிறைந்த தாமரைப்பூ; பாசம்போன்ற திருச்செவிகள் தாமரைக் கொடிவளையங்கள்; திருக்கண்கள் மீன்கள்; திருமுகு வேலம்பாசிக் கொடி; கர்ணபூஷணங்கள் மகரங்கள்; தடாகத்தின் அருகே சோலைகள் இருக்குமே; திருக் குமல் கற்றையே அது; ஆக இவ்வகைகளாலே ஒரு தடாகமென்ன வமைந்த திருமுக மண்டல மானது எப்போதும் அடியேன்பக்கவிலேயே பசுபாதங் கொண்டிருக்கவேணு மென்று ராயிற்று.

(103)

ரமயது ஸ மாம் கண்ட்ட : ஸ்ரீரங்கநேதுருதஞ்சித-
க்ரமுகதருணக்ரீவாகம்புப்ரலம்பமலிம்லுச : ,
ப்ரணயவிலகல்லகத்மீவிச்வம்பராகரகந்தலீ-
கநகவலயக்ரீடாஸங்க்ரந்தரேக இவோல்லஸந்.

(104)

ஸ்ரீரங்கநேது: — பெரிய பெருமானுடைய,—
உதஞ்சித— { செழித்து வளர்ந்த பாக்கு
க்ரமுக தருண { மரத்தினுடைய இளங்கழுத்
க்ரீவாகம்பு { தென்ன, சங்கென்ன இவற்
ப்ரலம்ப மலிம் { நின் அழகைக் கொள்ள
லுச: { கொண்டதாயும்,
ப்ரணய — அன்போடு
விலகத் { ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்
{ னுகிற
லக்ஷ்மீ- — திருமகளென்ன
விச்வம்பரா- { நிலமகளென்ன இவர்களு
டைய

கர கந்தளி- { வாழைத்தண்டு போன்ற
{ திருக்கைகளிலுள்ள
கநக வலய- — பொன்வளைகளில் நின்று
க்ரீடாஸங்க்ரந்த { விளையாட்டாக வந்து சேர்ந்த
ரேக: இவ { ரேகைகளையுடையதுபோல்
உல்லஸந் — விளங்குகின்றதாயுமிருக்கிற
ஸ: கண்ட்ட: { விலகுகணமான திருக்கழுத்
{ தானது
மாம் — அடியேனை
ரமயது — மகிழ்விக்கவேணும்.

கீழிரண்டு ச்லோகங்களில் அழுதக்கடலின் அநுபவமும் பொய்கையின் அநுபவமும்
நிகழ்த்தது; கடலில் தோன்றிய சங்கின் அநுபவமும் பொய்கைக் கரைகளில் விளங்கும் பாக்கு
மரத்தின் அநுபவமும் நிகழ்த்தின்றது இந்த ச்லோகத்தில். கழுத்தில் மூன்று ரேகைகளிருப்பது
உத்தமலக்ஷணமாக வருணிக்கப்படும். அதற்குப் பாக்குமரத்தின் கழுத்துப் பாசத்தையும்
சங்கத்தையும் உவமை கூறுவது கவிஸம்பந்தாயம்; இவை மிகப்பொருந்திய உபமானங்களாம்.
அவற்றையே இங்குத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் பூர்வார்த்தத்தில்.

[ப்ரணயவிலகத் இத்யாதி] பெரிய பெருமானுடைய திருக்கழுத்தில் இயற்கையாகவே
ரேகைகள் இருந்தாலும் புத்திசமத்தாரத்தாலே ஹேதூத்ப்ரேகை பண்ணுகிறார். திருமடந்தை
மண்மடந்தைகளோடு கூடி நின்றதாச்லேஷாஸம் அநுபவிக்கும்போது அப்பிராட்டிமாருடைய
திருக்கைகளில் லணியப்பட்டுள்ள பொன்வளைகள் திருக்கழுத்திலே உறுத்தி அதன் அடையாள
மாகத்தான் இந்த ரேகைகள் உண்டாயினவோ! என்னலாம்படி யிருக்கின்ற தென்கிறார்.

....

....

....

....

(104)

அதிஷ்டாநஸ்தம்பெள புவநப்ருதுயந்த்ரஸ்ய, கமலா-
கரேஜோராலாநே அரிகரிகடோந்மாதமுஸலெள,
ப்பணீந்த்ரஸ்ப்பீதஸ்ரக்வ்யதிகரிதஸந்திக்தவிபவெள,
புஜேள மே பூயாஸ்தாமபயமபி ரங்கப்ரணயிந:.

(105)

புவநப்ருது { உலகமாகிற ஒரு பெரிய
யந்த்ரஸ்ய { யந்திரத்திற்கு
அதிஷ்டாந { ஆதாரத் தூண்களாயிருப்
ஸ்தம்பெள { பவையும
கமலா { பிராட்டியாகிற யானைப்
கரேஜோ: { பேடைக்கு
ஆலாநே — கட்டுத்தறியாயுள்ளவையும்
அரிகரி கடா { சத்துருக்களாகிற யானைக்கூட்
உந்மாத { டங்களை முடிப்பதில் உலக
முஸலெள { கையா யுள்ளவையும்
ப்பணீந்த்ர- { ஆதிசேஷனுடைய திருமேனி
யென்ன

ஸ்ப்பீத ஸ்ரக்- — பருத்த புஷ்பமாலையென்ன
(இவற்றினுடைய)
வ்யதிகரித- — சேர்க்கையை யுடையவைகளும்
(இவற்றுள் புஜங்கள் எவை என்று)
ஸந்திக்த- — ஸந்தேஹிக்கத்தக்க
விபவெள { பெருமையை உடையவைகளு
{ மான
ரங்கப்ரணயிந: { பெரிய பெருமானது புஜங்
புஜேள { ளானவை
மே — அடியேனுக்கு
அபயம் அபி { அபயமளிக்கக்கடவன,
பூயாஸ்தாம் {

பெரிய பெருமானுடைய மஹாபுஜங்களைப் பற்றி நாம் அச்சங்கெட்டு வாழக்கடவோ மென்றோர். இந்த புஜங்கள் எங்ஙனே சொல்லாம்படியிருக்கின்றன வென்றால், [புவந்ருது யந்தர்ஸ்ய அதிஷ்டாநஸ்தம்பென] சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகல லோகங்களாகிற ஒரு பெரிய யந்தர்ஸ்யத்தைத் தாங்குவதற்கு அமைந்த தூண்களோ இவை என்னலாம். *பாஹு* ச்சாயாமவஷ்டப் தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந: என்று என்னக்கடவதிறே. [கமலாகரேணே: ஆலாநே] பிராட்டியாகிற யானைப் பேடையைப் புறம்புபோகவொண்ணாமே கட்டிவைப்பதற்குரிய கட்டுத்தறி யென்னலாம். திருக்கையாகிற தாமரையை விட்டுப் பிரியாளிறே தாமரையான். “ஆலநாவிகரி” என்றே பாடம் வழங்கி வருகின்றது; அப்பாடத்தின் படி ‘ஆலாநே’ என்று பதவிபாகமாகும். அமர கோசம் முதலிய நிகண்டுகளில் ஆலநாசப்தம் நபும்ஸகலீங்கமாகவே படிக்கப்பட்டிருப்பதால் ‘ஆலாநே’ என்கிற முன்னோர் பாடமே இங்குக் கொள்ளப்பட்டது ஏகாராந்தத்விவசு மாகையாலே ப்ரக்ருதிபாவ மென்றுணர்க.

[அரி கரிகடோந்மாத முஸஸென] இரண்டு திருக்கைகளும் இரண்டு உலக்கைகளென்னலாம். பிராட்டியின் நித்யாநுபவத்திற்கு இடையூறாக வரும் ராவணாதி ராக்ஷஸர்களாகிற சத்ருஸமுஹங்களைத் தொலைக்கவல்ல உலக்கைகளென்றோர். [ப்ரணீந்த்ரே த்யாதி] திருவனந்தாழ்வான் மீது பள்ளி கொண்டிருப்பதனாலும், பெரிய திருத்தூழாயலங்கல் அணிந்து கொண்டிருப்பதனாலும், அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய திருமேனி போலவும் வடிவபூண்டு விளங்குகின்ற திருக்கைகளை கண்டால் ‘இன்னது திருக்கை, இன்னது திருமலை இன்னது ஆதிசேஷனுடல்’ என்று சிச்சயித்தறிய வொண்ணாமே ஸம்சயிக்க வேண்டியிருக்குமிறே. திரண்டுண்டு நீண்டு மெத்தன்றிருக்குத் தன்மையை வர்ணித்தபடி. *பாஹும் புஜகபோகாயம்* என்ற ஸ்ரீராமாடண ச்லோகமுங் காண்க.

இப்படிப்பட்ட புஜங்களை நோக்கியிறே ‘அஞ்சேலென்று கை கவியாய்’ என்ன ப்ராப்தம். (105)

ப்ரதிஜலதிதோ வேலாசய்யாம் விபிஷணகௌதுகாத்

புநரிவபுரஸ்கர்த்தாம் ஸ்ரீரங்கிண: ப்பணிபுங்கலே,

ஸமுபததத: கஞ்சித் கஞ்சித் ப்ரஸாரயதோ புஜ —

த்வயமபி ஸதாதாந்சர்த்தாநு தீர்க்கமுபாஸ்மஹே

(106)

ப்ரதி ஜலதித: — கடலுக்கு எதிர்முகமாக
வேலாசய்யாம் { கடற்கரையில் பள்ளிகொண்டதை
விபிஷண { விபிஷணமுவானுடைய
கௌதுகாத் { குதாஹலத்தினால்
புந: — மறுபடியும்
புரஸ்கர்த்தாம் { ஆதரித்து அங்கீகரிப்பதற்குப்
இவ { போலே,
ப்பணி புங்கலே — திருவனந்தாழ்வான்மீது
கஞ்சித் (புஜம்) — ஒரு திருக்கையை
ஸமுபததத: { தலையணையாகவைத்துக் கொண்டவரும்

கஞ்சித் — மற்றொரு திருக்கையை
ப்ரஸாரயத: { நீட்டிக்கொண்டிருப்பவருமான
ஸ்ரீரங்கிண: — பெரிய பெருமானுடைய
தீர்க்கம் — நீண்டதும்
ஸதா தாந் சரத் { எப்போதும் தாநம் பண்ணுதானு { வதில் கருத்துடையதுமான
புஜத்வயம் அபி — இரண்டு திருக்கையையும்
உபாஸ்மஹே — சிந்திக்கிறோம்.

பெரிய பெருமான் ஒரு திருக்கையைத் தலையணையாக மடுத்தாக்கொண்டும் மற்றொரு திருக்கையை நீட்டிக்கொண்டும் சயனித்தருளும் நிலைமையைக் கண்டால் முன்பு ராமாவதாரத் திலே கடலைக் கடந்து இலங்கைக் கெழுந்தருளவேண்டினகாலத்துக் கடலரசனை நோக்கிக் கரையிலே சரணாகதி தோற்ற சயனித்தருளின நிலைமை நினைவுக்கு வருகையாலே, ஸ்ரீவிபிஷணமுவானுடைய ஆசைக்கிசைந்து அந்த நிலைமை தன்னையே மீண்டும் காவிரிக்கரையிலே அபிநயித்துக் காட்டியருள்வதாக உல்லேகிக்கலாம்படியிருக்கிறதென்றோர்.

இதில் இரண்டாம் பாதத்தில் 'புரஸ்கர்த்தும்' என்று அவ்யமாக வன்றிக்கே 'புரஸ்கர்த்து' என்று ஷஷ்டிபக்தியான பாடமும் ஒன்றுண்டு. 'புரஸ்கர்த்துரிவத்ஸதிதஸ்ய ஸ்ரீரங்கிண: என்று அவ்யம், "அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை" என்ற அருளிச் செயலத்திருவுள்ளம் பற்றி, 'ஸ்தாதாந்ச்ரத்தாலு தீர்க்கம்' எனப்பட்டது.

[விபீஷணகௌதுகாத்] "மன்னுடை விபிடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர் கண் வைத்த, என்னுடைய திருவரங்கன்" என்றதை இங்கு அநுஸந்திப்பது. (106)

குஸுமபராலஸௌ ஸ்ப்படிகவேதிசயௌ விடபௌ

அமரதரோ : பரம் பரிஹஸத் ப்ருது ரங்கபுஜ;

பஹுமணிமுத்ரிகா கநககங்கண தோர்வலயை :

கிலலயி தோர்த்வயம் ப்பணிநி திர்ப்பரஸுப்தமிம: . (107)

பஹு-	— அனேகங்களான	குஸுமபர	{ புஷ்பங்கள் நிறைந்திருப்பத
மணி முத்ரிகா-	— ரத்னமோதிரங்களென்ன	அலஸௌ	{ ஸூத் தழைந்தவைகளாய்
கநக-	— பொன்மயமான	ஸ்ப்படிக வேதி	{ ஸ்ப்படிகக்கல் மயமான
கங்கண-	— கைவளங்களென்ன	சயௌ	{ திண்ணையிலே படுத்திருப்
தோர்வலயை:	— தோள்வளங்களென்ன	அமரதரோ:	{ கல்பவ்ருக்ஷத்தின் இரண்டு
(ஆகிய இவற்றாலே)		விடபௌ	{ கிளைகளை
கிலலயி	— பல்லவங்கையுடையதாயும்,	பரம்	— மிகவும்
ப்பணிநி	— திருவனந்தாமுவான்மீது	பரிஹஸத்	— பரிஹஸிப்பதும்
திர்ப்பரஸுப்தம்	{ நிர்விசாரமாகக் கண்வளர்ந்தருள்வதும்,	ப்ருது	— பருத்ததுமான
(இப்படி யிருப்பதாலே)		ரங்கபுஜ:	{ தோர் பெரிய பெருமானுடைய புஜ
		த்வயம்	{ த்வயத்தை
		இம:	— ஆக்ரமிக்கிறோம்.

கீழ் ச்லோகத்தில் *புஜத்வயமயி ஸ்தா தாந ச்ரத்தாலு* என்றதற்கு விவரணமாயிருக்கு மீர்த்ச்லோகம். அரங்கமா நகரிலமர்ந்த கல்பவ்ருக்ஷமாகிய அரங்க நாதனுடைய திருக்கைகள் விண்ணுலகத்திலுள்ள கல்பவ்ருக்ஷத்தின் கிளைகளைப் பரிஹஸித்து அவற்றினும் வீறுபெற்றிருக்கின்றன வென்கிறார். [குஸுமபராலஸௌ] மரக்கிளைகள் புஷ்ப பாரத்தாலே தழைந்திருக்கும்; இங்கே குஸுமத்தைச் சொன்னது பல்லவங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகும். பெரிய பெருமானுடைய திருக்கைகளும் [பஹுமணிமுத்ரிகா கநககங்கண தோர்வலயை: கிலலயி] த்வயபரணங்களினால் விளங்கப்பெற்றிருப்பது பல்லவங்களும் புஷ்பங்களும் தோன்றப்பெற்றிருப்பன போலும். வரதராஜஸ்தவத்தில் "பாரிஜாதவிடபாநபிதோ யா" என்ற ச்லோகத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

[ஸ்ப்படிகவேதிசயௌ] கல்பவ்ருக்ஷமானது தேவலோகத்ததாகையாலே அங்கே ஸ்ப்படிகமய சிலாதலங்களுக்குக் குறையிலையே; அந்த வ்ருக்ஷத்தின் கிளைகள் தழைந்து ஸ்ப்படிகமணிய மயமானதொரு வேதிகையிலே சாய்ந்துகிடக்கும்; பெரிய பெருமானுடைய புஜத்வயமும் [ப்பணிநி திர்ப்பரஸுப்தம்] திருவனந்தாமுவானுடைய திருமேனியாகிய ஸ்ப்படிகவேதிகையிலே சாய்ந்துகிடக்கிறது. இப்படிப்பட்ட திருக்கைகளைப் பற்றுகிறோமென்றாயிற்று.

[ரங்கபுஜ:] இது ஆறாம் வேற்றுமை; ரங்கம், புரக்தி-பாலயதீதி ரங்கபுக்—தஸ்ய. [நிர்ப்பரஸுப்தம்] ஸௌநாபதியாழ்வான் திருவாழியாழ்வான் தொடக்கமானார்க்கலிலே ஐகந்நிர்வஹ பாரத்தை வைத்திருக்கையாலே தான் நிர்ப்பரனாகக் கண்வளர்ந்தருளக் குறையிலையிறே. த்ருஷ்டாந்தத்திலே "குஸுமபராலஸௌ" என்று சொல்லிவைத்து தாள்ஷ்டாந்தத்திலே நிர்ப்பரஸுப்தம் என்று சொன்ன சமத்காரம் நோக்கத்தக்கது. பொறுக்கமுடியாதபடி விர பாரத்தை வஹிப்பதனால் சிரம முண்டாகி சயனிப்பது அங்கு. ஒரு காரியப்பாடியல் யாலே கண்வளர்ந்தருள்வது இங்கு.

மத்ரக்ஷாவ்ரதகௌதுகே ஸுகடகே விக்ராந்திகர்ணேஜபே
சார்ங்கஜ்யாகிணகர்க்கசிம்நி ஸுமநஸ்ஸ்ரங்மோஹநே மார்த்தவே,
தோர்த்வந்த்வம் பஹுச: ப்ரலோப்ய கமலாலீலோபதாநம் பவத்
தச்சித்ராலகமுத்ரிதம் விஜயதே ஸ்ரீரங்கஸம்ஸங்கிந:.

(108)

மத்ரக்ஷாவ்ரத கௌதுகே	{	என்னைக் காத்தருளும் விர தத்திற்குக் கட்டின கங்கண ஸுதேரமாயுள்ள	ப்ரலோப்ய	— ஆசைப்படச்செய்து
ஸுகடகே	—	அழகிய வளையிலும்,	கமலா-	— பெரிய பிராட்டியார்க்கு
விக்ராந்தி	{	பராக்ரம ஸூசகமான	லீலா உபதாநம்	{
கர்ணே ஜபே	{	சார்ங்கவில்லின் தழும்பினு	பவத்	{
சார்ங்க ஜ்யாகிண	{	லுண்டான வன்மையிலும்,	தத்தித்ர அலக	{
கர்க்கசிம்நி	{	‘புஷ்பமாலையோ இது’ என்று	முத்ரிதம்	{
ஸுமந: ஸ்ரக *	{	மயங்குவதற் குறுப்பான	ஸ்ரீரங்க	{
மோஹநே	{	ஸௌகுமார்யத்திலும்	ஸம்ஸங்கிந:	{
மார்த்தவே	—	பெருமபாலும்	தோர்த்வந்த்வம்	{
பஹுச;	—		விஜயதே	{

மீண்டும் பெரியபெருமானுடைய திருக்கைகளிலே ஈடுபடுகிறார். பர்யாயேண பிராட்டிக்
குத் தலையணையாகின்றது இந்த புஷ்பவயமும் என்கிறார். இத்திருக்கைகளானவை மூன்று
அம்சங்களினால் பிராட்டியைத் தன்னிடத்தில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டன வென்கிறார் பூர்வார்த்
தத்தில். [மத்ரக்ஷாவ்ரதகௌதுகே ஸுகடகே] திருக்கையிலணிக் துள்ள கடகத்தைப் பிராட்டிக்குக்
காட்டி ‘நம் குழந்தையைக் காப்பதற்குக் கட்டின காப்புக்காண் இது’ என்கிறாராம் பெரிய
பெருமான். ‘நம் குழந்தையினிடத்திலே இவர்க்கு இவ்வளவு பரிவு உண்டாவதே’ என்று
உகந்து அகலமாட்டாளிறே பிராட்டி. பட்டர்தாம் ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபத லாலிதரிதே. கௌதுக
மென்று கங்கண ஸுதேரத்துக்குப் பெயர்.

[விக்ராதிகர்ணேஜபே சார்ங்கஜ்யாகிணகர்க்கசிம்நி] “தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்த
வாம் அங்கை” என்கிறபடியே பராக்ரமப்ரகர்ஷத்துக்கு ஸூசகமாயிருக்கின்ற நாணித் தழும்
பைக் காட்டியும் பிராட்டியை உகப்பிக்கின்றாராம் பெரியபெருமான்: விரவாசி தோற்றும்படி
யான சொரசொரப்புக் கண்ட தில்லையாகில் பிராட்டி தான் தன்னோடொத்த பெண்களோடே
அணைந்ததாக நினைப்பாளேயன்றி ஆண்புலியோடே அணையப்பெற்றதாக நினையாளிறே. *தம்
த்ருஷ்டவா சத்ருஹந்தாரம்-வைதேஹீ பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே* என்று விரவாசிகண்டு உகந்து
அணையுமவளிறே பிராட்டி. [ஸுமநஸ் ஸ்ரங்மோஹநே மார்த்தவே] *புஷ்பஹாஸ இதிநாம துஹா
நம் ஸௌகுமார்ய மதிவாந்மஸம் ந:* என்று கீழே அருளிச்செய்தபடியே மனமொழிகளுக்
கெட்டாத ஸௌகுமார்யத்தைபுங்காட்டி உகப்பிக்கிறாரென்கிறது. ‘இது திருக்கையல்ல;
புஷ்ப மாலையே’ என்று மயங்குவதற் குறுப்பான ஸௌகுமார்யத்திலும் பிராட்டியை ஈடுபடுத்தி
என்கை. இப்படிப்பட்ட மூன்று ஹேதுக்களாலே பிராட்டியை உகப்பித்து அவளுக்குத்
தலையணையாக அமைந்தனவாம் திருக்கைகள். “கமலாலீலோபதாநம் பவத்” என்றவிடத்துக்குச்
சேர *ஆ விவாஹஸம்யாத் க்ருஹே வநே சைசவே ததநு யௌவநே புந:, ஸ்வாபஹேதுரூபாச்சீ
தோந்யயா ராமபாஹுருபதாந மேஷ தே* என்ற உத்தரராமசரித ச்லோகரத்நம் நினைவுக்கு வரும்.

“கமலாம் லீலோபதாநம்பவத்” என்ற இரண்டு பதமான பாடமும் மிகப்பொருத்தும்.
“கமலாம் ப்ரலோப்ய, தச்சித்ராலக முத்ரிதம் லீலோபதாநம்பவத்” என்று அவ்வயமாகும். (108)

பவார்த்தநாம் வக்தராமருதஸரஸி மார்க்கம் திசதிவ
ஸ்வயம் வக்தரேணேதம் வரதமிதி ஸந்தர்சிதமிவ,
கரம்போஜம் பங்கேருஹவநருஷா பாடலமிவ
சர்யாமி ஸ்ரீரங்கேசயிதுருபதாநீக்குதமஹம்.

(109)

பவ ஆர்த்தநாம்	{ ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித் தவர்களுக்கு	ஸ்வயம்	— தானே
வக்தர அம்ருத ஸரஸி	{ திருமுகமாகிற அமுதத்தடா கத்தில் (பேய்ச் சேர் வதற்கு)	ஸந்தர்சிதம் இவ	{ காட்டப்பட்டது போன்றுள்ள தும்,
மார்க்கம்	— வழியை	பங்கேருஹ வந ருஷா இவ	{ தாமரைக் காட்டிலிடத்தில் சீற்றத்தினாலே போல
திசத் இவ (ஸ்த்திதம்)	{ உபதேசிப்பது போன்றுள்ள தும்,	பாடலம்	— சிவந்திருப்பதும்
இதம்	— 'இந்தத் திருக்கையானது'	உபதாநீக்குதம்	{ தலையணையாகச் செய்துகொள் ளப்பட்டதுமான
வரதம் இதி	{ வரங்களைபெல்லாம் அளிக்க வல்லது என்று	ஸ்ரீரங்கே சயிது: கரஅம்போஜம்	{ பெரிய பெருமானது தாமரைக் கையை
வக்தரேண	— திருமுகத்தினால்	அஹம் சர்யாமி	— அடியேன் பற்றுகிறேன்

கீழ் நான்கு ச்லோகங்களிலே பெரிய பெருமானுடைய இரண்டு திருக்கைகளையும் சேர
அநுபவித்தார். இதில் தலையணையாக அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு வலத் திருக்கையை மாத்திரம்
அநுபவிக்கிறார். திருக்கையைத் தலையணையாக மடுக்கும்போது திருமுகமண்டலத்தைத்
தொட்டுக் கொண்டு கிடக்கையாலே அந்த ஸந்திவேசத்திற்கு இரண்டு உத்ப்ரேகைகளிடு
கிறார். [பவார்த்தநாம் வக்தராமருதஸரஸி மார்க்கம் திசதிவ] உலகத்தில் தாபத்திலே தபிக்கப்
பட்டவர்கள் ஒரு பொய்கையைத் தேடித் திரிவர்கள்; ஸம்ஸாரத்திலே தபிக்கப்பட்டவர்
களுக்கு ஸாமான்யமான ஒரு பொய்கையினால் பயனில்லையே? அம்ருதஸரஸிலே அவகாஹித்
தாலன்றி அந்தத் தாபம் தீராது: "இதோ; திருமுகமாகிற அம்ருத தடாகம் விளங்காவின்றது:
இதுதன்னிலே அவகாஹித்து உங்களுடைய ஸம்ஸார தாபங்களைக் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்"
என்று வக்தராமருதஸரஸிக்கு வழிகாட்டியாயிருக்கின்றது போலும் இந்தத் திருக்கை.
உலகில் கோடைகாலத்தில் தாபாதுரர்களான வழிப்போக்கர்கள் தெளியுமாறு இன்னதிசை
யிலே நல்ல பொய்கையுள்ளதென்று காட்டுதற்காகக் கைவிரல் குறிப்பிட்ட தூண்களை நாட்டி
வைத்துக் காட்டுவர்களாய்த்து தார்மிகரான அரசர்கள்; அப்படிபே இங்குங் காட்டுகிறபடி.

[ஸ்வயம் வக்தரேணேதம் வரதமிதி ஸந்தர்சிதமிவ] திருமுகத்திலே திருக்கை படிந்திருக்
கிறபடிக்கு உத்ப்ரேகித்தது கீழ்; அந்தத் திருக்கையைத் திருமுகம் நோக்கிக் கொண்டிருக்
கிறபடிக்கு உத்ப்ரேகையாகிறது இது; அதாவது—தலையணையாக அமைத்துக் கொள்ளப்
பட்ட தக்ஷிணபுஜத்திலே த்ருஷ்டிபாதம் பண்ணுபின் முகமானது கடாஷுமாகிற இங்கிதத்
தாலே "இந்தக்கையே வரமளிக்கும் கை" என்று தெரிவிப்பாவின்றது போலும். நாட்டியம்
நடிப்பவர்கள் விரலாலும் முகத்தாலுமீறே உட்கருத்தை விளக்கிக் காட்டுவது. அங்ஙனே
இரண்டுமாயிற்றிங்கு. பட்டர்போல்வாரான ரஸிகசிகாமணிகளுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு
நிலமன்றிறே இவ்வபிப்ராய விசேஷ விஜ்ஞாநம்.

[பங்கேருஹவநருஷா பாடலமிவ] திருக்கை சிவந்திருப்பது ஒரு காரணத்தாலன்றிறே;
தாமரைப்பூப்போலே இயற்கையாகவே சிவந்திருக்கச் செய்தேயும் மதிசமத்காராதிசயத்
தாலே ஹேதூத்ப்ரேகை பண்ணுகிறபடி. கோபமுள்ள விடத்திலே சிவப்பு உண்டாகக்
காண்கிறோம்; திருக்கைத் தலத்திற்குத் தாமரைக் காட்டிலே சீற்றமுண்டாகி அந்தச் சீற்றத்
தினால் சிவப்பு உண்டாயிற்றுப் போலுமென்கிறார். திருக்கைக்குத் தாமரைக் காட்டிலே
சீற்றமேதென்னில்; "கட்டுரைக்கில்லாதாமரை நின் கண்பாதம் கையொவ்வா" என்னும்படி.

நாம் அதன் செருக்கையடக்கி வெற்றி பெற்றிருக்கும்போது அது வெள்கி நீரினுள்ளேயிழிந்து அழிந்துபோக வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே இன்னமும் வெளியில் தலைகாட்டுவதே! என்ற சிற்றமாயிற்று. அன்றியே, தாமரைக்காட்டை வெல்லவேணுமென்னும் விருப்பத்தினாலுண்டான கோபமென்றுங் கூறுவர். (109)

கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேசயிதுருபதாநீக்குதபுஜ:

விதீசாதீசத்வாத் கடத இதி ஸம்ஸ்ப்ருச்ய வததி,

நிஹீநாநாம் முக்க்யம் சரணமிதி பாஹுஸ் ததிதர:

ஸ்ப்புடம் ப்ருதே பாதாம்புஜபுகளமாலாநு நிஹித:

(110)

ஸ்ரீரங்கே சயிது: — பெரிய பெருமாளுடைய
உபதாநீக்குத புஜ: { தலையணையாகச் செய்து
கொள்ளப்பட்ட திருக்கையானது
கிரீடம் — திருவபிஷேகத்தை
ஸம்ஸ்ப்ருச்ய — தொட்டு
விதிநச அதீசத்வாத் கடதே இதி வததி { “ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும்
தலைவராகையாலே
(இவர்க்கு இத்திருவபிஷேகம்)
பொருந்தியிருக்கிறது”
என்று சொல்லா நின்றது;

ஆஜாநு — முழந்தாள் வரையில்
நிஹித: — (நீட்டி) வைக்கப்பட்டுள்ள
ததிதர: பாஹு: — மற்றொரு திருக்கையானது
பாத அம்புஜபுகளம் } திருவடித்தாமரை யிணையை
ஸம்ஸ்ப்ருச்ய — தொட்டுக்காட்டி
நிஹீநாநாம் — “தாழ்ந்தவர்களுக்கு
முக்க்யம் } (இத்திருவடிகளே) முக்கிய
சரணம் } மான புகல்” என்றும்
ஸ்ப்புடம் ப்ருதே — சொல்லா நின்றது போலும்.

ஸம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே மீண்டும் இரண்டு திருக்கைகளையும் சேர வதுபவிக் கிரூரிதில். *அங்கை ரந்தர்நிஹிதவசணைஸ் ஸூசிதஸ் ஸம்பகர்த்த:” என்றாப்போலே மௌநியமங் கொண்டவர்களும் அங்கவிய்யாஸ விசேஷமாத்ரத்தாலே அபிப்ராய ஸூசனம் பண்ணுவதுண்டிதே; அதுபோலே இவ்விரண்டு திருக்கைகளும் ஊமைகளாய்க்கொண்டே சேஷ்டையினாலேயே வக்தவ்யாம்சத்தை விளங்கச் சொல்லுகின்றன வென்கிறார். தலையணையாக அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட பொரு திருக்கையானது திருவபிஷேகத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கு மிருப்பினாலே “ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் தலைவரான பெரியபெருமானொருவர்க்கே இத்திருவபிஷேகம் பொருந்தும்” என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். இனி, திருமுழந்தாளையும் நீட்டிவைக்கப்பட்டிருக்கின்ற மற்றொரு இடத்திருக்கையானது திருவடியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கு மிருப்பினாலே “இத்திருவடியினையே தாழ்ந்தார்க்குத் தக்க புகலிடம்” என்று தெரிவிக்கின்றது போலும். வலத்திருக்கையானது பரத்வத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது, இடத்திருக்கையானது ஸௌலப்யத்தைக் கோட்சொல்லித் தருகின்றது என்றாயிற்று.

நான்காம் பாதத்திலுள்ள ‘ஸ்ப்புடம்’ என்னும் அவ்யயம் ஆலங்காரிக ஸமயத்தின்படி உத்ப்ரேக்ஷாலிங்கமென்று கொள்ளலாகும். (110)

மலயஜுசசிலிப்தம் மாலதீதாமதல்பம்

ஸுமணீஸரவிதாநம் கௌஸ்துபஸ்வஸ்திதீபம்,

தநுஜவ்ருஷவிஷானோல்லேகசித்ரஞ்ச லக்ஷ்மீ-

லலிதக்ருஹமுபாஸே ரங்கஸர்வம்ஸஹோர:

(111)

மலயஜ சசிலிப்தம்	{ சந்தனத்தாலும் பச்சைக்கருப் பூர்த்தாலும் பூசப்பட்டதாய்	விஷாண	— கொம்புகளினாலுண்டான
மாலதி தாமதல்பம்	{ முல்லை மாலையைப் படுக்கையாகவுடையதாய்	உல்லேக	— ரேகைகளை
ஸுமணி ஸரவிதாநம்	{ சிறுந்த ரத்நங்களினாலாகிய ஸரங்களை மேற்கட்டியாகவுடையதாய்	சித்ரம்ச	{ சித்திரமாக வுடைத்தாய் மிருக்கிற
கௌஸ்துபஸ்வஸ்தி தீபம்	{ கௌஸ்துபமணியாகிற மங்கள தீபத்தையுடையதாய்	ரங்கஸர்வம்ஸஹ	{ பெரிய பெருமானுடைய திரு உர: { மார்பை
ததுஜ வ்ருஷ	{ அஸுரர்களாகிற எருதுகளினுடைய	லக்ஷ்மீ லலித க்ருஹம் உபாஸே	{ பிராட்டியின் விலாஸ மந்திரமாக அநுஸந்திக்கிறேன்.

திருக்கைகளில் நின்றும் திருமார்பிலே இழிந்து அநுபவிக்கிறார். பெரிய பெருமானுடைய திருமார்பைப் பெரியபிராட்டியானுடைய கேளிக்ருஹமாகப் பொருந்தப் பேசுகிறார். சீழ் ச்லோகத்தில் திருவடியானது நிறைநாசம் முக்கயம் சரண மென்னப்பட்டது; இதில் திருமார்பு நாரீணமுத்தமாயா: முக்கயம் சரண மென்னப்படுகிறது. சரண சப்தம் க்ருஹத்துக்கும் வாசக மிதே. லக்ஷ்மீ லலிதக்ருஹமிதே திருமார்பு.

[மலயஜசசிலிப்தம்] கேளிக்ருஹமானது சந்தன கர்ப்பூராதிகள் பூசப்பெற்று நறுமணம் கமழும்; திருமார்பும் அங்ஙனே யிராநின்றது. [மாலதிதாமதல்பம்] கேளிக்ருஹத்திலே நல்ல புஷ்பசயநம் விரிக்கப்பட்டிருக்கும்; இதுதனக்கும் குறையிலையிறே திருமார்பில். “தோளிணைமேலும் நன்மார்பின் மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” இறே. [ஸுமணிஸரவிதாநம்] கேளிக்ருஹமானது விலையுயர்ந்த ரத்நஸரங்கள் தொங்கவிடப்பெற்று அலங்கருதமாயிருக்கும்; கோலமாமணியாரமும் முத்துத் தாமமும் முடிவில்லதோரெழில் நீலமேனியிலே இவற்றுக்கும் குறையிலையிறே. [கௌஸ்துபஸ்வஸ்திதீபம்] “குத்துவிளக் கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல்” என்றும் “தாமணிமாடத்துச் சுற்றும் விளக்கெரியத் ... துயிலணைமேல் கண்வளரும்” என்றும் “மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மறைக்கண்ணார் பன் னுவிசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்” என்றும் சொல்லுமாபோலே கேளிக்ருஹ மானது மங்களதீபம் விளங்கப்பெற்றிருக்கும்; குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார் பாகையாலே ஸ்ரீகௌஸ்துப மணியேயாயிற்று இங்கு மங்கள தீபம்.

[ததுஜவ்ருஷ விஷாணோல்லேக சித்ராஞ்ச] கேளிக்ருஹத்தில் ஆலேக்கய சித்ரங்கள் அமைந்திருக்கும்; அஸுரர்களாகிற கானைகளோடே போர்செய்யும்போது அவற்றின் கொம்பு போன்ற நகங்கள் திருமார்பிலே பொத்தி அதனுலுண்டான ரேகா சித்ரங்கள் நிரம்பியிருக்கு மிங்கு. கேளிக்ருஹங்களிலே வ்ருஷபங்களின் கொம்புகளை மாட்டி அமகு பெறுத்தார் பலவகைச்சித்திரங்க ளெழுதி வைப்பதும் வழக்கமாகையாலே லக்ஷ்மீலலிதக்ருஹபஷுத்தில் வ்ருஷவிஷாணை:உல்லேகைச்ச சித்ரம் என்று வ்யுத்தபத்தி கொள்ளலாம், திருமார்புபக்ஷத்தில் ததுஜா: ஏவ வ்ருஷா: தேஷாம் (நகருப:) விஷாணை: (ஜநிதா:)யே உல்லேகா: னை: சித்ரம் என்றாகக்கடவது. அல்லது. அஸுராவேசங்கொண்ட வ்ருஷபங்களினுடைய கொம்பு களாலுண்டான ரேகைகளினால் சித்திர மெழுதப்பெற்றிருக்கின்றது திருமார்பு என்றுங் கொள்ளலாம். நப்பிணைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்து கொள்ளும் பொருட்டு அவள்தக்கை கந்யாகுலகமாகக் குறித்தபடி யாவர்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளை யும் கண்ணபிரான் வலியடக்கி வென்ற வரலாறு ப்ரஸித்தம்.

அன்றியும், கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்ட னென்பவன் எருதுவடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக்கொண்டு கண்ணபிரானது திருவயிற்றின்மேற் கணவைத்துக் கொம்புகளை

நீட்டிப் பாய்ந்துவர, பிரான் அவ்வெருதைக் கொன்றுமுடித்த வரலாறும் உண்டு. ஆகவே, தநுஜ்ஞஷவிஷாணேஸ்லேக சித்ரத்வம் எம்பெருமானுடைய திருமார்புக்கு விபவாவதார த்ருஷ்டியாலுண்டு. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்ட வாயனேயிறே அணியரங்கனயிருப்பது.

அக இவ்வகையாலே பெரியபிராட்டியாருடைய சயநக்ருஹமென்னப் பொருந்தின பெரியபெருமாள் திருமார்பை உபாஸிக்கிறே னென்றராயிற்று. (111)

ஹாரஸ்பாரிதபேநமம்சுலஹீமாலர்த்தி முக்தாபல—

ச்ரேணீசீகரதூர்த்திநம் ததஇதோ வ்யாகீர்ணரத்நோத்கரம்,

ஆவி:கௌஸ்துபலக்ஷமி ரங்கவஸதேர் நிஸ்ஸீமபூமாத்தபதம்

வசேஷா மந்தரமத்தயமாநஜலதிச்லாகம் விலோகேமஹி.

(112)

ஹார ஸ்பாரித பேநம்	{ முக்தாஹாரங்களைப் பெருத்த நுரைகளாக வுடைத்தாயும்	ஆவி:கௌஸ்துப லக்ஷமி	{ கௌஸ்துபமணியும் திருமா மகளும் தோன்றப் பெற்ற தாயும்
அம்ச லஹீ மாலா ருத்தி	{ காந்திகளாகிற அலை வரிசை களின் ஸம்ருத்தியையுடைத் தாயும்	நிஸ்ஸீமபூம அத்புதம்	{ அளவிறந்த பெருமையினுலே ஆச்சரியமாயுமிருக்கிற பெரிய பெருமானுடைய திரு மார்பை
முக்தாபல ச்ரேணீ சீகர தூர்த்திநம்	{ முத்து வரிசைகளாகிற ஜல பிந்துக்களாலே அடர்ந்த தாயும்	ரங்கவஸதே: வக்ஷ:	{ மந்தர மலையினால் கடையப் படுகின்ற கடலினோடொத்த பெருமையையுடையதாக
இதஸ் தத:	— இங்குமங்கும்	மந்தர மத்தய மாநஜலதி	{
வ்யாகீர்ண ரத்ந உத்கரம்	{ சிதறியிருக்கிற ரத்நஸமுஹங் களை யுடைத்தாயும்	ச்லாகம் விலோகேமஹி	{ ஸேனிக்கக் கடவோம்.

பேரருளாளனுடைய திருமார்பிலே யீடுபட்ட ஆழ்வான் (வரதராஜஸ்தவத்தில்) அருளிச் செய்த *மத்த்யமாநசலபேநிலலிந்து* என்ற ச்லோகத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்வதாம் இந்த ச்லோகம். மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டிக் கடைந்த திருப்பாற் கடல் போன்றுள்ளது பெரிய பெருமானுடைய திருமார்பு என்கிறார்.

[ஹாரஸ்பாரித பேநம்] கடல் கடையுங்காலத்தில் நுரைகள் நிரம்பியிருக்கும்; திருமார்பிலோ வென்னில், வெண்முத்து வடங்களே நுரைகளாம். [அம்ச லஹீ மாலர்த்தி] கடலானது அலைகள் மோதப்பெறும்; திருமார்பிலே கரந்திவெள்ளம் அலைபெறுகின்றது. [முக்தாபலச்ரேணீ சீகரதூர்த்திநம்] கடலில் நீர்த்திவலைகள் வியாபித்திருக்கும்; திருமார்பில் முத்துக்களே நீர்த்திவலைகள். [தூர்த்திநம்] *மேகச்ச்சந்நேஹி தூர்த்திநம்* என்ற அமரகோசத்தின்படியே மேகங்கள் வியாபித்திருக்கப்பெற்ற தினம் தூர்த்திந மெனப்படும்; அந்த முழுப்பொருளும் இங்கு விவக்ஷிதமன்று; வியாபிக்கப்பட்டது' என்னுமளவே இங்கு விவக்ஷிதமான பொருள். [தத இதோ வ்யாகீர்ண ரத்நோத்கரம்] இங்கு ரூபகாபேக்ஷையில்லை; எங்குப்பார்த்தாலும் ரத்நங்கள் விளங்கா நிற்குந்தன்மை கடலுக்கும் திருமார்புக்கும் ஸாதாரணமிறே.

[ஆவி:கௌஸ்துபலக்ஷமி] கடல் கடையும்போதிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமணியும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியும் ஆவிர்ப்பவித்தது; அந்த கௌஸ்துப லக்ஷிகளின் தோற்றம் திருமார்பிலும் குறையற்றதிறே: “குருமாமணிப்பூண் குலாவித்திகழும் திருமார்பு.” “அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல்மங்கையுறைமார்பு.”

[நிஸ்ஸீமபூமாத்தபதம்] நிஸ்ஸீமே பூம்நா அத்புதம் = பூம சப்தத்துக்கு இரண்டு பொருளுண்டு; வடிவிலுலாகும் பெருமையும் குணத்தினாலாகும் பெருமையும். கடலின் வீஸ்தாரம் எல்லை யற்ற தாகையாலே முந்தினபொருள் அதற்குச்சேரும்; திருமார்பின்வையவம் வாசாமகோ

சரமாகையாலே பிந்தின பொருள் இதற்குச் சேரும். 'நிஸ்ஸீமபூம்' என்றவளவில் ஒரு பதமாகவும் 'அத்புதம்' என்று வேறுபதமாகவும் பிரித்துரைக்கவுமாம். தாத்பர்யமொன்றே.

ஆக இவ்வகையாலே, மந்தரமிட்டுக் கடைந்த கடலின் நீலைமையையடைந்திருக்கும் திருமார்பாக கண்குளிர ஸேவிக்கக் கடவோமென்றாராயிற்று. (112)

வக்ஷஸ்ஸ்த்தல்யாம் துலஸிகமலாகௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீ
ஸர்வேசத்வம் கதயதிதராம் ரங்கதாம்நஸ் ததாஸ்தாம்,
கூர்மவ்யாக்ரீ நகபரிமிலத்பஞ்சஹேதீ யசோதா—
நத்தா, மௌக்த்யாபரணமதிகம் நஸ் ஸமாதிம் திநோதி. (113)

ரங்கதாம்ந :	— பெரிய பெருமானுடைய	மௌக்த்ய ஆப	{ இளமைப்பருவத்திற் குரிய
வக்ஷஸ்த் ஸ்தல்	{ திருமார்பிடத்திலே	ரணம்	{ திருவாபரணமாக
யாம்		யசோதா நத்தா	{ யசோதைப் பிராட்டியினால்
துளலி கமலா	{ திருத்துழாய் பெரியபிராட்டி		{ சாத்தப்பட்ட
கௌஸ்துபை :	{ யார் ஸ்ரீகௌஸ்துபம் ஆகிய	கூர்மவ்யாக்ரீ நக	{ ஆமை நகம் புலி நகம் என்ப
	{ இவற்றோடு (கூடியிருக்கிற)	பரிமிலத்பஞ்ச	{ வற்றோடு கூடிய பஞ்சாயு
வைஜயந்தீ	— வநமாலையானது	ஹேதி	{ தாபரணமானது
ஸர்வ சசத்வம்	{ 'இவர் ஸர்வஸ்வமாத் பரர்'	ந :	— நம்முடைய
	{ என்னுமிடத்தை	ஸமாதிம்	— சித்தவ்ருத்தியை
கதயதி தராம்	— நன்கு விளக்குகின்றது;	அதிகம் திநோதி	— மிகவும் மகிழ்விக்கின்றது.
தத் ஆஸ்தாம்	— அது நிற்க;		

பெரியபெருமானுடைய திருமார்பில் பரத்வ ஸௌஸல்யங்க ளிரண்டையும் அநுபவிக்கிற அழகு காண்மின்—திருமார்பானது பிராட்டி, ஸ்ரீகௌஸ்துபமணி, வநமலை முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பது போலவே யசோதைப் பிராட்டிசாத்தின அச்சத்தாலி ஆமைத் தாலி முதலிய க்ராமய பூஷணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கையாலே பரத்வ ஸௌஸல்யங்களிரண்டும் பொலிகின்றன வென்கிறார். இரண்டும் பொலிந்தாலும் பரத்வ ப்ரகாசத்திலே உபேகையும ஸௌஸல்ய ப்ரகாசத்திலே ஆதராதிசயமும் தோற்ற அருளிச் செய்கிறாதிதல்.

திருத்துழாயலங்கல், திருமாமகள், குருமாமணிப்பூண், வநமலை ஆகிய இவ்வாபரணங்கள் பெரிய பெருமானுடைய ஸர்வேசத்வத்தை விளம்பரப்படுத்துகின்றன; ஆயினும் இது கிடக்க; ஆமைநகம், புலிநகம், பஞ்சாயுதஹாரம் என்னுமித் திருவாபரணங்கள் யசோதைப் பிராட்டி சாத்தினவை, இன்னமும் திருமார்விலே திகழா நின்று ஸௌஸல்ய காஷ்டையை விளங்கச்செய்கின்றன வாதலால் இதுகொண்டு உகப்போம் என்றாராயிற்று.

[கூர்ம இத்யாதி] “அக்குவட முடுத்து ஆமைந்தாலிபூண்ட அனந்தசயனன், தக்கமாமணி வண்ணன் வாசுதேவன் தளர்நடை நடவானே” என்ற பெரியாழ்வாரருளிச் செய்யல் அறிக.

[பஞ்சஹேதீ] ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிக னருளிச் செய்த யாதாவாப்யுதயத்தில் [4—9] “க்ஷஹாதி தோஷாநபஹந்துகாமா: கோபதுஸ்ஸதாம் கோபதயஸ் ஸமேதா: ஸுவர்ணஸூத்ரக்ரதிதாபிராமம் பஞ்சாயுதமபரணம் பபந்து:” என்றுள்ள ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தகும். அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே பஞ்சாயுதாபரணதாரணம் பாலாநாம் க்ஷஹாதிதோஷ வாரணமித்யாஹு: என்றது அறிபத்தக்கது.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் சைசவத்திலே சாத்தின திருவாபரணங்கள் அர்ச்சையிலும் திகழுமோவென்னில்; தாதாத்மியபாவநா ப்ரகர்ஷ மிருக்கிறபடி. “பெரிய பெருமானுடைய கொறுட்டையை மோந்து பார்த்தால் இன்றும் வெண்ணெய் மொச்சை நாற்றம் நாளும்” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வரென்பது ப்ரஸித்தம். ஆழ்வானும் திருமாவிருஞ்சோலை யழக ருடைய திருக்கபோலங்களை அநுபவித்துப் பேசும்போது ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் யசோதாங்குல்யக்ரோந்நமித சுபுகாக்ராண முதிதௌ கபோலா வத்யாபிஹ்யநுபரத தத்தர்ஷகமகௌ” என்றருளிச் செய்ததும் ஸ்மரிக்கத்தகும்.

[ந:ஸமாதீம் அதிகம் தினோதி] மங்களாசாஸனத்திலே ஊற்ற முடையோமான நாம் அச்சங்கெட்டிருக்கப் பற்றாக பெற்றோ மென்றவாறு. (113)

கியாந் பரோ மம ஜகதண்டமண்டலீதி
அத்ருப்தித: க்ருசிதமிவோதரம் விபோ:
நிரக்ஷிஷோசிதஜகதீபரம்பராம்
பராமிவ ப்ரதயதி நாபிபங்கஜம்.

(114)

விபோ:	— பெரிய பெருமானுடைய	க்ருசிதம் இவ	— இளைத்தது போலும்:
உதரம்	— திருவயிறுனது	நாபி பங்கஜம்	— திருநாபிக் கமலமானது
ஜகத் அண்ட மண்டலீ	{ “பதினான்கு லோகங்களாக வுள்ள அண்ட ஸமுகம்	பராம்	— வேருள
மம	— எனக்கு	நிரக்ஷிஷா உசித ஜகதீ பரம்பராம்	{ (தனது) ரக்ஷணப் பாரிப்புக் குத் தகுதியான லோக ஸமூஹத்தை
கியாந் பர: இதி	— எவ்வளவு பரம்” என்கிற	ப்ரதயதி இவ	— வெளியிடுகின்றது போலும்.
அத்ருப்தித:	— மனக்குறையினாலே		

இதில் முன்னடிகளாலே திருவயிற்றையும் பின்னடிகளாலே திருநாபிக் கமலத்தையும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார். அண்டரண்டபகிரண்டத் தொருமாரில மெழுமால்வரை முற்று முண்ட திருவயிறுனது அண்டக்குலங்களுக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கச் செய்தேயும் பருத்துக் காட்டாதே மிகச் சிறுத்திருப்பதற்கு ஹே தூத்ப்ரேக்ஷ பண்ணுகிறார். [கியாந் பர இத்யாதி.] உலகத்தில் ஒருவன் எவ்வளவு உட்கொண்டாலும் நெஞ்சில் ஒரு அத்ருப்தி இருந்தக்கால் உண்டது உருக்காட்டாதே மெலிந்து போம்படி யிருக்கும் என்பது ஸர்வாநுபவஸித்தம். அப் படியே, பெரிய பெருமானும் உலகமுழுவதையு மமுது செய்ப்பெற்றாலும் “முத்திலங்கு காரார் தின்கடலேழும் மலையேழில்வலகேழுண்டும், ஆராதென்றிருந்தானைக் கண்டது தென்னரங் கத்தே.” என்கிறபடியே பெருவயிறு படைத்த நமக்கு இது ஒரு உணவோ? ரக்ஷணத்திலே பரக்கப் பாரித்திருக்கிற நமக்கு இது ஒரு வரவு செலவோ? என்று அத்ருப்தியே கொண்டிருப்ப தால் திருவயிறு மெலிந்துகிடக்கின்றதுபோலு மென்கிறார். வரதராஜஸ்தவத்திலுள்ள *அண்டா நாம் த்வதுதரமாமநந்தி* என்ற ச்லோகத்திற் காட்டிலும் இதுவொரு விலக்ஷணப்ரக்ரியை. உதரம் க்ருசமாயிருக்கை மஹாபுருஷலக்ஷணம்; அதற்கு வேறொரு ஹேதுவை உல்லேகிப்பது கவிபுத்தி சமத்தாரம். ப்ரளய காலத்தில் உள்ளடங்கின அண்டங்களைத் திருவுள்ளம்பற்றி “ஜகதண்டமண்டலீ” எனப்பட்டது. இங்கு விபோ: என்றது ஸாபிப்ராயம்; பெருவயிற்றானுள் என்று குறிப்பித்தபடி.

இனி உத்தரார்த்தம் அமைந்த அழகை என் சொல்வோம்!; அவாப்த ஸமஸ்தகாம னென்று புகழ்பெற்ற எம்பெருமானுக்கு ஒரு அத்ருப்தி உண்டாயிற்றென்றால் அதனைப்போக்க வல்லாரா? அந்தோ! ஒருவரும் போக்கவல்லாரில்லை! என்று பார்த்துத் திருநாபிக் கமல மானது ‘எம்பெருமானுக்குப் பரிபூர்ண த்ருப்தியை நாம் உண்டாக்கி அத்ருப்தியை அகற்று வோம், என்று முற்படுகின்றதென்கிறார்.

[நிரக்ஷிஷேத்யாதி.] எம்பெருமானுடைய அத்ருப்தியாவது— ‘ரக்ஷணத்திலே போரப் பாரிப்புடைய நமக்கு ரக்ஷயவர்க்கம் போரவில்லையே!’ என்கிற அத்ருப்தியேயிறே. மேன் மேலும் மிகுதியாக ரக்ஷயவர்க்கம் கிடைத்து விட்டால் இந்த அத்ருப்தி தணிந்தொழியுமே; ஆகவே, நாபிக்கமலமானது மேன்மேலும் ஜகந்மண்டலங்களைப் பெருக்கப்படைத்துத் தந்து அந்த அத்ருப்தியை அகற்றப் பாரிக்கின்றது போலு மென்றதாயிற்று. மேல் உத்தர சதகத் திலே (67.) நாபீபத்மச்ச மாநக்ஷமவிவ புவக்ராம மந்யம் லிஸ்குக்ஷஸ்தஸ்த்னே,, என்ற ச்லோகம் இங்கு அநுஸந்தேயம். நாபீபத்ம மிருக்குமிருப்பைப்பார்த்தால் இன்னமும் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகைக்கு ஸஜ்ஜமாயிருப்பது போலே இளமையும் செவ்வியும் மாறாதே நித்யமெனவநம் பூண்டிருக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. “ரக்ஷிதுமிச்சா-நிரக்ஷிஷா” (114)

த்ரிவிதசிதசித்ப்ருந்தம் துந்தாவலம்பி வலித்ரயம்

விகணயதிவைச்வர்யம் வ்யாக்க்யாதி ரங்கமஹேசிதா;

ப்ரணதவசதாம் ப்ருதே தாமோதரத்வகர: கிண:

ததுபயகுணக்ருஷ்டம் பட்டம் கிலோதரபந்தநம்.

(115)

ரங்கமஹேசிதா: — பெரிய பெருமானுடைய
துந்த அவலம்பி — திருவயிற்றைப் பற்றியிருக்கிற
வலித்ரயம் — த்ரிவலியானது
த்ரிவித சித் { மூலகைப்பட்ட சேதநா சேதந
அசித் ப்ருந்தம் { ஸமூஹத்தை
விகணயத் இவ — எண்ண நின்று போன்று
ஐச்வர்யம் { (ஸகல சேதநாசேதந நியா
மகத்வமாகிற) ஐச்வர்யத்தை
வ்யாக்க்யாதி — வியாக்கியானம் பண்ணுகிறது;

தாமோதரத்வ கர: கிண: { தாமோதரனென்னும் திரு
நாமத்துக்கு அடியான தாம்
புத் தழும்பானது
ப்ரணத வசதாம் { ஆசிரிதபராதிந நென்பதைச்
ப்ருதே சொல்லா நின்றது;
உதரபந்தநம் { உதரபந்தன மென்கிற ஆப
ரண விசேஷமானது
ததுபயகுண { மேற்சொன்ன பரத்வ ஸௌ
ஆக்ருஷ்டம் பட் லப்ய குணங்களிரண்டுக்கு
டம் கில மாகக் கட்டின பட்டம்
போலும்.

திருவயிற்றின் மேலுள்ள த்ரிவலிகளை அறுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸௌந்தர்யலாவண்ய நிலயரான பெரிய பெருமானுக்கும் உத்தம புருஷலக்ஷணமான வலித்ரயம் இருக்கக்குறையில் கையிறே. வலித்ரயமாவது மூன்று மடிப்புகள். அவை திருவயிற்றை மூன்று வகுப்பாகப் பிரித்துக்காட்டுவன போன்றிருக்கும். இந்த மூன்று மடிப்புகளும் எம்பெருமானுடைய மூன்று ஐச்வர்யங்களைக் கணக்கிட்டுக் காட்டுவது போலுமென்கிறார். அவை தாம் எவையென்னில், [த்ரிவிதசிதசித்ப்ருந்தம்] எம்பெருமானுக்கு ஐச்வர்யமாவது ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் நியாமகனுயிருக்கையிறே. அந்த சேதநாசேதநங்கள் மூலகைப்பட்டிருக்கும்; நித்யர்களென்றும் முக்தர்களென்றும் பத்தர்களென்றும் சேதநராசிகளின் வகை மூன்று; மிச்ச ஸத்வம், ஸத்வகுந்யம், சுத்தஸத்வம் என்று அசேதநவகையும் மூன்று; ஆகவிப்படி மூலகையான சேதநாசேதநராசிகளாகிற ஐச்வர்யத்தை மூன்று வகுப்பாக வகுத்துக்காட்டுவன போலும் த்ரிவலிகள்.

இப்படி ஸர்வைச்வர்யமாகிற பரத்வத்தை வியாக்கியானித்துக் காட்டவல்ல ரேகைகள் இருக்குமிடத்திலேயே ஆசிரித பாரதந்தர்யத்தை வியாக்கியானித்துக் காட்டவல்ல மற்றொரு ரேகையுமுள்ளதென்கிறார் மூன்றாம் பாதத்தாலே. குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணபிரான், துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதைகிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்து விடுவது வழக்கம். கண்ணன் அவ் வரலையும் இழுத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் தவழ்ந்து செல்வதும் வழக்கம்; இப்படியாலே திருவயிறு தழும்பேறிக்கிடக்கிறது; இத்தழும்புதான் இங்கே ‘கிண:’ எனப்படுகிறது. [தாமோதரத்வகர:] ஸஹஸ்ரநாமத்தில்—*ஹேதுர் தாமோதரஸ் ஸஹ,* என்றவிடத்தில் பாஷ்யத்தில் தாமோதர நாமத்திற்கு மூலகைப் பொருள்க ளாளுளிச்செய்துனர் இவ்வாசிரியர் தாமே.

“ததஸ் ஸ தாமோதரதாம் ப்ரயயெள தாமபந்தநாத்—இதி வா” (வி. பு 5-6-20) என்று அங்கு முடிவாக அருளிச் செய்த அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறாங்கு. ‘(யசோதை கட்டின) தாம்பைத் திருவயிற்றிலே உடையவன்’ என்னும் வ்யுத்தபத்தி இங்குக்கொள்ளப்பட்டது. தாமோதரனென்னுந் திருநாமத்திற்கு மூலமான*தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பானது ‘ஆச்ரிதபரவசன் இவன்’ என்னுமிடத்தைத் தெரிவிக்கின்ற தென்றதாயிற்று.

[கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்] கண்ணபிரான் வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றாளென்று வீட்டிலுள்ள கயிறுகளையெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துவைத்திட்டுப் பின்புதான் வெண்ணெய் களவு செய்யப்படுவான்; யசோதை இவனை ஒரு கையிலே பிடித்துக் கொண்டு கயிறுதேடுமளவிலே துண்டு துண்டாகக் கிடைக்கும் கயிறுகளை ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணனைக் கட்டுவான்; கட்டும்போது தன்னுடம்புக்கு எட்டம் போராதபடி மிகச்சிறிதான அத்தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்பிவித்துக் கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது லௌசீல்பம் ஸௌஸ்ப்யம் ஆச்ரித பாரதத்தர்யம் முதலிய நீர்மையை வெளியிடுதற்கென்றே பரத்வ நிலையைத் தவிரந்து மநுஷ்ய ஸஜாதீயகை அவதரித்திருக்கிற தான் உரலோடு கட்டுண்டிருக்கை முதலிய இவ்வகைகளாலேயே அக்குணங்களை விளங்கச் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்கும் போரமாட்டாத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக் கொண்டானிறே. ‘கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ட’ என்னுதே ‘கட்டுண்ணப்பண்ணிய’ என்றதன் உட்கருத்து இதுவிறே. தேசிகனும் பாதவாப்பயதயத்தில் (4-34). *ஆநீதமக்ரே.....ஸங்கோச சக்த்யா ஸ பபூவ பந்த்யா:* என்ற ச்லோகரத்தந்தினால் இவ்வர்த்த விசேஷத்தை வெளிட்டுருளினர்.

இனி நான்காமடியால் திருவுதர பந்தனப் பட்டயத்தை யநுபவிக்கப் புகுகிறார். [ததுபயகுணக்ருஷ்டம் பட்டம்கில உதரபந்தம்] உலகத்தில் பட்டங்கட்டுவது விஜயோத்கர்ஷத்தை விளங்கச் செய்வதற்கிறே; பெரிய பெருமான் திருவயிற்றிலணியுள்ள பட்டாகாரமான உதரபந்தமானது கீழ்ச்சொன்ன பரத்வ ஸௌஸ்ப்யங்களாகிற குணத்வயத்துக்கும் பட்டங்கட்டினதுபோலுமென்கிறார். மேன்மையையும் நீர்மையையும் கொண்டிருக்கையாகிற ஸாம்ராஜ்யம் இத்திருவயிற்றுக்கே உள்ளது’ என்று பட்டங்கட்டினபடி.

ததுபயகுண ஆக்ருஷ்டம்= (ஸம்ஸ்கருதத்தில்) குணமென்று கயிற்றுக்கும் பெயர்; அவ்வர்த்தமும் இங்கே விவக்ஷிதம்; ஒன்றைக்கட்டவேணுமானால் கயிற்றினாலே கட்டவேணும்; ஒரு கயிற்றுக்கு மேல் இரண்டு கயிறுகளுமுண்டானால் பின்னையும் இழுத்துக்கட்டலாமிறே; பரத்வஸௌஸ்ப்ய குணங்களாகிற இரண்டு கயிறுகளினாலும் இழுத்துக்கட்டப்பட்ட பட்டமாம் உதரபந்தம். அமலனாதிபிரானில் நான்காம் பாட்டின் வியாக்கியானத்தில் இந்த ச்லோகத்தை உதாஹரித்த விடத்து “ததுபய குண விஷ்டம்” என்று பாடங்காண்டது. (115)

தரயோ தேவாஸ் துல்யாஸ் த்ரிதயமிதமத்வைதமதிகம்

த்ரிகாதஸ்மாத் தத்த்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந்,

விபோர் நாபீபத்மோ விதிசிவநிதாநம் பகவத:

ததநயத் ப்ருபங்கீபரவதிதி ஸித்தாந்தயதி ந:

(116)

தரய: தேவா:	{	‘மும்முர்த்திகளும் ஸம்பர	இதி	— என்றும் உண்டாகிற
துல்யா:	{	தாநர்’ (என்றும்)	விதர்க்காந்	— விப்ரதிபத்திகளை
இதம் த்ரிதயம்	{	‘இம்முன்று முர்த்திகளும்	விகடயந்	— போக்கடிப்பதாம்
அத்வைதம்	{	ஒன்றே’ (என்றும்)	விதிசிவநிதாநம்	{ பிரம ருத்ரர்களுக்கு மூலக்
அஸ்மாத் த்ரி	{	‘இந்த முர்த்தி த்ரயத்திற்		கிழங்காயிருக்கிற
காத் அதிகம்	{	காட்டிலும் மேற்பட்டதான		
தத்த்வம் பரம்	{	துரியப்ரஹ்மே பரமானது,		

பகவத: விபோ: { பெரிய பெருமானது திரு	ப்ரு பங்கீ பரவத்	(அவனுடைய) புருவ நெறிய்
நாபீபத்ம: { நாபிக் கமலமானது	இதி	புக்கு வசப்பட்டிருப்பது என்று
தத் அந்யத் { 'அந்த பகவானே யொழிந்த	ந:	— நமக்கு
யொருளெல்லாம்	ஸித்தாந்தயதி	— முடிவு காட்டித் தருகின்றது.

பெரிய பெருமானுடைய திருநாபிக்கமலமானது அவருடைய பரத்வத்தையும் ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளின் அவரத்வத்தையும் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித்தருகின்றதென்கிறார். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) “முதலார் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா! நிகரிலகுகாருருவா! நின்னகத்தன்றே புகரிலகு தாமரை யின்பூ” என்ற பாசுரத்தையே பெரும்பாலும் அடியொற்றி யருளிச்செய்வதாம் இந்த ச்லோகம்.

[தாயோ தேவாஸ் துல்யா:] அரி அபன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களும் ஏற்றத் தாழ்வின்றியே ஒரு நிகரான பெருமையை யுடையனவாயிருக்கும் என்பது சிலருடைய கொள்கை. [த்ரிதயமிதம் அத்வைதம்] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல. ஒன்றேயாம் என்பது சிலருடைய கொள்கை. கீழே *தாயோ தேவாஸ் துல்யா:* என்றது த்ரிமூர்த்தி ஸாம்ய வாதம்; இங்கு *த்ரிதயமிதம்த்வைதம்* என்பது த்ரிமூர்த்தி ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களுக்குள்ள பரஸ்பர பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத் தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமெனப்படும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக் கொள்ளாமை ஐக்யவாத மெனப்படும். (கீழ் உதாஹரித்த பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரத்தில் இந்த ஐக்யவாதமதம் எடுத்தாரைக்கப்பட வில்லையாகிலும் அதனை நிரஸிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த இவ்வாசிரியர் அதனையும் எடுத்துக் கூறுகின்றாரென்க.

[அதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரம்] இம்மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் பரத்வமில்லை; இவற்றிற் காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரிய ப்ரஹ்மமே பரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம் பண்ணுவார் சிலர். (சதுர்த்தநிலையே தத்துவம் என்பர்.)

[இதிவிதர்க்கார் விகடயந் விபோர்நாபீபத்ம: இத்யாதி] இப்படிப்பட்ட வீப்ரதிபத்திகளை யெல்லாம் அடியறுக்கின்றதாம் திருநாபிக்கமலம்; எங்ஙனே யென்னில்; இதுதான் ப்ரஹ்மருத் ரர்களுக்கும் முதற்கிழங்காயிறே யிருப்பது; அப்படியிருக்கையாலே [ததந்யத் ப்ருபங்கீபரவத் இதி ந: ஸித்தாந்தயதி] எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்ற உலகமெல்லாம் அவனுடைய புருவ நெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது. ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குப் பரத்வமுண்டென்று பூர்வபக்ஷித்து, அவர்களுக்குப் பரத்வமில்லை, பரவத்தவமேயுள்ளதென்று தலைக்கட்டின அமகைக் காண்மின். பரவத்—பரத்தந்தம் என்றபடி. நாபிக்கமலத்தினின்றும் பிரமன் தோன்றினன்: அவனிடத்தினின்று சிவன் முதலானோர் தோன்றினர்; ஆகவே ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீபூதரெல்லாம் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவுக்குப் பரவசப்பட்ட வர்களென்பது தெளிபொருளாம். பரத்தவ நிர்ணயம் பண்ணின மஹர்ஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களுமெல்லா மொருபுறமிருக்கட்டும்; மத்யஸ்தமான இந்த நாபியே ப்ரபலமான ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தினால் நமக்குப் பரத்வஸித்தாந்தம் காட்டுகின்றது பாரீர் என்ற ராயிற்று. (116)

கர்ப்பே க்ருத்வா கோப்துமநந்தம் ஜகதந்த:

மஜ்ஜத்ப்ரம்யா வாஞ்ச்சதி ஸாம்யம் நநு நாபி: ,

உத்ஷிப்யைதத் ப்ரேக்ஷிதுமுத்யத்ப்ரமிபூயம்

நாபீபத்மோ ரம்ஹதி ரங்காயதநாப்தே: .

ரங்க ஆயதந அப்	{	கடல்போன்ற பெரிய பெரு	வாஞ்ச்சதி நது	—	விரும்புகின்றதுபோலும்;
தே:	{	மாளுடைய	நாபீபதம்:	—	நாபிக்கமலமோ வென்றால்
நாபி:	—	திருநாபியானது	ஏதத்	{	(உள்ளடக்கியிருந்த) இந்த
அநந்தம்	—	அளவிறந்த			ஐகத்தை
ஐகத்	—	உலகத்தை	உத்கபிய்ய	—	உயரக் கிளப்பி
கர்ப்பே க்ருத்வா	—	உள்ளடக்கி	ப்ரேகபிதம்	—	பார்ப்பதற்காக
கோப்தம்	—	ரகழிப்பதற்காக	உத்யத்	—	மேல்முகமாகக் கிளர்கின்ற
அந்த:	—	உள்ளே	ப்ரமி பூயம்	—	சுழியாயிருக்கும் நிலைமையை
மஜ்ஜத் ப்ரம்யா	—	முழுதுகின்ற சுழியோடே	ரம்ஹதி	—	அடைகின்றது போலும்.
ஸாம்யம்	—	ஒப்பை			

திருநாபியையும் திருநாபிக்கமலத்தையும் சேர்த்து அநுபவிக்கிறாதினில். திருநாபியோ மண்டலாகாரமாய் ஆழ்ந்திருக்கின்றது; திருநாபிக்கமலமோ அப்படியே மண்டலாகாரமாய் மேலோங்கியிருக்கின்றது; இவ்விரண்டின் நிலைமைகளுக்கும் இணங்க உத்ப்ரேகபிதத்துப் பேசுகிறார். திருநாபிவிஷயமான உத்ப்ரேகை பூர்வார்த்தத்தில்; நாபீ கமல விஷயமான உத்ப்ரேகை உத்தரார்த்தத்தில்.

[கர்ப்பே க்ருத்வா இத்யாதி] பிரளயப் பெருவெள்ளம் பெருகுங் காலத்தில் உலகமெல்லாம் அந்தப் பெருவெள்ளத்தி லழிந்துபோகாமல் எம்பெருமான் அவற்றைத் தனது திருவயிற்றி லடக்கிவைத்துப் பாதுகாத்தருளிப் பிறகு பிரளயங்கழிந்தவாறே வெளியிட்டருளுகிறெனன் பது நூற்கொற்றை. இவ்விஷயம் பெரிய திருமொழியில் பதினேராம்பத்தில் “மைந்கின்ற கருங்கடல் வாயுலகின்றி” என்ற திருமொழியில் பாசரந்தோறும் பாராட்டி விரித்துரைக்கப் பட்டுள்ளது. நிற்க.

பெரிய பெருமானாகிற அமுதக்கடலினுள்ளே இவ்வுலகமெல்லாம் அடக்கப்பட்டு இவற்றை நன்கு பாதுகாப்பதற்காக இவற்றோடு கூடவே சுழியும் உள்ளே புருந்தது; அது தானே திருநாபியென்னலாம்படி யிருக்கிறதென்கை. இதன் கருத்து என்னென்னில்; திரு நாபியானது சுழித்திருக்கையும் ஆழ்ந்திருக்கையும் சொல்லப்பட்டதாம். பெரிய பெருமானாகிற கடலில் ஏற்பட்ட சுழியாம் திருநாபி. அது ஆழ்ந்திருப்பதற்கு ஹேதூல்லேகம் இங்குள்ளது. கடலில் பெரிய சரக்குகள் உட்புருந்தால் அங்குச் சுழித்தல் உண்டாகும்; அந்தச் சுழியானது அந்தச் சரக்குகளை வெளிக்கிளம்பவொட்டாமல் அழுக்கி ரகலிக்குமதாயுமிருக்கும். இங்குப் பெரிய பெருமானாகிற கடலினுள்ளே உலகங்களாகிற சரக்குகள் உட்புகும்போது திருநாபி யென்கிற சுழி ஏற்பட்டது; அந்தச் சரக்குகளைப் பாதுகாப்பதற்காகவே இந்தச் சுழியும் ஆழ்ந்திருக்கின்றது போலும் என்றவாறு.

[உத்கபிய்யதத் இத்யாதி] உள்ளே அமிழ்ந்த சுழிதானே மேலோங்கிக்கிடக்கின்றதோ! என்னலாம்படி யிருக்கின்றதாம் நாபிக்கமலம்; அது மேலேகிளம்புவானென்னென்னில்; அமிழ்ந்த உலகங்களை உயரத் தூக்கிப் பார்ப்பதற்காக வென்கிறார். (117)

மதமிவ மதுகைடபஸ்ய ரம்பாகரபகீந்ந்கராபித்யுபயதர்ப்பம்: ,
ஸ்ப்புடமிவ பரிபூய கர்வகுர்வோ: கிருபமிமஹி ரங்ககுஞ்ஜரோர்வோ: (118)

மது கைடபஸ்ய	—	மதுகைடபர்களினுடைய	பரிபூய	—	அடக்கி
மதம் இவ	{	கொழுப்பை யடக்கினது	கர்வ குர்வோ:	{	அந்த மேனணிப்புத்தோற்றப்
		போல			பருத்து விளங்குகின்ற
ரம்பாகரபகீந்ந்	{	வாழைத்தண்டு, க ர ப ப்ர	ரங்க குஞ்ஜ	{	பெரிய பெருமானது திருந்
ரகர ஆபிரூப்ய		தேசம், யானைத் துதிக்கை	ஊர்வோ:		துடைகட்து
தர்ப்பம்	{	ஆகிய இவற்றின் அழகு	கிம்	—	எந்த வஸ்துவை
		செருக்கையும்	உபமிமஹி	—	உவமை சொல்லக் கடவோம்!

பெரிய பெருமானுடைய திருத்துடைகளுக்கு ஒரு உபமானமும் நேர்நிற்கமாட்டாதே; எந்த வஸ்துவை உபமானமாகக் கூறியநுபவிப்போமென்று தடுமாறுகிறார். வாழைத்தண்டு, பாளைத்துதிக்கை முதலிய சில வஸ்துக்களை ஸாமான்யமாகச் சில கவிகள் தொடைகளுக்கு உபமானமாக வர்ணிப்பதுண்டாகிலும் பெரிய பெருமானுடைய திருத்தொடைகளுக்கு அவை, உபமானமாகப் ப்ராப்தங்களல்ல என்னுமிடத்தை முதற்பாதத்தால் தோற்றுவிக்கிறார். [மதுமிவ மதுகைபஸ்ய] ஆதிஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தோன்றினவர்களாய் மஹாபலிஷ்டர்களான மதுகைட பர்களென்னும் அசுரர்களிருவரும் முன்னொருகாலத்தில் நான் முகனிடைத்திலிருந்து வேதங்களைக் கொள்ளை கொண்டு கடலில் முழ்கி மறைந்து விட, ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமை பற்றி உலகமெங்கும் பேசினான் மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலானோரின் வரும் கண்கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கிக் கடலினுட்புகுந்து அவ்வஸுரர்களைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க, அவர்களும் செருக்கி எம்பெருமானை யெதிர்த்துப் பெரும்போர்புரிய, எம்பெருமான் இவர் களைத் துடையாலிறுக்கிக் கொன்றருளினுனென்று ப்ரஸித்தமிதே. பண்டொரு ஸமயவிசேஷத் திலே அவ்வஸுரர்கள் பெற்றிருந்த வரம்பழுதாகாமெக்காகவாயிற்றுத் துடையிடையிலிறுக்கி முடித்தது. ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ் தவத்தில் திருமாலிருஞ் சோகையமகருடைய திருத்தொடைகளுக்கு விசேஷணமிடும் போது *பிஷ்டதுஷ்டமது கைடப கீடென* என்றிட்டது காண்க. அதனையே அடியொற்றி அவர்திருக்குமாரரான இவ்வாசிரியரும் பேசுகிறார். மதுகைடபர்களுடைய செருக்கையடக்கினது போலவே கதளிகாண்ட ப்ரப்ருதிகளின் செருக்கையும் அடக்கியிருக்கின்ற பெரியபெருமான் திருத்துடைகளுக்கு ஒன்றும் உபமானமாக நேர்நில்லா என்கிறார்.

மதுகைடபயோ: என்று த்விவசநாந்தமாக இருக்க வேண்டாவோ வென்னில்; “ஸர்வே த்வந்த்வோ விபாஷாயைகவத்பவதி” என்பது வையாகரண பரிபாஷையாதலால் ஏகவசநாந்தமாகவே யிருக்கவுங் குறையில்கையென்க.

[கரப] கரபமாவது “கரபந்தாதாகரிஷ்டம் கரஸ்ய கரபோ பஹி:” என்ற அமரகோசத்தின் படி மணிக்கட்டு முதல் சுண்டு விரலளவு முள்ள கரபஹி:ப்ரதேசம்: இதுவும் வாழைத்தண்டு, துதிக்கை முதலானவைபோல அடி பருத்து நுனி சிறுத்திருக்கையாலே தொடைக்குத்ருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப்படுவதுண்டு; மதுகைடபர்களுடைய மதத்தை மாய்த்தது போலவே கரபகீர்த்தாகராபிரூப்யதர்ப்பத்தையும் மாய்த்து அதனாலுண்டான மேனாணிப்பினால் சிறந்து விளங்குகின்றனவாம் பெரியபெருமானது திருத்தொடைகள்: இவற்றுக்கு ஸர்வதாஸந்ருசமாகச் சொல்லக்கூடிய வஸ்து ஒன்று மில்லாமையாலே உபமா நமுகே அநுபவிக்கப் ப்ராப்தியில்லையே! என்செய்வோமென்கிறார்.

(118)

கடகாந்திஸம்வாத்சாதுர்யநீதி

ஸஸத்ரத்தநகாஞ்சீகலாபாநுலேபம்,

மஹாப்ரம்லிஹந்மேருமானிக்யஸாநா:

இவாபாதி பீதாம்பரம் ரங்கபந்தோ:

(119)

ரங்கபந்தோ: — பெரிய பெருமானுடைய
கட காந்தி ஸம் { திருவரையின் காந்தியோடு
வாதி- { பொருந்தின
சாதுர்ய — சதிரையுடைத்தான
நீதி — நீவிபந்தனத்தில்
ஸஸத் — விளங்காநின்ற
ரத்தநகாஞ்சீ { ரத்தநமயமான மேகலாயரணத்
கலாப அநு { தின் சேர்க்கையை யுடைத்
லேபம் தான

பீதாம்பரம் — பீதகவாடையானது

மஹாப்ரம்லிஹந் { பெரிய மேகத்தை உட்
மேரு மானிக்ய { கொண்டிருக்கின்ற மேரு
ஸாநா: இவ { மலையின் மானிக்கத் தாழ்
வரை போன்று

ஆபாதி — விளங்குகின்றது.

பெரிய பெருமானுடைய திருப்பீதாம்பரத்திலே யீடுபடுகிறார். அமகருடைய வடிவழகி லீடுபட்ட நம்மாழ்வார் “படிச்சோதியாடையொடும் பல்கலனாய், நின்றபைம்பொற் கடிச்சோதி

கலந்ததுவோ திருமாலே கட்டுரையே” என்றருளிச் செய்த பாசரத்தைச் சிறிது அடிநீரற்றியதாம் இந்தச் ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தம்.

கடியார்பொழி லரங்கத்தம்மா னரைச்சிவந்த ஆடையானது பெரியதொரு கா-
மேகத்தை உட்கொண்டிராநின்ற யாதொரு மேருமலையின் மாணிக்கத்தாழ்வரையுண்டு
அதுபோன்றிருக்கிறது என்கிறார். பெரிய பெருமானுடைய திருமேனியானது காளமே-
கத்தைச் சுற்றி விளங்கும் பிதாம்பரமானது—கார்முகிலை உட்கொண்டிருக்கிற மேருகி-
தாழ்வரை. பூர்வார்த்தம் முழுதும் பிதாம்பரத்திற்கு விசேஷணம். கமகாந்திஸம்வாதிய-
சாதுர்யத்தை யுடைய யாதொரு ரீதியுண்டு, அதிலே விளங்குகின்ற ரத்நமயமான காரு-
புஷணத்தின் வேஷ்டநத்தையுடைத்தாயிருக்கின்றதாம் பிதாம்பரம். ரீவியாவது மேலுத்தரீய-
கட்டு; அதனுடைய சதிர் கமகாந்தி ஸம்வாதியாயிருக்கையாவது என்னென்னில்; ‘ரீவிபந்தன
மென்பது தனியே ஒன்று இல்லை; திருவரையின் ஒளிதான் கிளர்ந்ததாய்க் கொண்டு ரீவிபந்தம்
போல் ஜ்வலிக்கின்றதென்கை. அதுதன்னிலே மேகலாபரணம் சாத்தியிருக்கின்றது; ஆக
இப்படிப்பட்ட அமைப்பையுடைத்தான பிதாம்பரம் என்கை. ... (119)

பர்மஸ்த்தலாம்சுபரிவேஷ இவாம்புராசே:

ஸந்த்யாம்புவாஹநிகுரம்பமிவாம்பரஸ்ய,

சம்பாகதம்பகமிவாம்புமுசோ மநோ ந:

பிதாம்பரம் பிபதி ரங்கதூரந்தரஸ்ய.

(120)

ரங்க தூரந்தரஸ்ய— பெரிய பெருமானுடைய

பிதாம்பரம் — நிரூபிதக வாதையானது

அம்புராசே: — ஸமுத்ரத்திற்கு

பர்மஸ்தல அம்சு { ஸுவர்ணமயமான பூமியினு
பரிவேஷ: இவ { டைய காந்தியின் ஊர்கோள்
போலவும்

அம்பரஸ்ய — ஆகாசத்திற்கு

ஸந்த்யா அம்பு { ஸந்தியாகாலத்து மேகத்திரள்
வாஹ நிகுரம் { போலவும்
பம் இவ

அம்புமுச: — மேகத்திற்கு

சம்பாகதம்பகம் { மின்னல் திரள்போலவும்
இவ { இருந்து கொண்டு

ந: — நம்முடைய

மந: — நெஞ்சை

பிபதி — கவர்கின்றது.

மீண்டும் பிதாம்பரத்தன்னையே அநுபவிக்கிறார். பெரிய பெருமானுடைய ரீலமேனியிலே
பிதாம்பரம் திகழ்வதானது ஸமுத்ரத்திலே ஸுவர்ணமயமானதொரு ஸ்தல விசேஷத்தின்
காந்தியானது பரிவேஷமிட்டாற் போலவும், வானத்திலே ஸந்த்யாகாலத்துச் செக்கர்மாழுகில்
ஒளியடித்தாற் போலவும்; காளமேகத்திலே மின்னலொளிகலசினாற் போலவும் பரபாக
சோபாவஹமாயிருந்துகொண்டு மனோஹரமாயிருக்கின்றதென்கிறார்.

[அம்புராசே: பர்மஸ்த்தலாம்சு பரிவேஷ இவ] கடல்கள் ஏழுவகைப்பட்டவையென்றும்
அவற்றில் ஏழாவது கடலுக்கு அப்பால் ஸுவர்ணமயமான பூமியுள்ளதென்றும் நூல்கள்
கூறுவதுண்டு; அந்த ஸமுத்ரத்தை இங்குச் சொன்னதாகக் கொள்ளலாம். அன்றியே, கடல்
நவரத்தினங்களுக்கும் ஆகரமாகையால், நவரத்தினங்களுள் ஒன்றான ஸுவர்ணமும் கடலில்
உள்ளதாதலால் அந்த ஸுவர்ணத்தின் காந்தி கலசப் பெற்ற கடலிடம்போலே யிருக்கிற
தென்று இங்கு வருணிப்பதாகக் கொள்வாருமுள்.

இந்தச் ச்லோகத்தில் ஸமுத்ரம் ஆகாசம் காளமேகம் என்ற இம்மூன்றும் பெரிய
பெருமானுடைய ஸ்தானத்திலும், ஸுவர்ண ஸ்தலகாந்தி அந்திமேகம் மின்னல்திரள் என்ற
இம்மூன்றும் பிதாம்பரத்தினுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பீதக
வாதையானது நமது நெஞ்சைப் பானம்பண்ணுகின்றது என்றது நெஞ்சைக் கொள்ளை
கொள்கின்றதென்றவாறு. அன்றியே, முதல் பாதத்தில் ‘பரிவேஷமீவ’ என்று பாடமாகில்
தருஷ்டாந்தங்கள் மூன்றும் த்வித்யாந்தமாய், ஸமுத்ரத்தினுடைய ஸுவர்ணஸ்தல காந்தி
பரிவேஷம் போன்றிருப்பதும், காளமேகத்தின் மின்னல்திரள் போன்றிருப்பதுமான பிதாம்

பரத்தை நமது நெஞ்சு பூர்ணாநுபவம் பண்ணுகின்றது என்றதாம். முந்தின யோஜைகளில் பிதம்பரம் எழுவாய்; பிந்தின யோஜைகளில் மனம் எழுவாய், பரம்—பொன், சம்பா—
ன்னல். (120)

வைபூஷண்யாம் காந்திராங்கீ நிமக்நா
விஷ்வத்ரீசீ க்வாமி ஸோந்மாதவ்ருத்தி;
ஜாநே ஜாநுத்வந்த்வவார்த்தாவிவர்த்த;
ஜாத: ஸ்ரீமத்ரங்கதுங்காலயஸ்ய.

(121)

ஸ்ரீமத் ரங்க துங்க ஆலயஸ்ய	{ திருவரங்கமாகிற சிறந்த கோயிலையுடையபெரிய பெருமானுடைய	க்வாமி ஸோந்மாத வ்ருத்தி:	{ ஓரிடத்தில் உந்மாத வியாபாரத் தோடு கூடினதாகி
வைபூஷண்யாம் (காந்த்யாம்)	{ திருவாபரணக்காந்தியில்	ஜாநு த்வந்த்வ வார்த்தா விவர் த்த:	{ இரண்டு முழந்தாள்களென் கிற சப்தத்தின் பரிணாமாக
நிமக்நா	— முழுகின	ஜாத: ஜாநே	— ஆயிற்றுப்போலும்.
ஆங்கீ காந்தி:	— திருமேனி யொளியானது		
விஷ்வத்ரீசீ	— சுற்றும் வியாபித்ததாம்		

பெரிய பெருமானுடைய திருமுழந்தாள்களையுபவிக்கிறார். எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் இரண்டுவகையான காந்திவெள்ளம் ப்ரவஹிக்கின்றது; திருவடி திருமார்பு திருமுகம் முதலிய திவ்யாவயவங்களில் கின்றும் ப்ரவஹிக்கின்ற சோபாப்ரவாஹம் ஒன்று; திருவாபரணங்களில் கின்றும் ப்ரவஹிக்கிற சோபாப்ரவாஹம் மற்றொன்று; இவற்றுள் திருவாபரணங்களின் காந்திவெள்ளமானது அமிழ்த்தாய்க் கொண்டு புறம்பே பெருகமாட்டாமல் உள்ளுக்குள்ளேயே எங்கும் பரவுகின்றது; அங்ஙனே பரவுப்போது பரிமிதமான ஓரிடத்தில் அபரிமிதமான வெள்ளம் பெருக நேர்த்தால் தன்னில்தான் சுழித்துக்கொண்டு பெருகுமாகையாலே அங்ஙனம் பெருகி நேர்த்த சுழியே திருமுழந்தாளென்னும்படியிருக்கின்றது! என்கிறார்.

[ஜாநுத்வந்த்வ வார்த்தா விவர்த்தோ ஜாத:] வஸ்துத: ஜாநுத்வந்த்வ மென்பதில்லை; அவயவகாந்திவெள்ளம் ஓரிடத்தில் ப்ரமித்து நிற்கும் நிலைமைக்கே ஜாநுவென்று பெயரிட்டனர் போலுமென்கை. [ஜாநே] இது உத்ப்ரேக்ஷாஸூசகம், ... (121)

ஸ்ரீரங்கேசயஜங்கே ஸ்ரீபூம்யாமர்சஹர்ஷகண்டகிதே,
தத்கேலிநலிநமாம்ஸல நாலத்வயலலிதமாசரத:.

(122)

ஸ்ரீ பூமி ஆமர்ச ஹர்ஷ கண்டகிதே	{ திருமகளும் நிலமகளும் திரு வடி வரும்போதுண்டான ஹர்ஷத்தினால் மயிர்க்கூசு செறியப் பெற்றுள்ள	கேலி நலிந-	{ லீலார்த்தமான (இரண்டு) தாமரைப் பூக்களினுடைய
ஸ்ரீரங்கேசய ஜங்கே	{ பெரிய பெருமானது திருக் கணைக் கால்கள்	மாம்ஸல	— பெருத்த
தத்	— அப்பிராட்டிமானுடைய	நால த்வய லலிதம்	— இரண்டு காமபுகளின் — விலாஸத்தை
		ஆசரத:	— அடைகின்றன.

பெரிய பெருமானுடைய திருக்கணைக் கால்களையுபவிக்கிறார், “வடிவியைல்லா மலர் மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்கிறபடியே திருமகளாலும் நிலமகளாலும் கைவைத்து வருடப்படுகின்ற பெரிய பெருமானுடைய திருக்கணைக் கால்கள் ‘அப்பிராட்டி மாருடைய லீலாவிந்தங்களின் நாளங்களோ இவை’ என்னலாம்படியிருக்கின்றன வென்கிறார். பிராட்டிமாருடைய திருக்கையிலகப்பட்ட திருவடிகள் அவர்களுடைய லீலாவிந்தங்களென்றும், திருக்கணைக்கால்கள் அத்தாமரை மலர்களின் நாளங்களென்றும் கொள்ளப்பட்டன. நாளங்களாகில் முள் கிரம்பியிருக்குமே, அது இங்குண்டோவென்ன, அதற்குங்

குறையில்லையென்கிறார் [ஸ்ரீபூம்பாயம்ச் ஹர்ஷ கண்டகிதே] என்று. *செங்கமலத்திருமகளும் புவியும் செம்பொற்றிருவடியினை வருடும்போது அவர்களது திருக்கைகள் பட்டதலை மயிர்க் கூச்செறிந்து கண்டகிதமாயிற்றென்கை. (122)

வந்தாருப்பருந்தாரகமௌலிமாலா யுஞ்ஜாநசேத:கமலாகரேப்ய:, ஸங்க்ராந்தராகாவிவ பாதபத்மௌ ஸ்ரீரங்கபர்த்தார் மநவை நவை ச. (123)

வந்தாரு-	— வணங்குகின்ற	ஸங்க்ராந்த	— வந்து படிந்த சிவப்பையுடை
ப்ருந்தாரக-	— தேவர்களினுடைய	ராகௌ இவ	யன போன்றிருக்கிற
மௌலி மாலா-	— கீர்ட ஸமூஹமென்ன,	(ஸத்திதௌ)	
யுஞ்ஜாந சேத:-	— யோகிகளின் உள்ளமென்ன,	ஸ்ரீரங்க பர்த்து:	— பெரிய பெருமானது திருவடித்
		பாத பத்மௌ	தாமரைகளை
கமலா கரேப்ய:	— பிராட்டியின் திருக்கைத்தல	மநவை	— தியானிக்கக் கடவேன்;
	மென்ன ஆகிய இவற்றில்	நவை ச	— துதிக்கவுங்கடவேன்.
	நின்றும்		

பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை யநுபவிக்கிறார். திருவடிகள் இயற்கையாகவே சிவந்திருந்தாலும் சமத்தகாராதியைத் தோற்ற வேறுதூத்ப்ரேகை பண்ணுகிறார். ராகமென்ற வடசொல் 'சிவப்பு' என்னும் பொருளையும் 'அன்பு' என்னும் பொருளையும் உடையது. ச்லேஷமர்யாதை சொல்லுகிறதாயிற்று இங்கு. வந்து வணங்காநின்ற தேவர்களின் கீர்ட ஸமூஹங்களில் ரத்நப்ரபைகள் சிவந்திருக்குமாதலால் அந்தச் சிவப்பு திருவடிகளில் வந்தேறிற்றோ?; யோகிகளின் அந்த: கரணத்திலே இத்திருவடிகள் உறைகின்றனவாதலால் அங்குள்ள ராகம் இவற்றிலே வந்தேறிற்றோ? இவ்விடத்தில் ச்லேஷம்; அநுராகமென்றும் சிவப்பு என்றும் விவகை. ஆம்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநீந்த்ரமனோ நிவாஸாத் தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜந மஜ்ஜஸாப்ய அந்யாப்யநாரததுத்திராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ முந்யாம:" என்றருளிச் செய்த ச்லோகத்தை இங்குத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி.. வருடுகின்ற திருமகளின் திருக்கைகளிலுள்ள சிவப்புத்தான் இவற்றில் வந்தேறிற்றோ என்றிங்வனே உத்ப்ரேகைக்கலாம்படி மிகச்சிவந்து விளங்குகின்ற பெரிய பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளைச் சிந்திப்பதும் துதிப்பதும் செய்வேனென்றாராயிற்று யுஞ்ஜாநா:— யோகிகள். (123)

யத் ப்ருந்தாவநபண்டிதம் ததிரவைர் யத் தாண்டவம் சிக்ஷிதம்
யல்லக்ஷமீகரஸௌக்க்யஸாக்ஷி ஜலஜப்ரஸ்பர்த்தமாநர்த்தி யத்,
யத் பக்தேஷ்வஜலஸ்த்தலஜ்ஞமபி யத் தூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்
தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் வஹது ந: ஸ்ரீரங்கிணோ மங்களம். (124)

ஸ்ரீ ரங்கிண:	— பெரிய பெருமானுடைய	ஜலஜ ப்ரஸ்பர்த்த	— தாமரைப் பூவோடு போராடு
விஷ்ணோ:		தமாநருத்தி	— கின்ற அழகை யுடையதோ,
யத் பதம்	— யாதொரு திருவடியானது	பக்தேஷு	— அடியவர்கள் பக்கல்
ப்ருந்தாவந	— விருந்தாவனத்தில் உலா	அஜல ஸ்த்தலஜ்	— ஏற்றத்தாழ்வு வாசிபாரா
பண்டிதம்	— விற்றோ;	ஞம்	ததோ,
யத் தாண்டவம்	— யாதொரு திருவடியின் நர்த	யத்	— யாதொரு திருவடியானது
	தந விசேஷமானது	தூத்ய ப்ரஸங்க	— தூது செல்லும் வார்த்தையள
ததி ரவை	— தயிர்கடையுமோசைகளினால்	உத்ஸுகம் அபி	— விலே பேராசை கொண்ட
சிக்ஷிதம்	— பயில்விக்கப் பட்டதோ;		தாயு மிருக்கின்றதோ,
யத்	— யாதொரு திருவடியானது	தத்	— அப்படிப்பட்ட
லக்ஷம் கர	— பிராட்டியின் திருக்கை	பரமம் பதம்	— சிறந்த திருவடியானது
ஸௌக்க்ய	— களுக்கு உண்டாகும்	ந:	— நமக்கு
ஸாக்ஷி	— ஸுகத்திருஞ்ஜாநாகியிருக்க	மங்களம்	— கேட்குமத்தை
	கின்றதோ,	வஹது	— நிர்வஹிக்கக்கடவது.
யத்	— யாதொரு திருவடியானது		

[யத் ப்ருந்தாவநபண்டிதம்] ஸர்வஜ்ஞனுடைய திருவடியாகையாலே அத்திருவடிதானும் ஜடமன்றிக்கே பாண்டித்யம் பெற்றிருக்கிறது காணும். ப்ருந்தாவந ஸஞ்சாரத்திலே பண்டிதமிறே. ப்ருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்ததென்றவாறு.

[ததிரவை: யத் தாண்டவம் சிக்ஷிதம்] ஒருவரைப் பண்டிதரென்றால் 'இவர் சிக்ஷை பெற்ற இடம் எங்கே?' என்று கேள்வி பிறக்குமிறே. அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறப்போலே யிருக்கிறது இந்த வாக்கியம். ஆய்ச்சி தயிர்க்கடையும்போது அதனோசைக்கிணங்கக் கண்ண பிரான் நாட்டியமாடுவது வழக்கம்; ஆகவே, தயிர் கடையுமோசைகளினால் சிக்ஷை செய்விக்கப்பெற்ற தாண்டவத்தையுடையதென்கை. பூர்வேதாந்த தேசிகன் கோபாலவீம்சதியில் (4) *தந்நா நிமந்தமுக்ரேண நிபத்தநாஸம் நாதஸ்ய நந்தபவநே நவநீதநாப்யம்* என்றருளிச்செய்தது இங்கு ஸ்மரிக்கத் தரும் "ததிரவை" என்ற பஹுவசநகரித்தேச ஸ்வாரஸ்யத்தால் இத்திருவடி பஹுச்சுருதமென்கை. சிக்ஷிதம்—அப்யாஸம் செய்விக்கப்பட்டதென்கை. இத்திருவடி பயின்ற தாண்டவத்திற்கு ஆசார்யன் தயிரோசைபோலும்.

[யத் ஸ்ஷீகர ஸௌக்க்ய ஸாக்ஷி] விருந்தாவனத்தில் ஸஞ்சரித்ததனாலும் தாண்டவம் பயின்றதனாலும் களைத்த திருவடியின் விடாய்தீரப் பிராட்டி தனது ஸுகுமாரமான திருக்கையினால் வருடுவதை அநுஸந்தித்தார் போலும்; *வடிவினையில்லா மலர்கள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியிறே. அப்படி பிராட்டி பிடிக்கும் போது அவளது கைகள் படுவதனாலுண்டாகும் இன்பத்தை அநுபவித்த திருவடிகளிறே இவை யென்கிறார். தன்னைப் பிடிப்பதனாலே பிராட்டி திருக்கைகளுக்கு ஸௌக்க்யமளிக்கவல்ல திருவடி என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர்.

[யத் ஜலஜப்ரஸ்பர்த்தமாநந்தி] ஸஹஜமான காந்தி, குளிர்ச்சி, பரிமளம், ஸௌகுமார்யம் முதலிய குணங்களில் தாமரைப்பூவை வென்றிருக்கிற திருவடியென்கை. "ஸ்பர்த்தமாந" என்றது சண்டைசெய்கிற என்றபடி. 'ப்ர' என்னும் உபஸர்க்கத்தையும் கூட்டி ப்ரயோகித்ததனால் சண்டை செய்து வெற்றி பெற்றமையும் விவக்ஷிதமென்னலாம். அந்தோ! இத்திருவடியின் கொடுமையை என்சொல்வோம்! தாமரையிற் பிறந்த தேவி பிடிக்க ஸௌக்கிய மடைகின்றதால் அவளுக்குப் பிறப்பிடமான தாமரைப் பூவிலே அன்புபாராட்ட வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே அத்தோடு சண்டைசெய்கிறதே! என்பது உன்னுறை.

[யத் பக்தேஷ்வஜஸத்தஸ்தஜ்ஞம்] 'இன்னார் தாழ்ந்தார், இன்னார் உயர்ந்தார், என்று வாசிபாராதே அனைவர்க்கும் புகலாயிருக்குந்தன்மையைச் சொன்னபடி. பக்தியென்பது ஒன்று நெஞ்சிலே பிறக்க வேண்டுமத்தனை; அது பிறந்து விட்டால் மற்றைப்படி ஜம்ம வருத்தாதிகளாலுள்ள தாழ்வு அப்ரயோஜகமிறே பகவத்பரிக்ரஹத்திற்கு, 'வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டி சிலிட்டுவார் அவன்மகன் அவன்தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனாகிற பதினெட்டுநாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாப்தனை வழித்துணையாக்கி' என்ற ஆசார்ய ஹருதயஸூக்தியை (ஸூ.228) இங்கு ஸ்ரிப்பது.

[யத் தூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்பி] பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவதாரத்திலே அளவற்ற பக்ஷபாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம், சிறியாத்தானென்பவர் பட்டருடைய ரஸோத்திகளைக் கேட்க விரும்பி ஒருநாள் பட்டர்ஸத்தியிலே விடை கொண்டு 'சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு எல்லா ஏற்றமுண்டேயாகிலும் ஆசிரிதர்களுக்காக ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோ உள்ளது;' என்றார். அதை பட்டர் கேட்டருளி 'ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அஷ்டமன்று காணும்; இவ்வாறு வம்சத்திலே ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே இராமன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை, அந்த அவதாரத்திலே திருவடி [அநுமான்] அங்கு மிங்கும் போவது வருவதாய்க்கொண்டு தூதர்களுக்காய் செய்து வார்த்தை சொல்லித்திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு 'நாமும் இப்படி ஆசிரிதர்களுக்காகத் தூதுபோகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குறை தீருகைக்காகவே பின்னை இழிகுலத்திலே வந்து பிறந்து தூது சென்றான்: ஷுத்திரிய நென்று

நிச்சயிக்கில் தூதுபோகவிட மாட்டார்களென்று அத்தை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும் அபிஷித்த ஷத்திரியகுலத்திலே பிறந்தால் 'தூதுபோ' என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் நா ஏழாதிதே' என்றருளிச் செய்தாரென்று ப்ரஸித்தம். திருமங்கையாழ்வார் "முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து, அரக்கன் மன்னூர்தன்னை வாளியினால் மானமுனிந்தவனே, பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்ற பாசுரத்தையடி யொற்றியருளிச்செய்ததாமிது. இதில் "இன்னார் தூதனெனப்பட்டான்" என்னுமல் இன்னார் தூதனென நின்றான்" என்கையாலே பாண்டவதூதனென்று பேர் பெற்றபின்புதான் எம் பெருமானுக்குத் தரிப்புண்டாயிற்றென்பது விளங்கும்.

இங்கே "தூத்யப்ரஸங்கோத்ஸுகம்" என்று விசேஷணமிடுகிற அழகு வாசாமகோசரம். எம்பெருமான் தனது திருவடியை நோக்கி, 'பாதமே! நீ அமரருடைய சென்னியிலே வீற்றிருக்க விரும்புகிறாயா? அடியவர்கட்காகத் தூதுசெல்லப் புறப்புட விரும்புகிறாயா? என்றால் தூது செல்வதையே பெறுப்பேறாக நினைத்து அதுதன்னிலே சாலவும் காதல் கிளர்ந்திருக்கு மாம். தூது செல்ல அவஸரங்கிடைப்பதெப்போதோ வென்று எதிர்பார்த்திருக்குமாம்.

[தத் விஷ்ணோ: ஸ்ரீரங்கின: பரமம் பதம் ந: மங்களம் வஹது] இப்படிப்பட்ட பெரியபெருமானது சிறந்த திருவடியானது *யோகஜேமம் வஹாய்வஹம்* என்று வாயோலை செய்து கொடுத்த ப்ரதிஜ்ஞையை நம் திறத்திலே நிர்வஹிக்க வேணுமென்கிறார். (124)

சிஞ்ஜாநச்ருதிசிஞ்ஜிநீமணிரவைர் வஜ்ராரவிந்தத்வஜ-

ச்சத்ரீகல்பகசங்க்சக்ரமுகுரைஸ் தைஸ் தைச்ச ரேகாமயை;

ஐச்வரீயேண ஜயம் த்ரிவிக்ரமமுகம் குஷ்யத்பிராம்ரேடிதம்

ஸ்ரீரங்கேசயபாதபங்கஜயுகம் வந்தாமஹே ஸுந்தரம். (125)

ஐச்வரீயேண	{	ஸர்வேச்வரத்வத்தோடு கூட	அரவிந்த-	—	தாமரையென்ன
ஸஹ	{		த்வஜ-	—	கொடியென்ன
த்ரிவிக்ரம முகம்	{	முவடியிட்டளந்தது முதலான	ச்சத்ரீ-	—	குடையென்ன
ஜயம்	{	விலிய சேஷடிதங்களை	கல்பக-	—	கல்பங்குடி மென்ன
ஆம்ரேடிதம்	{	பலகாலும்	சங்கக-	—	சங்கமென்ன
(யதாததா)	{		சக்ர-	—	சக்கரமென்ன
குஷ்யத்பி:	—	மரவித்தப்படுத்துகிற	முகுரை:	{	கண்ணடியென்ன ஆகிய
சிஞ்ஜாநச்ருதி	{	ஒலிக்கின்ற வேத ரூபியான			இவற்றிலும்
சிஞ்ஜிநீ மணி	{	திருவடிச் சதங்கை மணி	ஸுந்தரம்	—	அழகியதான
ரவை:	{	களின் ஓசைகளாலும்,	ஸ்ரீரங்கேசய	{	பெரிய பெருமானுடைய திரு
ரேகாமயை:	—	ரேகைவடிவமான	பாத பங்கஜயுகம்	{	வடித் தாமரையினையை
தை: தை:	—	அப்படியப்பட்ட	வந்தாமஹே	—	வணங்குகிறோம்.
வஜ்ர-	—	வஜ்ரமென்ன			

மீண்டும் பெரிய பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை வணங்குவோமென்கிறார். திருவடிகளுக்குத் திருவாபரணமாகச் சதங்கைகள் சாத்தப்பட்டிருக்கின்றன; அவற்றிலுள்ள கிண்கிணிகள் ஒலிப்பதனாலும், வஜ்ரரேகை அரவிந்தரேகை முதலிய ரேகைகள் திகழ்வதனாலும், திருவடிகள் பரமஸுந்தரமாயிருக்கின்றனவென்கிறார்.

[சிஞ்ஜாநச்ருதி சிஞ்ஜிநீமணிரவை:] வேதங்களினுடைய த்வரிகளே நூபுரங்களின் த்வரிகளாகப் பரிணமித்தனவென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். *மௌர்வீஜ்யா சிஞ்சரீ குண: என்ற அமரகோசத்தின்படி 'சிஞ்ஜிநீ' என்னும் சப்தம் வில்நானியைச் சொல்லுவதாயினும் மற்றும் பல கோசங்களினால் எரித்தமான நூபுரமென்னும் பொருளில் இங்கே ப்ரயுக்த மென்றுணர்க. 'சிஞ்ஜாந' என்பதற்கு 'ஒலிக்கின்ற' என்று பொருள். "சிஜி அவ்யக்தே சப்தே" என்ற தாதுவில் சிங்கதே என்று லட்சுபம் நிஷ்பந்நமாகி அதிலிருந்து உண்டான ரூபம் [சிஞ்ஜாந] என்பது. ஐச்வரீயேண(ஸஹ)த்ரிவிக்ரமமுகம் ஜயம் ஆம்ரேடிதம் (யதாததா) குஷ்யத்பி:

சிஞ்ஜாந்ருதி சிஞ்ஜிநீமணிர்வை: என்று அந்வயிப்பது. எம்பெருமானுடைய ஐச்வர்யத்தையும் உலகளந்தது முதலான வெற்றியையும் பலகாலும் கோஷிக்கின்ற 'நீர்ணிபதா விசக்ரணே' 'ய: பார்த்திவாநி விமமே ரஜாம்ஸி' இத்யாதி வேதவாக்குக்களே நூபுரங்களாகப் பரிணமித்துத் திருவடிகளிலே வந்து சேர்ந்து ஒலிக்கின்றன வென்றபடி. மேல் உத்தர சதகத்தில் த்ரிவிக்ரமாபதாந்தை அநுபவித் தருளிச்செய்யும் ச்லோகத்தில் *ரங்கேந்தர்! வ்ருந்தே தவ ஜயமுகரோ டண்டிம்ஸ் தத்ரவேத:* என்றது இங்கு அநுஸந்தேயம்.

சங்க ரதாங்க கல்பக த்வஜா ரவிந் தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சனம் த்வச்ரணம்புஜயத்வயம் என்று ஸ்தோத்ர ரத்நந்ரஸோகமும் 'ஒருகாலிற் சங்கு ஒருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறித்த மைந்த இருகாலும்' என்று பெரியாழ்வார்திருமொழிப் பாசுரமும் அநுஸந்திப்பது. ஆக இவற்றாலே அழகு பெற்றிருக்கிற பெரிய பெருமானது திருவடித்தாமரையிணையை வணங்குகிறோமென்றாராயிற்று. (125)

புநாநி புவநாந்யஹம் பஹுமுகீதி ஸர்வாங்குலீ—

ஜலஜ்ஜலிதஜாஹ்நவீலஹரீப்ருந்தஸந்தேஹதா:,

திவா நிசிச ரங்கிணச் சரணசாருகல்பத்ரும—

ப்ரவாலநவமஞ்ஜரீர் நகருசீர் விகாஹேமஹி.

(F28)

அஹம்	— '(கங்கையாகிய) நான்	ஸந்தேஹதா:	{ ஸந்தேஹத்தை விளைவிப்பவன்
பஹுமுகீ ஸதி	{ பலவாராகப் பெருகா நின்று கொண்டே	ரங்கிண:	— பெரியபெருமானுடைய
புவநாநி	— உலகங்கள்	சரண-	— திருவடிகளாகிற
புநாநி	— பரிசுத்தமாக்கக்கடவேன்	சாரு-	— அழகிய
இதி	— என்று	கல்பத்ரும-	— கல்பவ்ருஷத்தின்
ஸர்வ அங்குலீ-	{ எல்லாத் திருவிரல்களினின்றும்	ப்ரவால	{ (விரல்களாகிற) பல்லவங்களினுடைய
ஜலஜ்ஜலித-	— சளசளவென்று பெருகின	நவமஞ்ஜரீ:	— புதியபூங்கொத்துகள்போன்ற
ஜாஹ்நவீ-	— தங்கையினுடைய	நகருசீ:	— நகங்களின் காந்திகளில்
லஹரி ப்ருந்த-	{ அலைவரிசைகளோ இவை! என்கிற	திவா நிசிச	— இரவும் பகலும்
		விகாஹேமஹி	{ ஆழ்ந்து அநுபவிக்கக்கடவோம்

பெரியபெருமானுடைய திருவடிகளிலுள்ள திருவிரல்களையும் திருநகங்களையும் அநுபவிக்கிறார். பட்டர் இந்த ஸ்தவ வ்யாஜத்தாலே ஜ்ஞாநயஜ்ஞமிரே அநுஷ்டிக்கிறது. பூர்வசதகமாகிற ஒரு யஜ்ஞம் ஸமாப்திக்கு உந்முகமாயிராநின்றதிடே. யஜ்ஞஸமாப்தியிலே அவ்ருத ஸ்நானம் பண்ணப்ராப்தமிரே, திருமுடி தொடங்கித் திருவடியிருக அநுபவித்தவிடாய் திருகைக் காகவும் நதியிலேபடித்து குடைந்தாடத் தேட்டமாயிருக்குமிரே. *தயரதன் பெற்ற மரகத மணித் தடத்தருகே நிற்குமிவர் இனி வேறொரு துறை தேடிப்போகவேணுமோ? திருவடிகளிலே பெருகுந் தவிலக்ஷணப்ரவாஹத்திலே குடைந்தாடுவோமென்கிறார்.

ஒவ்வொரு திருவிரலினின்றும் திருநகங்களின் ஒளிவெள்ளம் ப்ரஸரிப்பதை நோக்குங்கால், முன்பு த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்தில் திருவடியில் நின்றும் தோன்றின கங்காநதிதான் 'நான் இன்னமும் பலமுகமாகப் பெருகி உலகங்களைப் புனிதமாக்கக் கடவேன்' என்று எல்லாத் திருவிரல்களினின்றும் சளசளவென்று பெருகுந் ததோ! என்று சங்கிக்கலாம்படியிருக்கின்ற தென்கிறார்.

இன்னமும் எங்ஙனையிருக்கின்றதென்னில் [சரணசாருகல்பத்ருமப்ரவாலநவ மஞ்ஜரீ:] திருவடிகளாகிற கல்பவ்ருஷத்தின் திருவிரல்களாகிற பல்லவங்களின்றும் கிளர்ந்த பூங்கொத்துக்களென்னலாம்படியிருக்கின்றது திருநகங்களின் புகர். பெரிய பெருமானைக் கல்பவ்ருஷமாகக் கொண்டு, திருவடிகளை அதன் பல்லவமாகக் கொண்டு நககாந்திகளை நவமஞ்ஜரியாகக்

கொண்டு உரைக்கவுமாம். ஆக இப்படிப்பட்ட நக கிரணப்ரவாஹங்களில் பகலும், இரந்திரகுடைந்தாடுவோமென்றாயிற்று. (12)

ஸ்ரீரங்கேந்தோ: பதகிஸலயே நீலமஞ்ஜீரமைதர்யா வந்தே வருந்தப்ரணயிமதுபவ்ராதராஜீவஜைத்ரே, நித்யாப்யர்ச்சாநதவிதிமுகஸ்தோமஸம்சய்யமாநை: ஹேமாம்போஜை நிபிடநிகடே ராமஸீதோபநீதை:. (127)

நீலமஞ்ஜீரமைதர்யா	{ நீலரத்நமயமான சிலம்புகள் பொருந்தியிருப்பதனாலே	ராம ஸீதா உபநீதை:	{ ஸ்ரீ ராமனாலும் வீதையினாலும் ஸம்ர்ப்பிக்கப்பட்டனவான
வருந்தப்ரணயிமதுபவ்ராதராஜீவஜைத்ரே	{ பூவடியைப்பற்றி மிருக்கும் வண்டினங்கையுடைத்தான தாமரைப்பூவை வென்றிருப்பனவும்,	ஹேம அம் போஜை.	{ பொன் தாமரைப் பூக்களினால்
நித்ய அப்யர்ச்சா	{ நித்யப்படி திருவாராதனத்தில்	நிபிட நிகடே	{ இடைவெளியற்ற ஸமீபப்ரதேசத்தை யுடையவைகளான
நத-விதிமுகஸ்தே ம-ஸம்சய்யமாநை:	{ வணங்கின மிரமனுடைய முகங்களின் கூட்டமோ வென்று	ஸ்ரீரங்க இந்தோ: பத கிஸலயே	{ பெரிய பெருமானது பல்லவம் போன்ற திருவடிகளை
	— ஸந்தேஹிக்கப்படுகின்றனவாய்	வந்தே	— வணங்குகிறேன்.

பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்கி இந்த சதகத்தனைத் தலைக்கட்டிப் பருளுகிறார். [நீலமஞ்ஜீரமைதர்யா வருந்தப்ரணயிமதுபவ்ராத ராஜீவ ஜைத்ரே] நீலரத்நமயமான திருச்சிலம்புகளை அணிந்திருக்கையினாலே — அடியில் வண்டுகள் மொய்த்திருக்கப்பெற்ற தாமரை மலரை வென்றிருக்கின்றனவாம் திருவடிகள். தாமரை மலரின் ஸ்தாநத்தில் திருவடிகளும் நீலநூபுரஸ்தானத்திலே வண்டுத் திரள்களும் கொள்ளப்பட்டன. தாமரைக்கு வண்டுகள் ஸஹாயம்; திருவடிக்கு நீல நூபுரம் ஸஹாயம். ஸஹாயத்தோடு கூடின் இரண்டும் போர்செய்ததில் திருவடிக்கு வெற்றியுண்டாயிற்றென்கை.

[நித்யாப்யர்ச்சேத்யாதி] சக்ரவர்த்தி திருமகனாகும் ஜனககுல ஸுந்தரியும் ஸமர்ப்பித்த பொற்றாமரை மலர்கள் 'நித்தியம் திருவடிகளில் வணங்குகின்ற நான்முகனுடைய முககமல ஸமூஹங்களோ இவை!' என்கிற ஸந்தேஹத்திற்கு ஆஸ்பதமாயிருக்கின்றன வென்கிறார். "எம்மாண்பினயன் நான்கு நாவினாலு மெடுத்தேத்தி யீரிரண்டு முகமுங் கொண்டு எம்மாடு மெழிற்கண்க ளெட்டினோடுந் தொழுதேத்தி யினிதிறஞ்ச ரின்றசெம்பொனம்மான் மன் மலர்க் கமலக் கொப்பூழ் தோன்ற அணியரங்கத் தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்மான்" (1—3) என்ற பெருமாள் திருமொழிப் பாசுரத்தாலும் *கல்பானேவ பஹுந் கமண்டலுகளத்தங்காப்னுதோபுஜயத் ப்ரஹ்மா த்வாம்* என்ற மேல் உத்தர சதகச் சீலோகத்தாலும் நான்முகனுடைய நித்யாராதந விஷ்டை அறியத்தக்கது.

[ராமஸீதோபநீதை: ஹேமாம்போஜை: நிபிடநிகடே] இது 'பதகிஸலயே' என்றதற்கு விசேஷணம்; த்விதீயா த்விவசகம். ஸ்ரீராமபிரானும் பிராட்டியும் நெடுநன் ஆராதித்த திவ்ய மங்கள விசக்ரஹ மென்று சொல்லிப் போருவதுண்டிதே. *ஸ்வயமத விபோ! ஸவேந ஸ்ரீரங்க தாமசி மைதிலீரமனாவபுஷா ஸ்வார்ஹாணி ஆராதநாந்யஸி லம்பித.* என்று உத்தர சதகத் தன்னிலு மருளிச் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீராமபிரான் பகவதாராதகம் பண்ணின்மையை *ஸு'ற பத்ந்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்* என்று ஸ்ரீராமாயணமும் சொல்லிற்றிதே.

இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமானுடைய திருவடிகளை வணங்குகின்றே